

ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 20 Αυγούστου 1906

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 141—38

ΑΝΑ ΤΗΝ ΝΕΩΤΕΡΑΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΝ

ΟΥΑΛΤΕΡ ΣΚΩΤ

Ο Ουάλτερ Σκωτ γεννήθη εις Έδιμβουρογρον το 1771, και απέθανε το 1832. Παιδίθεν έπρεπε κλίον εις τας ιστορικής μελέτας, και το ήθελε ν' ακούη από το στόμα των χωρικών δημόδεις παραδόσεις και ν' αναγινώσκη τα δημοτικά ήρωα της μεσαιωνικής εποχής, της πατρίδος του. Το 1792 άνηγορεύθη διδάκτωρ της νομικής. Αλλ' άπορούθη άποκλειστικώς και μετά ζέσεως εις την μελέτην της μεσαιωνικής εποχής, της οποίας ένυμνή καταλείπει τα ήθη και τας ιδέας.

Το 1804 εξέδωκε το πρώτον μυθιστορήμα του, τον «Τρίσταμ» και έκτοτε ήρως να παρέχη άδιακόπως εις το κοινόν οειράν όλην μυθιστοριών, τόμον επί τόμου: το «Άσμα του τελευταίου Ραφφού», τον Γούην Μάννεργκ, την Δουνίαν του Δαμερμούθ, τον Ιβανόην, τον Αρχαιολόγον και πλήθος άλλων μυθιστοριών και διηγημάτων.

Αί ιστορικά ζωγραφία του Ουάλτερ Σκωτ σηρίζονται επί βάσεως άθθενικής, «Όλα όσα διηγείται τά έχει εξηγήσει από πηγάς άσφαλείς, και δια τοιούτο αί μυθιστορία και τά διηγήματά του έχουν τόσον έπίφορον άξιαν. Μέσα εις αυτά αναζηή όλόκληρος ή μεσαιωνική Σκωτία.

Ο Ουάλτερ Σκωτ έπηρξεν ό δημιουργός του ιστορικού μυθιστορήματος. Η δόξα του επί των ήμερών των επεκαιόντων όλους τους συγχρόνους του μυθιστοριογράφους. Είχε τό ιουσιχόν του να διδή την ζωήν της πραγματικότητας εις τους ήρωάς του και να επιζηήν ιδιόθεν φώς εις τας εικόνάς του. Εγνώρισε την ζωήν και τους ανθρώπους, και εξωργάρισε τους τύπους του σύμφωνα προς αυτήν την αλήθειαν.

Ο ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟΣ ΘΑΛΑΜΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΟΥΑΛΤΕΡ ΣΚΩΤ. ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΑΣ

Ο συγγραφεύς της παρούσης διηγήσεως δεν θηρέει ούτε τον έπαινον ούτε τον ψόγον. Την παραδίει εις το κοινόν άπαράλλακτα όπως την ήκουσε. και την έγραψε εις άπομνημονεύσεως. Άπέφυγε να μεταχειρισθή λεκτικόν πολύ τεχνικόν, δια να διατηρηθή εις την διήγησιν όλην την δυνατήν απλότητά της· μόνον λοιπόν δια την έκλογον του θέματος του ήμπορει να καταχειρβή Πρέπει να όμολογήη εν τούτοις ότι αί διηγήσεις αί βασιζόμεναι εις τό υπερφυσικόν παράγον ζωηροτέραν έντύπωσιν όταν τας άκούουν παρά όταν τας διαβάξουν. «Όλα συντελούν δια να κεντούν τό ένδιαφέρον όταν άκούεις τον μυθολόγον σιμά εις τό τζάκι όλα έπαυξάνουν την πιθανότητα της διηγήσεως: αί λεπτομέρειαι, αί γεροντομαί, ό ζωηρατικός της φωνής, ό μυστηριώδης τόνος όταν ό διηγούμενος φάνει: εις τά τρομερά μέρη της ιστορίας του.

Υπό τοιαύτας προνομιούχους συνθήκας ό συγγραφεύς ήκουσε την άκόλουθον ιστορίαν, πού είκοσι πέντε χρόνων και πλέον, από τό στόμα της περιφήμου μίς Σουαρό δέ Λίτφελδ, ή οποία έκτός των άλλων άρετών της είχε και τό χάρισμα του να διηγείται. Το διήγημα τούτο γανει πολύ γραφόμενον. Έν τούτοις, αν διαβασθή κατά την ώσαν του δειλινού, εις δωμάτιον μισοκότενον και μοναχικόν, ήμπαρξί ακόμη να θεωρηθή ως μία από τας καλώς ιστορίας σαντασματών.

Η μίς Σουαρό με είχε διαβεβαίωση ότι κατέχει την ιστορίαν της εξ άθθενικής πηγής. Την γραφω απλώς δια τον ύπερφυσικόν τρόπον τον όποιον είνε ικανή να προσηνήτη.

Περί τά τέλη του αμερικανικού πολέμου, όταν οι αξιωματικοί του λόρδου Κορνουάλλη οι όποιοί είχαν μεταβή εις Γόρχην, και άλλοι οι όποιοί είχαν γενίσει αιγμάλωτοι: κατά τον άστρογον και μοιραρον αυτόν πόλεμον, έπέστρεψαν τέλος εις τας έστιας των δια ν' αναπαυθού· και διηγηθούν τας περιπέτειάς των, ύπήρχε μεταξύ αυτών και εις στρατηγός, τον όποιον ή μίς Σουαρό άπακαλει Μπράουν, δια να μη έχη τον ήρωα της διηγήσεως της χωρίς όνομα.

Αυτός ό στρατηγός Μπράουν ήτο αξιωματικός μεγάλης αξίας, πολύ μορφόμενος και καταγόμενος από έξαιρετον οικογένειαν. Υποχρεωμένος να περιέλθη δια τινες ύποθέσεις τας δικταϊκας κομητείας, έσταμάτησε δια να έλλάξή ύπνου, και ευρέθη πού μίς τοποθεσίας ιδιαιζόντως γοητευτικής δια την ιδιόρρυθμον καλλονήν της.

Μία πλίνην και ή αρχαία της εκκλησία, μνημείον παλαιάς εποχής, ύψουόν εις τό μέσον λιβαδιών και αγρών όγι: πολύ έκτεταμένων,

ήλλά περιστοιχισμένων και διηρημένων από παμπάλαια δένδρα παμμεγέθη. Όλίγα σημεία της συγχρόνου προόδου διεκρίνοντο, τίποτε δεν έμαρτύρει την κίνησιν του νεωτερισμού. Αί οικίαι ήσαν παλαιαι, αλλ' εις καλήν κατάστασιν. Και τό ώραϊον ποτάμιον, πλησίον της πόλεως, έφρσεν έλευθερον χωρίς τά έμποδίζεσθαι από ύδροφράκτας. Έπί μικράς κλιτύος, εν περίπου μίλλιον προς νότον της πόλεως, διεκρίνοντο, ανάμεσα εις γηραιάς δρύς και πυκνάς λόγμιας, αί προσεγοίαι ενός πύργου παμπλαίου. Η κατοικία αυτή, αν και όγι: πολύ έκτεταμένη έφαινετο άρκετά ευρύχωρος και ήτο βεβαία κατασκευημένη αυτήν την στιγμήν, ως ό στρατηγός συνεπέραν από τον καπνόν όστις εξήρογετο από τας καπνοδόχους. Ο τοίχος του περιόλου έχώριζε τό οικημα από τον μεγάλον όρομον, και από τά κάγκελα του τοίχου ήδυνάτο τις να ιδή ότι ό κήπος ήτο τελείως περιποιημένος και είχεν άποψιν μεγαλοποπεσστάτην. Η πρόσοψις του πύργου είχε την αλλόκοτον διακόσμησιν της εποχής της Ελισάβετ, ενή ή απλή αλλά στερεά οικοδομη των άλλων μερών του κτιρίου έφαινετο μαρτυρούσα ότι εκπίσθησαν μάλλον προς άμυναν ή προς επίδειξιν πολυτελείας.

Γοητευμένος από την λαμπαάν άποψιν την όποιαν οι κάτοικοι του πύργου ή' άπήλαυνον μεταξύ των δασών και των κοιλάδων, αίτινες περιεστίζον αυτό τό άρχαϊον φρούριον, ό στρατιωτικός μας περιηγητής απεράσισε να πληροφορηθή αν παρειαί αγαλάματα, εικόνες και άλλα παρόμοια άντικείμενα αξιόθεατα ή τούλαχιστον ικανά να χρησιμοποιήσουν ως πρόφασις επίσκεψεως. Πασαιτών τά περίε το περιόλου, διέβη από μίαν όδόν καθαράν και πλακόστρωτον, και έστάθη εις την θύραν ενός πανδοχείου. Προτού ζητήση ύπνου ταχυδρομικούς δια να συνεχίση τό ταξείδι του, ό στρατηγός Μπράουν ήρώτησε πως λέγεται ό ιδιοκτήτης εκείνου του πύργου, όστις τό εκίνησε τόσον τό ένδιαφέρον. Πόσον ευχαριστήθη όταν ήκουσεν ότι άνήκει εις ένα ευγενή λόρδον καλούμενον Βουδβίλ Ι Εύτυχής συνάντησε Ι διότι όλοι του αί νεανικαι και μαθηρικαι αναμνήσεις τον συνδέον προς τον νεαρόν Βουδβίλ. Ευκόλως έπέισθη ότι εκείνος άκριβώς ήτο· μετά τον θάνατον του πατρός του, του έλαχε τό κτήμα ως κληρονομία της όμοτιμίας του. Ο ξενοδόχος έπληροφόρησε τον στρατηγόν ότι, λήξαντος του πένθους, ό νέος όμοτίμος ήλθε πρό μικρού να λάβη κατοχήν της ιδιοκτησίας του κατά την φαιδράν έποχήν του φθινοπώρου, συνοδευόμενος από μερικους φίλους του δια να κυνηγήσουν. Και τώ όντι, ό τόπος ήτο όνομαστός δια τό κυνήγι του.

Αυτά τά νέα ήσαν πολύ ευχάριστα δια τον ταξιδιότην μας. Ο Φράγκ Βουδβίλ ύπήρξεν άχώριστος παιδικός του σύντροφος εις Γόρναν, και κατόπιν ό άχώριστός του φίλος εις τό γυμνάσιον, και ή γενναίος μας στρατιώτης ήγγέλατο εις την ιδέαν ότι εύρίσκει τον παιδικόν του φίλον κάτογον μίς τόσον ώραιας ιδιοκτησίας. Άφού ό ξενοδόχος τον διεβεβαίωσεν ότι ή καλή περιουσία του λόρδου Βουδβίλ του έπέτρεπε να συντηρή σπιτι άνάλογον προς την ευγένειάν του, ό ταξειδιώτης μας ανέβαλε φυσικά τό ταξείδι του, τό όποιον άλλως δεν ήτο έπίγον, δια να περάση μερικιάς ώρας μαζί με τον παλαιόν του φίλον. Τά νέα άλογα έχρησιμείναν λοιπόν απλώς αί μόνον όπως ύδηγήσουν τό ταξειδιωτικόν άνάξή του στρατηγού εις τον πύργον του Βουδβίλ. Ο θυρωρός έτήμανε δια να ανακοίνωσιν εις τους άλλους ύπηρετας την άφιξιν ενός επισκέπτου προφανώς ή επίσκεψις έμαρτάσε την έξροδον της συντροφίας ή οποία έστίζηται εις ποίον είδος διασκεδάσεως ή άφειρόση αυτήν την ήμέραν, διότι έμβαίωον εις την αύλην του πύργου, ό στρατηγός συνήτησε πολλούς νέους με σπολήν κυνηγιού, καταγινόμενος να έπιθεροούν τους σκύλους τους όποιους οι φύλακες εκράτουν δεμένους και ότινες έμελλον να τους συνοδεύσουν.

Ένώ ό στρατηγός Μπράουν κατέβαινε από τό άνάξή, ό νεαρός λόρδος έπροχώρησε προς την είσοδον του διαδρόμου και εκύτταξεν άνευώς τον ξένον τον όποιον αί κακουχίαι του πολέμου και τά τραύματά του είχαν μεταβάλει. Μόλις ό στρατηγός ώμίλησεν, ή αμφιβολία του παλαιού του φίλου διελύθη. Μόνον δύο φίλοι ως αυτοί, διανύσαντες όμοι τά παιδικά τον έτη και τους όποιους αί βιωτικαι περιπέτειαι άπεχώρισαν επί μακρόν, είνε εις θέσιν να αισθανθούν τό τερπνόν της τοιαύτης αναγνώσεως και μίς τόσον άποσοδοκήτου συνατήσεως.

Ο κρυφός μου πόθος, φίλτατέ μου Μπράουν έπενε ό λόρδος Βουδβίλ, ήτο να σε ιδώ μαζί μας εις εν περιστατικόν τό όποιον συνεροτάξω μετά των φίλων μου. Μη φαντασθής ότι ποτέ σ' έλησμόνησα κατά τους μακρούς χρόνους της άπου-

σίας σου· σε παρηκολούθησα με την σκέψιν μέσα εις τους κινδύνους σου, τους θριάμβους σου και τας συμφοράς σου, και έβλεπα με χαράν όμοι ή ύπερφάνειαν ότι, είτε ό στρατός μας ένικά ή ένικάτο, τό όνομα του φίλου μου άνεφέρετο πάντοτε με τιμήν.

Ο στρατηγός απήτησε δεόντως εις την φιλοφρόνησιν, και συνεχάρη τον φίλον του δια τους νέους του τίτλους και δια την ευτυχίαν του ότι κατέχει μίαν τοιαύτην κατοικίαν.

«Ω Ι δεν τά είδες ακόμη όλα, άντείπεν ό λόρδος Βουδβίλ, και έλπίζω ότι δεν θα μάς αφήσης προτού γνωρισθής καλλίτερα με όλον τό κτήμα. Όμολογώ ότι αυτήν την στιγμήν έγω έδώ πολύν κόσμον, και τό παλαιόν σπιτι, όμοιον με πολλά άλλα του είδους του, δεν παρέχει τόσας άνέσεις όπως τό έξωτερικόν του ύπόσχεται· αλλ' ήμπορούμεν να σου δώσωμεν ένα καλόν κοιτώνα, αν και όλιγον άρχαϊόν, και φρονώ ότι εις τας πολλές του εκσεσασείας θα συνήτησας πολύ χειρότερα καταλύματα.

Δεν δυσκολεύομαι να πιστεύω, φίλε μου, απήτησε φαιδρώς ό στρατηγός, ότι και ή χειρότερος θάλαμος του πύργου σου θα είνε πολύ προτιμώτερος από τον παλαιόν πύργον μέσα εις τον όποιον ήναγκάσθη να περάσω πολλές νύκτας όταν ήμην εν καταλυσιμώ με τους πεζούς μου. Έκει, εκοιμώμην ως ό Διογένης, και τόσον ευχαριστημένος από τό άγροτικόν μου άσυλον, ώστε ήθελα με όλα μου τά δυνατά να τό κυλίσω έως εις τό στρατόπεδον· αλλ' ή διοικητής μου δεν επέτρεψε τοιαύτην πολυτέλειαν, και με τά δάκρυα εις τους οφθαλμούς, ύπεχρεώθη ν' αποχαιρετήσω τον προσοιλή πύργον.

Λοιπόν, άφού δεν φοβείσαι μή κακοπεράσης, θα μείνης μαζί μου μίαν εβδομάδα τουλάχιστον· θα εύρησ έδώ όπλα, σκύλους, όρμεις δια ψάρεμα και όλα τά άπαιτούμενα δια ψάρεμα ή δια κυνήγι. Θα έχεις πσαν τέψην ή όποία είνε του γούστου σου. Αλλ' αν προτιμάς τό κυνήγι, θα σε συντροφεύσω δια να ιδώ τά προόδους έκαμες μέσα εις τους Ινδούς.

Ο στρατηγός έδέχθη από καρδίας τας προσφοράς του φίλου του, και άφού έπέρασαν όλον τό πρωί εις τους άγρους και εις τά άσση, όλοι ευρέθησαν συγκετρομένοι δια τό γεύμα. Κατά τό φαγητόν, ό λόρδος Βουδβίλ κατέβαλε πσαν φροντίδα να εξάρη όλα τά έξαιρετα πλεονεκτηματα του φίλου του, δια να του άποδοθή ή δέουσα τιμή εκ μέρους των λοιπών συμπολιτών, οι όποιοί ήσαν όλοι άνθρωποι της πλέον ύψηλης τάξεως. Παρειακής τον στρατηγόν να διηλήσθ δια τας σκηνας των όποιων ύπήρχε μάρτυς, και εκ των λόγων του, ότινες έμαρτύρουν εξ ίσου τον γενναϊον στρατιώτην και τον περιεσκεμμένον άνθρωπον τον διατηρούντα την ψυχραιμίαν του και εις τους μεγαλειτέρους κινδύνους, εθεώρησαν τον νεοεθλόνα με σδας και θαυμασμόν, ως άνδρα προκίσημενον εις τον ύψιστον βαθμόν με τά προτερήματα τά όποια καθείς θα έπέθυμει να κατέχη.

Η ήμέρα όλόκληρος έπέρασε εις τό Βουδβίλ όπως περνά συνήθως εις τά μεγάλα σπιτια. Και επειδή ό νεαρός λόρδος ήτο καλός μουσικός, έπαίζαν μουσικήν μετά τά έπιδόρπια· τά χαρτιά και τό μπλιάρδο άφείθησαν εις όσους έπροτίμων τας τοιαύτας διασκεδάσεις. Αλλ' επειδή ήσαν όλοι κουρασμένοι από τό πρωϊνόν κυνήγι, ήτο τό πολύ ένδεκάτη όταν έχωριόθησαν δια να υπάγουν να κοιμηθούν.

Ο νεαρός λόρδος ώδήγησεν ό ίδιος τον στρατηγόν εις τον δι' αυτών προσωρισμένον θάλαμον. Ηπο τώ όντι άνετος, αλλά παντελώς άρχαϊός· ή κλίνη ήτο μονοκόμματος, όπως αί του ΙΖ' αιώνος, και έφερε παραπετάματα από μεταξωτόν ξεθωριασμένον με χρυσά κρόσσα αλαμπή—άλλά τά σινδόνια, τά προσκέφαλα, τά σκεπάσματα, έφαινοντο έξαιρετα και όλως πρόσφατα. Οι τάπητες οι όποιοί έσκέπαζον τους τοίχους ήσαν παλαιοί και τριμμένοι, και προσέδιδον κάποιαν σκυθρωπήν όψιν εις τό δωμάτιον. Η φθινοπωρινή αύρα τους έσειεν έλαφρά.

Ο νιπτήρ με τον καθρέπτην του τον σκεπασμένον, κατά τον συζυόν της βασιλείας Λουδοβίκου ΙΔ', με μεταξωτόν βαθύχρουν, και έπωδιασμένος με εκατοντάδα κουτιών δια διάφορους χρήσεις αί όποιαί ήσαν κατηρηγμένα από πενητηκονταετίας, είχαν όψιν άρχαιοπεπη άμα και κατηφή. Δύο δέσμαι κρηών άνημμένων εφώτιζον πολύ καλά τον θάλαμον, και, τό καλλίτερον μία έξαιρετη φωτιά από ξύλα όγι: μόνον εκχώριζε την λάμψην της εις τό δωμάτιον αλλά και τό έθέριαινε θαυμάσια. Με όλίγας λέξεις εύρίσχοντο εκει, εν άντιθέσει προς την άρχαιοπεπη του δωματίου όψιν, όλοι αί ευμάραι τας όποιας έπιβάλλει ή σύγχρονος καλαισθησία.

Ίδου μία κρεβάτοκάμαρα σχεδόν γοθική,

στρατηγέ μου, είπε ό νεαρός λόρδος· αλλ' έλπίζω, ότι δεν θα λάβης άφορμήν έδώ να νοσταλγήσης δια τον πόλον σου.

— Δεν είμαι δύσκολος εις τά δωμάτια· αλλά και αν έχω την έκλογήν, θα έπροτίμων αυτόν τον θάλαμον απ' όλους τους πλέον νεωτεριστικούς θαλάμους του πύργου μου. Πίστευσε με, φίλε μου, όταν άντιπαράβάλλω την τωρινήν του αναπαυτικότητα προς την αξιόσεβαστον άρχαιοποπέειάν του, αναλογίζομαι ότι τό όλον άνήκει εις μίαν άρχαϊαν γενεάν εισέτι άκμάζουσαν, εις την γενεάν της Έξοχότητός σου, με δύο λόγια και εύρίσχομαι έδώ καλλίτερα ή εις τό καλλίτερον μέγαρον του Λονδίνου.

Τό έλπίζω και ούτε καν τό άμφιβάλλω, άγαπητέ μου φίλε, απήτησεν ό λόρδος Βουδβίλ· και καληνυχτίζων, αυτήν εκ νέου, του έσφιγξε τό χέρι και άπλήθεν.

Ο στρατηγός, θεωρών, τριγύρω του, έχαιρετο ότι εύρίσκετο εκ νέου εις την ώραϊαν του πατρίδα, εύτυχής και ήσυχος, ύποτερον από τας κακοπαθείας είχεν ύποστή· μετ' όλιγον εξεδούθη και ήτοιμάζετο εύθύμως να περάση μίαν έξαιρετον νύκτα.

Έδώ τώρα, άφίγομεν τον στρατηγόν μέσα εις τον θάλαμόν του μέχρι της έπιούσης.

Η συντροφία συντηροίσθη πολύ πρωί δια τό πρόγευμα, αλλ' ό στρατηγός δεν έφάνη ποσώς. Έπειδή ήτο ό συμπότης τον όποιον ό λόρδος Βουδβίλ έπέθυμει να περιποιηθή περισσότερο ή πάντα άλλον, έξέφρασεν επανειλημμένως την έκπληξιν του δια την άπουσίαν του, και έστειλε ένα ύπηρετήν δια να τον πληροφορήσθ ότι τον περιμένουν. Ο ύπηρετής έπέστρεψε, και είπεν εις τους χυρίους ότι ό στρατηγός έγήγχε πεζός από τά μαρμάματα με όλην την κακοκαιρίαν.

Η έξις, είπεν ό νεαρός λόρδος προς τους φίλους του, δεν άφίνει τον στρατιώτην να κοιμηθή πέραν από την ώραν κατά την όποιαν επί τόσον καρόν τό καθήκον τον έμβαλε να εξυπνή.

Έν τούτοις ή εξήγησις αυτή, την όποιαν ό λόρδος Βουδβίλ παρέχη εις την συντροφίαν, δεν έφαινετο ίκανοποιούσα αυτόν τον ίδιον, και επερίμενε την επάνοδον του στρατηγού με σιωπήν και άνησυχίαν.

Τέλος εκείνος ήλθε μίαν ώραν ύστερώτερον άφού ό κώδων του προγεύματος έσήμανεν. Εφαίνετο πάσχων και καταπονημένος. Η συνήθως με τόσην επιμέλειαν συγχορισμένη κόμη του ήτο άκένιστος και νοτισμένη από την πρωϊνήν όρόσον. Ο λαϊμοδέτης του ήτο άπρόσεκτα δεμένος και ή περιβολή του ατμηλέητος, πράγμα παράδοξον δι' ένα στρατιωτικόν· οι οφθαλμοί του ήσαν βλοσυροί και πλήρεις υπερτάτου τρόπου.

— Ως φαίνεται, φίλτατε στρατηγέ, τώ είπεν ό λόρδος Βουδβίλ, μάς έπρόλαβες σήμερα τό πρωί, ή δεν θα εύρίσκεις τό κρεβάτι τόσον αναπαυτικόν, ως ήλπίζεις; Πως επέρασες την νύκτα;

— Ω καλλίστα, έξαιρετα, ποτέ δεν εκοιμήθηκα καλλίτερα επί ζωής μου Ι άπεκρίθη ό στρατηγός, αν και με ύφος λιαν άμήχανον, τό όποιον δεν έδιέφυγε την προσοχήν του φίλου του.

Έπηρες βιαστικά εν κύπελλον τσέου και άμελών ή άποφεύγων να έγγίση τά άλλα έδέσματα, έφαινετο παραδομένος εις τους ρευθαμούς του.

Θα με συνοδεύσης βεβαία εις τό κυνήγι σήμερα στρατηγέ; τον ήρώτησεν ό ξεναγός του, αλλ' ήναγκάσθη να επαναλάβη την ερώτησίν του, όποτε έλαβεν αυτήν την άπότομον άπάντησιν:

— Όχι, μιλώδε, λυπούμαι, αλλ' άδυνατώ να λάβω την τιμήν να μείνω προϊσοότερον εις τό άρχοντικόν σας· παρήγγειλα άλογα ταχυδρομικα και θα είνε έδώ μετ' όλίγας στιγμάς.

Όλοι οι παρισταμένοι κατεπλήγησαν δι' αυτήν την άπόφασιν, και ό λόρδος Βουδβίλ ευθύς άντείπε:

— Διατί αυτή ή άλλαγή γνώμης, άγαπητέ μου φίλε; Δεν μου είχες ύποσχεθή ότι θα μείνης μαζίμου τουλάχιστον επί μίαν εβδομάδα;

— Ναι, απήτησεν ό στρατηγός με έπιτινομένην άμηχανίαν· εις την άρχήν, αποβλήπων μόνον εις την τέψην του να εύρίσχομαι μαζί σου, ένόμιζα ότι ήδυνάμην να σου παραχωρήσω μερικιάς ήμέρας· αλλά εκέφθη κατόπιν ότι ήτο άδύνατον.

— Αυτό είνε πολύ παράδοξον· ήβες έφαινεσο άπολύτως κύριος των πράξεών σου· δεν είνε δυνατόν να έλαβες διαταγας έκτοτε, άφού δεν ήλθε ακόμη τό ταχυδρομείον...

Ο στρατηγός, χωρίς να προβή εις καμίαν εξήγησιν, άνεμάσσησεν επανειλημμένως μεταξύ των οδόντων του ότι ύποθέσεις απαράιτητοι τον υπερεώνων ν' αναχωρήση, και τέλος ό λόρδος

Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΚΥΡΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Βοδοβίλ παρετήρησεν ότι η απόφασις του ξένου του ήτο αμετάσβεστος. Διό έπαυσε να τον στενοχωρή περισσότερον :

— Τούλάχιστον, φίλατέ μου Μπαζούν, είπεν άπλωσ, άφου είσαι αποφασισμένος να μεις άφήσας τόνσον γρήγορα, δός μου την εύχαριστήριαν να έλθης εις την ταράτσα μαζί μου, δια ν' απολάυσης την θέαν την όπο αν εξαφνα θα μεις παρουσιάσθ η διαλυομένη διήγησι.

Ο λόρδος Βοδοβίλ ήνοιξε μίαν θύραν εξώστου και διέβη εις την ταράτσαν· ο στρατηγός τον ήκολούθησε μηχανικώς, άλλ' έφαινετο μικράν διδων προσοχήν εις όσα ο ξεναγός του του έλεγε δεικνύων εις αυτόν τα διάφορα αντικείμενα άτινα παρουσιάζοντο πρό των βλεμμάτων των. Απεχωρίσθησαν ούτω από την λοιπήν συντροφίαν. Τότε, στραφείς προς τον στρατηγόν με ύφος επίσημον, ο νεαρός λόρδος του άπέτεινε τας εξής λέξεις :

— Ριγάρδε Μπαζούν, παλαιέ μου και προσφιλέστατε φίλε, είμεθα τώρα μόνοι, εύραστήθητι να μου άποκαθίης με την σιγαλήθειαν φίλου και την τιμήν στρατιώτου· είλικρινώς, πως έπέρασες την νύκτα ;

— Φοικιά, μολόρδε· δεν έχω όρεξιν να διατρέξω τον κίνδυνον και δευτέρας νυκτας παραμοίας, όγι, μόνον δι' ύλα τα πλούτη σου, άλλ' άκόμη και να μου εγάριζαν όλον αυτόν τον τόπον.

— Αυτό είναι πολύ παράδοξον ! είπεν ο νεαρός λόρδος, ως εάν έμολολήσες. Τότε θα έχου κάποιον ύπόστασιν αυτά που λέγουσιν δια τον θάλαμον ύστερον, στραφείς προς τον στρατηγόν, υπέλαθε :

— Δι' όνομα Θεού, άγαπητέ μου φίλε, ήμίλει έλεύθερα μαζί μου, και πληροφορήσόν με τι δυσάρεστον σου συνέβη ύπ' αυτήν την φιλόξενον στέγην.

Ο στρατηγός, φαινόμενος ήμισυ εύχαριστήμενος, ότι είχεν ν' άπαντήσθ εις αυτήν την ερώτησιν, έτήρησεν επί τινος στιγμής σιγήν.

— Άγαπητέ μου λόρδε, είπεν επί τέλους, αυτό που μου συνέβη την νύκτα είναι τόνσον καταπληκτικόν, τόνσον άνωρθόν, ώστε μου στοιχίζει πράγματι να σου το έμπιστευθώ. Έπιθυμώ έν τούτοις να σ' εύχαριστήσω· άλλά νομίζω, ότι η είλικρινεία μου θα με κάμη να φανερώσω περιστασιακά τόνσον μυστηριώδη και συνάμα δυσάρεστα, ώστε πώς άλλος κατόπιν τούτων άνακοινώσεων, θα εξαλαμβάνετο εξάπαντος ως άθροισμα αδυνάτου χαρακτήρος και δεσποδισμού, του όποιου η φαντασία απέπλανήθη από κανέν θνερον· άλλά μ' εγνώρισες και παιδί και νέον, και δεν θα υποθέσθης, ότι απέκρησα, κατά την άνορθήν μου ήλικίαν ελαττώματα των όποιων οι νεανικοί μου χρόνοι ήσαν άπηλλαγμένοι.

Εδώ έσταμάτησε, και ο φίλος του άντειπε : — Μη άμφιβάλλεις ότι θα δώσω πίστιν εις πάν ό,τι μου είπης στρατηγέ· γνωρίζω κάλλιστα την εύστέθειαν του χαρακτήρος σου, ώστε να υποθέσθης ότι ήδυνήθησαν να σε εξαπατήσουν, και είμαι πεπεισμένος ότι δεν μεγαλοποιείς ό,τι δήποτε πράγματι είδες.

— Τότε θ' άργίσω όπως ήμπορώ μίαν άλλόκοτον ιστορίαν, άφιέμενος εις την επίσεικίαν σου. Τωόντι μου ήτο εκατοντάκις προτιμώτερον να εύρεθώ έμπρός εις μίαν κανονοστοίγιαν ή ν' ανακαλέσω εις την μνήμη μου τα όσα μου συνέβησαν την περασμένην νύκτα.

Ετήρησε και πάλιν σιγήν επί τινος χρόνον· άλλά βλέπων, ότι ο λόρδος Βοδοβίλ δεν του άπέντα πλέον και έφαινετο περιμένων τους λόγους του, ήρρισε, με κάποιαν άποστροφήν, την ιστορίαν του συμβεβηκότος του μέσα εις τον στοιχειωμένον θάλαμον.

(Έπεται το τέλος)

Η ΣΥΛΛΟΓΗ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ ΤΟΥ ΚΡΑΟΥΦΟΡΔ

Είς από τους άξιολογώτερους και πλέον άξιοπεριέργους ευγενείς της Άγγλίας είναι ο Κόμης Κραούφορδ. Είπε ο πρώτος Κόμης της Σκωτίας και εις από τους τίτλους του είναι ο τού βαρώνου του Ουίγκάν. Είπε κάτοχος μεγάλων άνθρακωρυχείων εις τα πεδύχωρα του Ουίγκάν, καθώς και πολλών στρεμματων γης εις Σκωτίαν. Ο κόμης είναι γραμματοσημόφιλος, έχων συλλογήν γραμματοσημών, ήτις στοιχίζει 25,000 λίρας, και είναι συνάμα μέγας φιλεπιστήμων και περιηγητής. Πολλά μουσεια έχουσι πλουτισθ με σπάνια πτηνά κλπ. δια των δωρεών του.

Ο ΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΙ

Ο ταύρος και ο ίππος.—Οι ήρωες της ταυρομαχίας.—Τα άμύθητα κέρδη των ταυρομάχων.—Ο ίπποτισμός των ταυρομάχων.—Άξιοπεριέργα άνένδοτά των.—Τα προσόντα του ταυρομάχου.

Από τον ταύρον της πάλης έως εις τον ήμερον ταύρον τον όποιον γνωρίζομεν, υπάρχει μεγάλη άπόστασις. Αν λάβη κανείς ύπ' όψιν ό,τι, και άφου σπάσουν τα κέρατά του, ο ταύρος της Άνδραλουσίας ή της Κε-

στέλλας συντρίβει με έν κύπημα της κεφαλής τα κέρατα του περιβόλου της κονίστρας και έντροχιάζει τας άτμομηχανάς των άγροτικών κοινοτήτων της Ισπανίας, δεν έχει ή να θυμάσθ τω όντι τους ήρωας εκείνους με την μεταξωτήν και χρυσοϋφκντον περιβολήν οι όποιοι μάχονται με το θηρίον, μόνον όπλον έχοντες έν ασθενές ξίφος.

Ωπλισμένους δια την μάχην, εύστροφος και ρωμαλέος, με δύναμιν μύωνων ήτις τω έπιτρέπει ν' άντιμετωπίζη τον έλεφαντα, άνδρείος, άκάθεκτος εις την έφοδον, βρύς το ήθος και θηριώδης, ο ταύρος της πάλης ή τόσο ντε μούερετε είναι άναντιρρήτως τδ πλέον επικίνδυνον και φιλόμαχον θηρίον της Ευρώπης. Και η άκόλουθος ιστορία δεικνύει πόσον είναι άνεπίδεκτον εξημερώσεως.

Κάποιος Τέο Άντώνιος, Ισπανός, έστοχάσθη ποτέ να ήμερώσθ ένα ταύρον άγνώστου προελεύσεως. Τόν έπηρε από μικρόν, θηλάζων αυτόν με θήλαστον, και προσπαθών να τόν μάθη τρόπους ήμέρους. Όλα έβκινον κατ' εύχην ενόσω ο ταύρος ήτο μικρός. Άλλ' όταν έφύτρωσαν τα κέρατα, έδεδεσε ν' αλλάξουν δρόμον. Ο αμαθητεύομενος ήρωα εις τα έργαστήρια, εις την άγοράν, καταπατών τα πάντα εις τον δρόμον του, έπιτιθέμενος εις τους διαβάτας.

Ηναγκάσθησαν να φονεύσουν τδ τόνσον ήρωϊκόν ζών και να πωλήσουν τα φίλετα του.

Ο ταύρος είναι άνεπίδεκτος εξημερώσεως όσον και ο άνθηρ. Είπε άλλως ώραιούτακτον ζών δια τδ άλκιμόν του εξωτερικόν.

Ο ταύρος της Άνδραλουσίας είναι αίμαχρός, σωματώδης, ευρύνωτος, βαθύχρους, βραχύσωμος, με τρίχωμα άπαλόν και κεφαλήν τρυμερά ρωμαλέαν. Ο ταύρος της Ναβαρρας, πλέον βραχύσωμος και πλέον ζωήρος, έχει όλιγωτάκτον δύναμιν εις την κεφαλήν. Ο ταύρος της Σαλαμαγκκας, εις παλαιάν Καστίλιαν είναι ύψηλός, εύστροφος όμοι και ρωμαλέος, και τα πλαστά κυπημάτα δεν τον ξεγελούν, διότι είναι πονηρός.

Πρακτεύρος του ταύρου, τάσσεται ο ίππος. Αν έβκαλον εις τας κονίστρας ίππους νέους και σφιγώντας, άντι των γηραλέων και προαρισμένων δια τα σφαγεία, ή ήττα και τδ οικτρόν ξεκοίλιασμα του ίππου από τον ταύρον θα συνέβκινε πολύ σπανιώτερον.

Ο Κουρκουίλος, εις εκ των πρώτων ταυρομάχων, έδωκε στοίχημα και τδ εκέρδησεν, όπως επί μίαν όλην ταυρομαχικήν περίοδον (από Μαρτίου έως Οκτωβρίου) ίππεύη ένα και τον αυτόν ίππον χωρίς να λάβη την παραμικράν άμυχήν.

Πέντε έτών ο ταύρος, 25 ο ταυρομάχος, αυτή είναι η εκ πείρας άποδεδειγμένη καλύτερα ήλικία δια τους μαχητάς. Καρδίαι άπτόητος εις στήθος άλκιμον, έν εύμορφον γελέω με καλήν παυροφήν, ή τελεία γνώσις του ταύρου, τδ βλέμμα, ή πρωτοβουλίαι, ή γοργή άποφασιστικότης, είναι τα συστατικά τα άπαιτούμενα δια να εισέλθη τις εις πάλην με τδ προς θανάτωσιν καταδικασμένον θηρίον.

Ός επί τδ πλείστον, οι δεινότεροι ταυρομάχοι εις Ισπανίαν στρατολογούνται από τον πολύν λαόν, όπου οι παίδες από μικροί έχουσι να κάμουν με τους ταύρους.

Τα κέρδη του ταυρομάχου είναι άμύθητα. Ο Γκερίτης έπληρώνατο 9,000 πεσέτας, και όταν εις ήλικίαν 45 έτών άπεσύρθη της κονίστρας των ταυρομαχιών, ήτο δισεκατομμυριούχος. Ο Ρεβέρτε ήτο εις από τους μεγαλοπεπεστέτους χαρτοπαίκτας της Μαδρίτης, όπου έν τούτοις τδ χαρτοπαίγιον έχει πολλούς πλουσίους θιασώτας. Όλοι έξοδεύουν ήγεμονικώς τα εισοδήματά των, και διακρίνονται δια τον ίπποτισμόν των.

Τδ εξής άνένδοτον δύναται να παράσθ ηδέν τινα περί του ίπποτισμού των.

Περί τα τέλη του Ιθ' αιώνου οι διαπρεπέστατοι των ταυρομάχων ήσαν ο Φρασκουέλος και ο Λαγκαρτίτσος, ο εις όμητικώς, άπτόητος, και ρωμαντικός, ούτως είπειν· ο άλλος άνεπίληπτος τους τρόπους, ύπερόπτης, ψύχραμος.

Γεμάτος από σημάδια πληγών, ο Φρασκουέλος έφαινετο πολυμύων τον ταύρον ως άτόμικόν του έχθρόν, ένψ ο Λαγκαρτίτσος, μετά 25 έτών άγώνας, δεν είχεν ούτε άμυχήν. Και οι δύο των ένδομύχων έμισούν-

το όλοψύχως και, φυσικά έφέροντο με άμοιβαίαν εκτίμησιν και ευγένειαν προς άλλλους.

Εν πρωί, ο Φρασκουέλος συνήντησεν εις την Πουέρτα ντελ Σέλ, τον φίλον του ίππεύοντα μίαν πάγκαλον φοβάδα.

— Σενόρ, είπε, έχετε ένα άλογο έξοχόν ! — Είπε εις την διάθεσίν σας.

— Άλλ' ούτε να τδ φκντάξεσθε. Ποτέ δεν θα παραδεχθώμην να πώς στερήσω ένα τέτοιο άλογο !

— Εν τούτοις, σενόρ, θα μου εκάμνετε μεγάλην εύχαριστήσιν.

— Δεν τδ άμφιβάλλω, άλλ' έπιτρέψατε να μη δεχθώ.

— Έστω ! ως άφήσωμεν αυτό τδ ζήτημα...

Και οι δύο περιπατήταί έχωρισθησαν.

Την έπιούσαν, πρό της οικίας του, ο Φρασκουέλος προσέκρουσεν εις την νεκράν φοβάδα του Λαγκαρτίτσου.

Είς τδ κρανίον του ζώου ήτο έμπηγμένον έγγχειρίδιον με έπισκεπτήριον έμπεριέχον τας εξής γραμμάς :

« Ο Ραφαήλ Μολίνα Λαγκαρτίτσος ποτέ δεν άναλαμβάνει όπισω ό,τι έπκξ προσέφερεν εις φίλον του. »

Συνήθως οι πλουτήσαντες ταυρομάχοι διάγουσι βίον έπιδεικτικώτακτον· η γενναϊοδωρία των άποδαινει ύψηλόφρων και δεσποτική. Ο Κουσκρές έπληρώνα πάντοτε μόνον με ειλοσάφραγκια χρυσά, και ποτέ δεν έδέχετο ρέστα, όσον μηδαμινή και άν ήτο η δαπάνη.

Όταν, εις από τους φίλους του, προλαβών αυτόν, έπληρώνα εν συμπόσιον τον λογαρισμόν, τον άφηκε να πληρώσθ με τον ευγενέστερον τρόπον ύστερον, με κίνημα άπλουν και στερεόν, άνέτρεψε τδ τραπέζι, όπως θα εκτύπα τον ταύρον, και είπε με πραότητα άνεπίδεκτον πάσης άντιλογίας :

— Ίδου η σειρά μου !

Όλοι οι ταυρομάχοι, όσον ν'νοξοι και απέβησαν κατέχουσι εις ύψιστον βαθμόν τας σπανιωτέρας των άρετών : την άνδρείαν, την ψυχραιμίαν και την αυταπάρησιν. Δεν είναι άπλοι μόνον άχρηστοί, άλλά σοφοί ζυφιστάι.

Η τέχνη του φονεύον τον ταύρον κατ' τους καθιερωμένους κανόνας στηρίζεται επί μιξς άντατομικής λεπτομερείας : Τδ ζών δύναται να κυπηθή μόνον εκ των κάτω προς τα άνω. Τδ ένδιαφέρον της πάλης συνίσταται εις τον τρόπον κατ' τον όποιον ο άνθρωπος, ώπλισμένος με μακρόν ξίφος, άντιμετωπίζει τδ ζών τδ όποιον θα πληξθ, τδ ύποχρεοι να παρακολουθθ τα πλαστά κυπημάτα του, ύστερον να δεχθθ τδ θανατηφόρον κύπημα. Είς αυτήν την μάχην με την μαθηματικήν ακρίβειαν, η άνδρεία δεν άρκει, άπαιτούνται άκόμη η ευφύειαι, η άποφασιστικότης, όλα αι άνδρικά άρετάι, πνεύματος και σώματος· πρέπει να έχη, ως λέγουσι οι Ισπανοί, τδ τράπιο, την μπραβούρα, τδ σέντινο, ήτοι τα χαρίσματα της καλλονής, του ήρώισμού και του λογικού.

Και τούτο ήσως δικαιολογεί την άνάτην έσπερίαν Ευρώπην επικράτησιν ενός θεάματος βραβάρου και άναπολούντος τα μεσκιωνικά αίμογαρή θεάματα των ίπποδρομιών, και τον άμέριστον πάντων θαυμασμόν προς αυτό.

Αί ταυρομαχίαι την στιγμήν αυτήν είναι εις την άκμήν των εις Ισπανίαν και εις τα ΝΔ. της Γαλλίας, όπου παρατείνονται καθ' όλον τδ θεός μέχρι του Οκτωβρίου.

ΓΕΦΥΡΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΗ

Τδ Κολοράδον θα εκπληξθ την οικουμένην με μίαν γεφυραν κρυσταλλίνην. Ανά τον κόλπον του θουμασίου μεγάλου Κανυώνος του ποταμού Άρκανσάς, πλησίον της πόλεως Κανυώνος, μίς κρεμαστή γεφυρα εκτίσθη πλέον των 2,600 ποδών ύπερ την έπιφάνειαν του ποταμού. Τδ δάπεδόν της είναι από πλάκας εκ κρυστάλλου, ούτως ώστε οι ταξειδιώται δύνανται να παρατηρούν κάτω εις τδ βάθος του θαυμασίου κόλπου. Τδ δάπεδον της γεφυρας είναι έν και ήμισυ περίπου μίλλιον ύπερ τδ έπίπεδον της θαλάσσης.

Ηλεκτρικός σιδηρόδρομος από την πόλιν Κανυώνα θα όδηγθ τους ταξειδιώτας μέχρι του κόλπου.

Όταν ο Θεόδωρος, παρακάμπτον τδ εύκλήριον του άγιου Τρύφωνος, έπεφάνη εις τον Αδγουστεώνα, ο άκτινοβολών ήλιος προσέδιδεν όμιν φαίδραν επί της εκεί περιοχής του άπεράντου Φόρου εις τα πάντα, εις τον έπί της παννυήλον στήλης σημενον έριππον άνδριάνα, εις τδ ποικίλως ήμφισμένον πλήθος, τδ όποιον συνωστίζετο εις τδ μέσον της πλατείας η εις τα περίεπρατήρια και τας ήποπτεύουσ στοάς. Ο Θεόδωρος δεν είχεν εϊσέτι προχωρήσει δέκα βήματα, όταν εις ιδιοψήλιος, όστις συνδιελέγετο μετά τινος νεαρού πατρικίου πονηρώς μεσιδιώντος, έστράφη αλφινιδίως και έφώνησεν εις τδ κενόν, άσκόπως, προς παιδιάν :

— Πέτασον, πέτασον ! . . . Έως τίνος αίρεις, Σαρακινέ, τας νυχάς ήμιόν, ταλαντεύων εκ του πύργου τον άνεμον ;

Ο Θεόδωρος δεν έφάνη δίδων προσοχήν εις την προσφώνησιν. Ητο αυτή άλλως η φράσις του σνρμού, η διαδεδομένη από τίνος εις τον όχλον, άφ' ης ήμέρας ο Σαρακινός άκροβότης εύρεν οικτρόν θάνατον εις τον Ίπλόδρομον Σιτιών να πληθίσθ η βοήθεια των ένδομύτων του από την κορυφή της εκεί Στήλης. Και η κατάχρησις της φράσεως δεν έφθασεν άκόμη εις σημεϊον τοιοούτο ώστε ο αυτοκράτωρ Μανουήλ ν' αναγκασθ ν' άπαγορεύη αυτήν δι' ειδικού θεσπίσματος, όπως άργότερον έπραξεν...

Άλλ' ως επανέλαθμεν εις τον Θεόδωρον. Τόν γνωρίζετε βεβαίως, τον Θεόδωρον τούτον, τον άλλος παρανομαζόμενον Πτωχοπρόδρομον. Όποιος άπήλαυεν εκτιμήσεως, πρό όλίγων μόλις έτών, πόσον εκ μέρους των πατρικίων και όφφικιαίων, οίντες τον υπέθετον ως τον μέλλοντα ποιητήν του παλατίου, όσον και εκ μέρους των καλλιεργημένων πνευμάτων, παρ' όν άνευφουλκίτως εξυμνεϊτο ως γνήσιος διάδοχος του Πισίδου, ως νέος Μανασής ! Άπορίας άξιον τω όντι είναι, πως όλας εκείνας τας εκτιμήσεις τας έχει σήμερα διαδεχθη δια τον πτωχόν Θεόδωρον μίαν άποδοκιμασία, τόση μάλλον άλλόκοτος, καθόσον και ο τρόπος με τον όποιον εκδηλοΐται είναι παντελώς άνοικειος. Διατι δεν έπωφρεϊετο ήγκάριος της εννοίας του Μανουήλ, έγκωμιάζων την βασιλείαν του δια ποιημάτων καταλλήλων, άντι να κάμη άκαίρους λεπτολογίας εις τα δύο ψηφία τα όποια μόνα έλειπον από τδ πτόν του όνομα δια να τον καταστήσουν ίσοβαθμον προς Έμμανουήλ τον παμβασιλεία ; Πρό πάντων δε τι ήθέλησε να γράψη τδ κατηραμένον εκείνο ποίημα κατά των ήγρομένων ; Άφ' ού τοιοούτους έσπειρεν άνέμους, φρόνιμα πράττει τώρα θεοζίζων καρτερικώς τας τρικυμίας οι όποια προέκυψαν από εκείνους.

Άλλ' ιδέτε, πόσον προβάλλει καταφανές άνάμεσα εις τδ πλήθος, τδ ισχνόν του υποκείμενον, με τδ τρίμενον του μελανόν ράσον, πόσον η ώρη μόρφη του, η δύσθυμος και άλλοκότως σοβαρά, άντιτίθεται προς τας περί αυτόν άνθηράς ύφεις. Τω όντι, διατι έχει τδ ύφος τόσον δύσθυμον ; Μήπως άραγε τα α' Αλευτικά του Όπλιανού, τδ άγαπητόν άνάγνωσμά του, δεν του χορηγοΐν πλέον την άφθονον πανδασία την όποιαν πάντοτε του παρεΐχον με την δαμυλή των άπαριόμηρον των όνομάτων όλων των επαρχόντων Ιχθύων ; Η μήπως έχει πάλιν ύποστή καμμίαν νέαν θύελλαν από την δεύχολον συμβίαν του ήτις, εις την τωρινήν των κατοικίαν, δεν παύει του να ένθυμείται τδ ενυπόληπτόν της γένος, πράγμα τδ όποιον επί μάλλον την εξερεθίζει ; . . . Όχι, την δυσφορίαν του Θεοδώρου κατά την στιγμήν αυτήν προκαλοΐν άπλωσ οι έμφαντικοί ψιθύροι και μορφαμοι με τους όποιους περι αυτόν πλήθος υποδέχεται ως εκ συμφώνου την έμφανσίον του χειλή διαστελλόμενα εις μεδίαμα ύποκριτικόν, στόματα στρογγυλούμενα εις γάσημα έπιπλαστον, κεφαλαί άνασειόμενα ως εις έκφρασιν οικτου, ύπαινιγκοι δημηκιοι και έπυρναίσεις φράσεων διφορομένων. Καί έφ' όσον προχωρεί, οι μορφαμοι και ύπαινιγκοι τον περιβάλλουν φορτικώτερον, τον άποπνίγου,

ἀπέληξαν να γεννήσουν εις την καρδιαν του δυσπροσδιόριστον τι ἄχθος δυσφορίας.

Ο Θεόδωρος εἶχεν ἤδη προχωρήσει εις τὸν Φόρον καὶ εἰσῆρχετο εἰς τὴν στοάν τῶν μαγαζιῶν τῶν ἀργυροπρατῶν, ὁπότεν αἰφνης ἀνετινάχθη εἰς σκίρτημα ἀκούσιον, ἀπὸ τὸν ὄξυν ἦχον μιᾶς γνωστῆς ἐπιφωνήσεως τὴν ὁποίαν ἤκουσεν εἰς τὸ πλευρόν του καὶ ἦτις ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐξεστομίσθη ἐπίτηδες δι' αὐτόν.

— Πέτασον! Πέτασον!...

Ἡ κραυγὴ προῆλθεν ἀπὸ κἄποιον ἀργυροπρατὴν, ὅστις συνώδευσε τὴν ἐπιφώνησίν του καὶ διὰ τοῦ κτύπου τοῦ σφυρίου του. Καὶ ὡς ἐὰν τὸ ἐξάφνημα τοῦ Θεοδώρου ἐχρησίμευσεν ὡς σύνθημα εἰς τοὺς ἀργυροπρατὰς καὶ καταλλάκτας τῶν πέριξ μαγαζιῶν, ἤρξατο ἀμέσως ὄλοι, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, νὰ ἐπαναλαμβάνουν τὴν ἐπιφώνησιν, κρούοντες ἐνιαυτῶ τὰ σφυρία καὶ τὰς λίτρας τῶν ἐπάνω εἰς τὰ τραπέζιά των.

Ο Θεόδωρος προχωρεῖ ἐν μέσῳ τῆς ἀτελειότητος αὐτῆς προσφωνήσεως, ἦτις τὸν προπέμπει, τὸν δεξιότατον καὶ προπορεύεται αὐτοῦ ἐπὶ μᾶλλον βδύμηδὸν γενικευμένην. Καὶ μετὰ τὴν βίαν τὸν ὅπως φθάσῃ εἰς τὴν πύλιν τῆς ἐξόδου, ἡ σκιά του, ὀξέως ἐπινομένη ἐπὶ τοῦ ἡλιοφύτου λιθοστρώτου, σκιωτῶ εἰς παιγνιώδεις μεταλλάγας γραμμῶν ὑστερικῶν.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΤΙ ΧΑΝΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΑ

Ἰπόμνημα τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῶν Ταχυδρομείων τοῦ Λονδίνου διὰ τὸ παρελθόν ἔτος, δεικνύει ἅπαξ ἔτι τὴν ἀπροσεξίαν ἐκείνων ποῦ ἀποστελλοῦν ἀξίας διὰ τοῦ ταχυδρομείου, ὡς τὸ ἀποδεικνύει ὁ ἐπόμενος πίναξ ἀξίῶν ἐμπεριεχομένων εἰς ἐπιστολάς αἱ ὁποῖαι ἀπῆλθον ἐρευαν :

Table with 3 columns: Χρήματα λίραι, Τσέκ κλπ. λίραι, Απώλεια εἰς τὸ ταχυδρομείον, Ἐπιστολαὶ χωρὶς διευθύνσιν, Ἐπιστ. με ἀνεπαρκῆ θεύθυνσιν

Ὁ ὀλικὸς ἀριθμὸς τῶν μὴ παραδοθέντων ταχυδρ. δεμάτων καθ' ὅλον τὸ ἔτος εἰς Ἀγγλίαν ἀνῆρχετο εἰς 27,099.474, δηλαδὴ 530,434 περισσότερα ἀπὸ τὸ προπαρολθόν ἔτος. Μία ἀπὸ τὰς ἀνευ διευθύνσεως ἐπιστολάς ἐμπεριεῖχε τσέκ ἀξίας 2,500 λιρῶν.

Ο ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ ΚΟΡΤΕΖ

Ἦως ὁ τυχοῦκτικὸς στρατηγὸς Κορτέζ κατέκτησε τὸ Μεξικόν.—Τὸ τέλος τοῦ βασιλέως τοῦ Μεξικικοῦ Μοντεζούμα.—Θηριωδία τῶν Ἰσπανῶν ὅταν δὲν εὔρον εἰς τὸ παλάτιον τοὺς προσδοκωμένους θησαυρούς.—Τὸ τέλος τοῦ Κορτέζ.

Ὁ Κορτέζ ἐγεννήθη ἐν Μεδελλίνῃ τῆς Ἰσπανίας ὑπὸ γονέων εὐγενῶν κατ' ἀρχὰς ἐπεδόθη εἰς τὰ γράμματα, ἀλλὰ χαρακτήρησ ὀρηκτικῶς, πνεύματος ζωηροῦ καὶ ἀνησυχίου ταχέως ἐγκαταλείπει τὸ σχολεῖον καὶ ἠκολούθησε τὸ στρατιωτικὸν στάδιον. Μετέσχεν ἐν Εὐρώπῃ εἰς πολλὰς ἐκστρατείας τῆς πατρίδος του καὶ ἀπέκτησε φήμην γενναίου, δραστηρίου καὶ ἰκανοῦ ἀξιωματικοῦ. Μεταβὰς κατόπιν, κατὰ τὸ 1504 εἰς τὴν Κούβαν εὐδοκίμως ὑπῆρξεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ διοικητοῦ Βελασκέζου ὅστις διακρίνας τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς γνώσεις τοῦ ἀνδρὸς ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτόν, τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στόλου, τοῦ μέλλοντος ν' ἀνακαλύψῃ νέας γαίας. Ὁ Κορτέζ μετὰ προθυμίας ἐνησχολήθη εἰς τὴν διοργάνωσιν τοῦ στόλου, ἐφοδίασε δέκα πλοῖα δι' ὄλων τῶν ἀναγκασιούτων διὰ μακρὰν καὶ ἐπίπονον ἐκδρομὴν, ἐστρατολόγησεν ἐξακοσίους ἰσπανοὺς, παρέλαβε καὶ τινὰ πεδινὰ πυροβόλα καὶ δέκα ὀκτῶ ἵππους.

Γενομένης γενικῆς ἐπιθεωρήσεως τοῦ στόλου καὶ μετὰ τὰς συνήθεις εὐλογίας, τὰ πλοῖα ἀναπέτασαν τὰ ἰσθία τὴν 18 Νοεμβρίου 1518 ἐν μέσῳ τῶν εὐχῶν καὶ τῶν ζητωκραυγῶν τοῦ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς συνηγμένου πλήθους.

Ἀναχωρήσας ἐκ τοῦ λιμένος lan-Jago διευθύνθη πρὸς τὰς Μεξικανικὰς ἀκτὰς. Ἐπεχείρησε διαφόρους ἀποβιβάσεις καὶ πανταχοῦ, τὰ ἔκα τῶν κινήτων ἐκείνων φρουρίων, τὰ ἔκα ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπολέμουν καὶ τὰ ὁποῖα οἱ ἄγριοι ἐκείνοι λαοὶ ἐθεώρουν ἐν μετὰ τοὺς ἀνθρώπους, ὁ κρότος τῶν

τηλεβύλων, τὸν ὅποιον ἐξελάμβανον ὡς κερκυνούς, οἱ θώρακες δι' ὧν οἱ στρατιῶται ἦσαν περιβεβλημένοι, τὰ πάντα ἐνέσπειρον τὸν τρόπον καὶ ἐπέσπρον τὸν θρυμασμόν. Κατέκτησε τοὺς λαοὺς τοῦ Ταβάσκο καὶ κατέλαβε τὴν πρωτεύουσάν των. Μετὰ ἐν ἔτος περιπλανήσεων καὶ διαφόρων περιπετειῶν, εἰσῆλθον ἐν τῇ πόλει τοῦ Μεξικικοῦ ἔπου ὁ Βασιλεὺς Μοντεζούμα καὶ οἱ ὑπῆκοί του, ὑπεδέχθησαν τὸν Κορτέζ ὡς κυρίαρχον των, ὡς Θεῖον, υἱὸν τοῦ Ἥλιου. Μόλις ἔλαβε τὴν κατοχὴν τῆς πόλεως ἡ πρώτη φροντίς αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἀφοῦ ἐξήσφαλισε τοὺς ἀνδρας του, ἀπὸ πάσης ἐνέδρας τῶν κατοίκων, νὰ καταλάβῃ τὸν μεγίστον νάον τῆς πόλεως, νὰ τὸν ἐξαγίση διὰ ἱερῶν τελετῶν καὶ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὰ κρᾶν.α τῶν θυμάτων δι' εἰκόνας τῆς Παναγίας καὶ τῶν ἁγίων. Ἐξασφαλίσας τὴν κτήσιν του, ἀπεφάσισε νὰ προχωρήσῃ εἰς τὰ ἐνδοτέρα.

Μετὰ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Μοντεζούμα ἐσυμμαχούσε, τοὺς φίλους του ὑπέταξε διὰ τῶν ὄπλων ἢ διὰ συνθηκῶν, λαμβάνων ὁμώρους τοὺς ἀρχηγούς, δημεύων τοὺς θησαυροὺς των καὶ πάντα τὰ πολύτιμα. Προϊόντος ἔτους τοῦ χρόνου οἱ Μεξικανοὶ συνενοήθησαν μετὰ τοὺς Ἰσπανοὺς καὶ δὲν τοὺς ἐθεώρουν πλέον ὡς θεῖα ὄντα, ἀλλ' ὡς κοινούς ἀνθρώπους ὡς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους καὶ ὁ Μοντεζούμας ἀπεφάσισε νὰ τοὺς καταστρέψῃ. Μὴ δυνάμενος ὅμως ἐνεκα τῆς ὑπεροχῆς τῶν ὄπλων τῶν Ἰσπανῶν νὰ τοὺς προσβάλῃ φανερὰ ἐσχεδίασε τὴν ἀπώλειάν των τηρηματικῶς. Κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῶν Κορτέζ, διέταξεν ἓνα τῶν στρατηγῶν του νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τῆς ἐν Vera-Cruz μικρᾶν φρουρᾶν τῶν Ἰσπανῶν καὶ νὰ τὴν καταστρέψῃ. Ὁ Ἰσπανὸς ὅμως φρουράρχος ἄγρυπνος πάντοτε, ἀντέστη γενναίως κατὰ τῶν ἐχθρῶν, τοὺς διεσκόρπισε μείνας νικητῆς, ἀπολέσας ὅμως 3—4 ἀνδρας. Τοῦ ἐνόησ ἀλίσιστα τὴν κεφαλὴν μετέφερον εἰς τὸ Μεξικὸν μετ' ἐπιδεικτικότητος. Ὁ Κορτέζ μαθὼν τὴν προδοσίαν ταύτην, ἐτόλμησεν ἐπιχειρήσιν πρωτόκουστον. Προσέλαβε πενήτηκότα στρατιώτας καὶ εἰσέρχεται ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων συλλαμβάνει τὸν αὐτοκράτορα καὶ πάντας τοὺς αὐλικούς, τοὺς ὁποῖους ἀμέσως ἀπεκεφάλισε. Τὸν αὐτοκράτορα μετέφερε δέσμιον εἰς τὸ στρατόπεδόν του καὶ τὸν ὑπέχρεωσε νὰ κηρυχθῇ δημοσίως ὑποτέλης τῆς Ἰσπανίας καὶ νὰ δώσῃ συνάμα 600,000 μάρκα καθαρῶ χρυσοῦ καὶ μέγαν ἀριθμὸν πολυτίμων λίθων. Ἀλλ' ὁ Γκουατμοζίν, ἀνεπίδους καὶ γαμβρὸς τοῦ Μοντεζούμα, ὁ ὁποῖος εἶχε διασωθῆ ἐκ τῆς σφαγῆς, περιῆλθε τὰς ἐπαρχίας διεγειρῶν καὶ ἐνθαρρύνων τὸν λαὸν εἰς ἐπαναστάσιν κατὰ τῶν ξένων, ἐστρατολόγησε δισκοσίας χιλιάδας καὶ δι' αὐτῶν ἐπολιόρησε τὸ Μεξικόν.

Ὁ Μοντεζούμα μετὰ τῶν Ἰσπανῶν ἀντέστησαν γενναίως ἐπὶ τρεῖς μῆνας. Ἀλλ' ἡμέραν τινὰ κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μοντεζούμα ἠθελήσε νὰ παρακτεῖσῃ τοὺς ὑπηκόους του καὶ νὰ τοὺς προτρέψῃ εἰς ὑποταγὴν, οἱ Μεξικανοὶ οἵτινες ἐθεώρουν αὐτὸν αἰχμάλωτον καὶ ὄργων τῶν Ἰσπανῶν ἐπετέθησαν κατ' αὐτοῦ μετὰ λίθους καὶ τὸν ἐφόνευσαν. Ὁ Κορτέζ ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πόλιν. Ὁ ἀτράκμητος ὅμως Κορτέζ συλλέξας ἀπάσας τὰς δυνάμεις, ὑπέταξε τοὺς πέριξ λαοὺς, ἐνσπείρας τὸν τρόπον, εἶνε ἀληθές, διὰ παύσεων ἐναντίον τοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλ' ἐπιβεβλημένων ὑπὸ τῶν περιστάσεων καὶ τῆς ἀνάγκης. Κατόπιν ἐπολιόρησε τὸ Μεξικόν, τὸ ὅποιον μετὰ γενναίαν ἀντίστασιν ἐκυρίευσεν καὶ παρέδωκε τὴν πόλιν εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ στρατοῦ του. Μὴ εὐρόντες δὲ ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων τοὺς διαθρυλλομένους θησαυροὺς, συνέλαβον τὸν αὐτοκράτορα, τὴν σύζυγόν του καὶ πάντας τοὺς αὐλικούς καὶ διὰ νὰ τοὺς ἀναγκάσουν νὰ ὁμολογήσῃ τὴν κρῆπτην τῶν θησαυρῶν, ἠναψῶν ἀνθρακας καὶ ἔθεσαν τοὺς δυστυχεῖς ἐπὶ τῆς πυρᾶς. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τῶν μεγιστάνων ὠλοφύρετο, ὁ αὐτοκράτωρ τῷ λέγει : α' Ἀμ' ἐγὼ ἐπὶ ρόδων κάθουμαι; Μὴ ἀποκαλύψαντες τοὺς ποθουμένους θησαυροὺς ἐπυρπόλησαν τὴν πόλιν, διαπραξάντες θηριωδῆ ἐγκλήματα ἀνάμυστα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας.

Ὁ Κορτέζ κατέγινεν ἔπειτα εἰς τὴν ἀνέγερσιν τῆς πόλεως, ἐπὶ νέου ἐυρωπαϊκοῦ σχεδίου. Ἐν τούτοις ὁ Βελασκέζ ζηλοτύ-

πος τῶν ἐπιτυχῶν καὶ τῶν ἐνδύων κερτορωμάτων τοῦ Κορτέζ, τὸν ἐνεγάλεσε καὶ ἐπεμψε ἀντικαταστήτην του, μεστρατόν, τὸν ἐπιτελάρχην του. Ὁ Κορτέζ ὅμως ἠρνήθη νὰ παραδώσῃ τὴν ἀρχὴν, ἐπετέθη κατὰ τοῦ ἀπεσταλμένου, τὸν ἐνίκησε καὶ κατέταξε τοὺς στρατιώτας αὐτοῦ ὑπὸ τὰς σημαίας του.

Ἡ ἐπιτυχία αὕτη, ἡ ἀπόλυτος ἐξουσία τὴν ὁποίαν ἐξήσκει ἐν τῷ Μεξικῷ δῆγειρεν φθόνον ὄχι μόνον τοῦ Βελασκέζ, ἀλλὰ καὶ πλείστον αὐλικῶν οἵτινες κερτρωσῶν νὰ ἐπισύρῃσιν ἐπ' αὐτοῦ τὴν δυσμένειαν τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἠναγκάσθη νὰ μεταβῆ εἰς Ἰσπανίαν νὰ δικαιολογηθῇ καὶ νὰ διεκδικήσῃ ἐνώπιον τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου τὴν περιουσίαν του. Μ' ὄλας τὰς προσπάθειάς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ ἀκράσιν ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ἠτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ τῆς Μαδρίτης, μεταβαίνων δευτέραν φοράν εἰς τὴν κατάκτησιν τῆς Ἀφρικῆς.

Ἀπελιπισθεὶς ἐδράξε περίστασιν τινὰ καθ' ἣν πλῆθος λαοῦ ἐπεριστοίχισε τὴν ἀμαξάν τοῦ αὐτοκράτορος, διέσχισε τὸ συνασπίζομενον πλῆθος καὶ ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς κλίμακος τῆς ἀμαξῆς.

— Ποῖος εἶσαι; ἐρωτᾷ ὁ αὐτοκράτωρ Κάρολος— Ὁ Κορτέζ μετ' ὑπερηφανείας ἀπήνησεν : « Εἶμαι ὁ ἀνθρώπος ὁ ὁποῖος σοὶ ἔδωκε περισσότεράς ἐπαρχίας, ἀφ' ὅσας πόλεις σοὶ ἄφησαν οἱ προπάτορές σου ».

Τὰ παράπονά του, τὸ δικαίον τῶν ἀπειτήσεων του, ἡ δόξα καὶ τὰ πλοῦτη διὰ τῶν ὁποίων ἐπλημύρισε τὴν Ἰσπανίαν δὲν ἴσχυσαν νὰ ἀνακτῆσιν τὴν εὐνοίαν τοῦ αὐτοκράτορος, ἀπέθανε δὲ ἐν τῇ πατρίδι του, χωρὶς νὰ ἐπανίδῃ τὸ θέατρον τῶν ἀνδραγαθημάτων του καὶ τὰς κτήσεις τὰς ὁποίας προσέθεσεν εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν, τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1544 εἰς ἡλικίαν ἐξήκοντα τριῶν ἐτῶν.

G. de Lastic.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

— Τόσα καλὰ λέγουν κατ' αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τόσον ὀλίγα ἀνευρίσκω τὰ ψευκτὰ εἰς αὐτόν, ὥστε ἀρχίζω νὰ φοβοῦμαι ὅτι ἔχει κάποιαν ὀχληρὰν ἀξίαν ἢ ὁποῖα ἀμαυροῖνε τὴν τῶν ἄλλων.

Λαβρυγέρος

Ὁ πράγματι ἀνθρώπος τῆς διανοίας, εἶνε συνάμα καὶ ὁ εὐγενεὺς καρδίας ἀνθρώπος, ὁ ἀληθῆς, φιλοδίκαιος, φιλόανθρωπος καὶ γενναῖος.

Καρλάτλ

Τὸ ἀληθινὸν Πανεπιστήμιον τῆς σήμερον εἶνε μία καλὴ Συλλογὴ Βιβλίων.

Καρλάτλ

— Ὁ λόγος εἶνε ἡ εἰκὼν τῆς ψυχῆς : ὁποῖος ὁ ἀνθρώπος, τοιοῦτος ὁ λόγος.

— Ὅστις καυχᾶται ὅτι ὑπέχρεωσε, ζητεῖ νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ.

— Δὲν εἶνε προσβλητικὸν τὸ νὰ ὑπείχη τις εἰς τὴν ἀνάγκην.

— Ἡ ἀγαθότης ἐξαφανίζεται ὅταν ἐξερεθίζεται ἀπὸ τὴν ἀδικίαν.

Γνωμικὰ τοῦ Πουβλίου Σύρου

Τὸ νὰ δέχεται τις γνώμας καὶ νὰ διορθώνεται, εἶνε προτερήματα σπάνια, ἰσχυρὰ καὶ φιλοσοφικά.

Μονταίνος

Εἰς τὴν ἐλευθερίαν ἡμπορεῖ νὰ φθάσῃ τις διὰ δύο ὁδῶν. Διὰ τῶν ἡθῶν καὶ διὰ τῶν φώτων. Ἀλλ' ὅταν τὰ ἦθη καὶ τὰ φῶτα λείπουν ταυτόχρονα, ὅταν δὲν δύνασαι νὰ εἶσαι δημοκρατικὸς οὔτε κατὰ τὸ σύστημα τῆς ἀρχαίας Σπάρτης, οὔτε κατὰ τὸ σύστημα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἡμπορεῖς μὲν πάλιν νὰ κατακτήσῃς τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ τὴν διατηρήσῃς.

Σατωβριάνδος

Ἡ ψῆφος ἐκείνων οἵτινες εἶνε φειδωλοὶ ἐπαίνων μᾶς εἶνε διπλάσιος πολυτίμος.

Μυμε

— Παρὰ πονηρός, θὰ ἐπρωτίμων πάντοτε νὰ εἶμαι χονδροκέφαλος ἢ νὰ ἐκλαμβάνωμαι ὡς τοιοῦτος.

— Ἐγγραφα εὐφρευθέντα διὰ νὰ ὑπενθυμίζετε εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸν λόγον των καὶ νὰ τοὺς ἐξαναγκάζετε νὰ τὸν τηροῦν : αἴσχος τῆς ἀνθρωπότητος !

— Ὑποθέτω ὅτι ὁ ἀνθρώπος εἶνε αἰώνιος ἐπὶ γῆς, καὶ σκέπτομαι τότε ποῖαν μεγκλήτερον προσπάθειαν θὰ κατέβλαλε διὰ τὴν ἀποκαταστάσιν του παρ' ὅσον καταβάλλει εἰς τὴν ταρινὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων.

— Οἱ περισσότεροι ἀνθρώποι μεταχειρίζονται τὸ πρῶτον μέρος τῆς ζωῆς των διὰ νὰ καταστήσῃσιν δυστυχῆς τὸ ἕτερον.

Λαβρυγέρος

✽

Ἐλεγα ὁμιλῶν περὶ τοῦ Σαίξπηρ : « Ὅταν βλέπετε ἓνα τοιοῦτον νὰ ὑψώνεται ὡς ἀετός, εἶνε ὁ ἀνθρώπος. Ὅταν τὸν βλέπετε νὰ ἐρπῃ, εἶνε ὁ αἰὼν του εἰς τὸν ὁποῖον ζῆ. »

Μοντέσκιο

Η ΜΕΓΑΛΙΤΕΡΑ ΣΗΡΑΓΓΕ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἡ σήραγγ τῆς Σιμπλῶνος.— Πῶς αἱ ἄλπεις διετροπήθησαν ἐν διαστήματι ὀκτῶ ἐτῶν.— Ἡ σήραγγ προνομιούχος διὰ τὸ Γαλλικὸν ἐμπόριον.

Ἡ σήραγγ τῆς Σιμπλῶνος, ἡ πλέον γιγαντεία ἐξ ὅσων ἔχουν μέχρι τοῦδε ἀνασκαφῆ εἰς τὰ ἔγκατα τῶν ὄρεων, ἐγκαινιάσθη δι' ἐπισημῶν ἐορτῶν, καὶ ἀπὸ τινων ἤδη ἐβδομάδων ἔχει παραδοθῆ εἰς κοινήν χρῆσιν. Τὸ ἄλλοτε ἀνυπέβλητον πρόσκομμα τῶν ἄλπειν κεντηκλήθη διὰ τρίτην ἤδη φοράν ὁ σιδηρόδρομος τὰς διατρέχει ἤδη εἰς διάστημα 24 λεπτῶν τῆς ὥρας ὑποκάτω τῆς ὁδοῦ τῆς χαραχθείσης ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος.

Μία ὑπόγειος γαλερία 20 χιλιομέτρων. Εἶνε ὁ πλέον γιγάντειος δρόμος, τὸν ὁποῖον ποτε ἡ τόλμη τοῦ ἀνθρώπου ἐχάραξεν εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς. Διὰ τὴν ἐκτελέσῃ, ἐδέησε νὰ ἐργασθῇ 10 χιλιομέτρα μακρὰν τοῦ φωτός τῆς ἡμέρας, εἰς ἀτμόσφαιραν ἀποπνικτικὴν, ἔχων ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς 1500 μέτρα βράχων.

Καὶ ἐνῶν ἐχρειάσθησαν 11 ἐτη διὰ τὴν διάτρησιν τῶν 15,000 μέτρων τοῦ Ἁγίου Γοθάρδου, κατορθώθη ν' ἀποπερατώσῃσιν εἰς διάστημα βραχύτερον τῶν 8 ἐτῶν τὰς 20,000 μέτρων τῆς Σιμπλῶνος.

Τοῦτο διότι ἡ τέχνη τῶν ἀμινადόρων ἔκαμε θαυμασίας προόδους. Ἄλλοτε ἡ διάτρησις τῶν ὄρεων ἐγένετο μετὰ τὴν σκαπάνην καὶ τὴν πυρίτιδα τῶν ὑπονόμων, ὕστερον μετὰ δυναμίτιδα. Ἡ δυναμίτις καὶ ἡ διατηρητικὴ μηχανὴ τοῦ Βρόλτ, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ συμπεπιεσμένος ἀπὸ ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ συμπεπιεσμένου ὕδατος, εἶνε οἱ δύο σύμμαχοι, οἱ ὁποῖοι ἐνίκησαν τὸν Σιμπλῶνα.

✽

Τὸ μέγα αὐτὸ ἔργον, ὅπως ὄλα τοῦ εἶδους του, ἐστοίχισεν εἰς ἀνθρώπους, εἰς χρῆμα, εἰς χρονικὸν διάστημα, πλείοτερα παρ' ὅσα οἱ ὑπολογισμοὶ εἶχον προῖδει.

Τῶν θυμάτων ὁ πίναξ ἤρξατο ἀπὸ τὸν μηχανικὸν Ἀλφρέδον Βράνδτ, συντριβέντα, τὴν 30 Νοεμβρίου 1899, ἀπὸ τὴν πτώσιν ἐνὸς βράχου, ἐνῶ ἐπέβλεπε τὰς ἐργασίας. Ἐργάται ἀπέθανον κέντες ἀπὸ τὰ βραστά ὕδατα ἢ παθόντες ἀσφυζίαν ἀπὸ τὸν ζέοντα ἀτμόν. ἄλλοι ἐχάθησαν ἀπὸ καθιζήσεις, πολλοὶ δὲ καὶ ἀπὸ νόσους, ἰδίως τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων.

✽

Ἡ σήραγγ τῆς Σιμπλῶνος θὰ ἐπιφέρει ριζικὴν ἀναστάσιον εἰς τὸ ἐμπόριον τῆς Γαλλίας : ἡ ὁδὸς ἦτις δι' αὐτῆς ἀνοίγεται μετὰ τῆς ἀνω κοιλάδος τοῦ Ροδανῶ καὶ τῆς Ἰταλίας, θὰ ἐπιδράσῃ ὄχι μόνον ἐπὶ τοῦ τοπικοῦ ἐμπορίου, ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἐκείνου, τὸ ὁποῖον κατευθύνεται πρὸς τὴν Ἀνατολήν, προερχόμενον ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας, Βελγίου καὶ Ὁλλανδίας.

Ἡ Γαλλία ἐλπίζει, ὅτι διὰ τῆς σήραγγος τῆς Σιμπλῶνος θ' ἀποζημιωθῇ δι' ὅσας ζημίας τῆς ἐπροξένησεν ἡ διάτρησις τοῦ Ἁγίου Γοθάρδου, παραβλάψασα τοὺς σιδηροδρόμους τῆς καὶ ἀφῆσασα τὴν Γαλλίαν ἔξω τοῦ μεγάλου διεθνούς ἐμπορίου.

ΛΑΪΚΑ

—Θεσσαλικά παραμύθια

Η κακή κόρη κι' η καλή προγονή

Ήταν μιά φορά κι' ἔνεν καὶ μιά γυναικίκα ποὺ εἶχε μιά κόρη καὶ μιά προγονή. Τὴν κόρη της τὴν ἀγαποῦσε ὑπερβολικά, ἐνῶ τὴν προγονή της τὴν ἐχθρεύονταν πολὺ, πάρα πολὺ, καὶ δὲν ἔβλεπε τὸν καὶ ποτε νὰ τὴν κατὰστρέψῃ.

Καὶ θὰ τὸ ἔκλυ' ἂν δὲν φοβότανε τὸν ἄνδρα της, ὁ ὁποῖος σὺν παιδί ποὺ τὴν εἶχε ἐπονοῦσε καὶ τὴν κακομοῖρα τὴ Μάρω—ἔτσι τὴν ἔλεγαν τὴν προγονή.

Τέλος ἀπὸ τὰ πολλὰ ἡδ' εὐκαιρία ἡ κακὴ μητριὰ νὰ ξεμπερδέψῃ τὴν Μάρω, μιά μέρα, ποὺ ἔλειπε ὁ πατέρας της ἔς τὸ μῦλο...

«Μάρω, τῆς λέγει, πάρε αὐτὴν τὴν κουλούρα, ἀνέβα ἔς τὴν πεῖο ψηλότερη κορφή, ἐκεῖ ἐπάνω τοῦ βουνοῦ, καὶ κορδοκύλα κάτω τὴν κουλούρα. Κοντὰ σ' αὐτὴν τρέξε καὶ σὺ ἔπειτα νὰ τὴν πιάσῃς».

Ἐπήγαινε μὲ σκοπὸν ἡ κακούρα ν' ἀφηνίση τὴν προγονή της, διότι ἀπ' ἐκεῖ ψηλὰ ἂν ξεκινούσε μόνον κάτω βαθεῖα σ' τὸ λάκκο θὰ κατέληγε, ὅπου ὡς ποὺ νὰ ἐφθανε θὰ ἐγίνετο πρῶμακτα. Καὶ ἔτσι μιά καὶ καλὴ ἔλευθερόνετο ἀπ' αὐτὴν.

Ἡ Μάρω ἦτο καλὸ κορίτσι, ἀγαθὸ καὶ ὑπήκουο, ὅσο ποὺ δὲν ἐπαίρνε ἄλλο. Καὶ σ' τὴ φωτιά νὰ τῆς ἔλεγε ἡ μητριὰ της, ἂν κ' ἔβλεπε ὅτι τὴν κατέτρεχε, καὶ σ' τὴ φωτιά θὰ ἔμπαινε. Διὰ τοῦτο δὲν ἀνῆλθε καὶ δὲν εἶπε ὅχι, εἰς ὅτι τὴν ὠδήγησ' ἡ μητριὰ της.

Ἀνέβη λοιπὸν ἔς τὴν κορφή καὶ ἐκύλισε πρὸς τὸν κρημνὸν τὴν κουλούρα. Κοντὰ ἔς αὐτὴν ἐκίνησε κι' ἡ Μάρω γιὰ νὰ τὴν πιάσῃ ὅπου σταθῆ.

Στὸ δρόμο ὅμως μιά γρηγὰ-γρηούλα βγαίνει ἀπὸ μιά πέτρα ποὺ ἦτο κρυμμένη καὶ τὴν σταματᾷ.

«Ποῦ τρέχεις ἔτσι κορίτσι μου» τῆς εἶπε. «Νὰ πιάσω τὴν κουλούρα, κυρούλα» ἀπήντησεν.

«Κάτσε ἴδω νὰ μὲ χτενίσῃς πρῶτα κ' ἔπειτα πᾶς νὰ τὴν πιάρῃς».

Ἀπὸ λύπ' ἡ Μάρω πρὸς τὴν γρηγὰ ἔμεινε νὰ τὴν χτενίσῃ...

Ἐκεῖ ποὺ τὴν χτενίζε ἐρωτοῦσε ἡ γρηγὰ ἀπὸ σκυρτά :

«Τί ἔχω, κόρη μ' ἔς τὸ κεφάλι ;»

«Ἀσῆμι καὶ λογάρι κυρούλα μ' !»

«Ἀσῆμι καὶ λογάρι νὰ σὲ φορτώσῃ ὁ Θεός».

Καὶ μετὰ τὸ χτενισμὰ τῆς λέγει :

«Ἐκεῖ παρακάτω τώρα ποὺ θὰ πηγί- νης θὰ ἔρῃς ἕνα σεντοῦκι. Νά, πάρε αὐτὸ τὸ κλειδί, ἀνοίξ' το, καὶ πάρε ἔς τὸ σπῆτι σου ὅ,τι θὰ ἔρῃς μέσα».

Ἡ Μάρω ὑπήκουσε. Πῆρε τὸ κλειδί καὶ στὸ δρόμο ποὺ πήγαινε πρὸς τὸν λάκκο, ὅπου εἶχε πέσῃ ἡ κουλούρα, ἤρθε τὸ σεντοῦκι τῆς γρηγᾶς.

Τὸ ἀνοίξε καὶ τί νὰ ἰδῆ, μωρὲ μάτι μ' ! Χρυσάφι, μάλαμα, διαμάντια, μπριλλάντια, λογιῶν τῶν λογιῶν.

Γεμάτη χαρὰ πλέον γιὰ τὸν θησαυρὸ ποὺ ἀπέκτησε, ἐξέλασε τὴν κουλούρα καὶ ἐτράβηξε ἴσα στὸ σπῆτι.

✱

Ήταν ζημερώμακτα.

Τὰ κοκόρια μὲ μίαν εἶδαν τὴ Μάρω φορτωμένη τὸ θησαυρὸ νὰ ἔρχεται ἄρχισαν νὰ φωνάζουν ἔσθ' ἡ γλώσσά των.

«Κικί, κί, ἡ Μάρω ἔρχεται...»

«Κο-κό, κό, φορτωμένη θησαυρὸ.»

Ἡ Μητριὰ τὰ κατὰλαβε τί ἔλεγαν.

«Μπᾶ κασμάσας, παληκοκόκοτα, ἐγὼ τὴν ἔστειλα νὰ χαθῆ καὶ σεῖς μοῦ λέτε πῶς ἔρχεται μὲ θησαυρὸ φορτωμένη ; !»

Τέλος ὅμως ἐφάνη μ' πρὸς τὴν θύρα τοῦ σπῆτιοῦ καὶ μὲ μίαν εἶδαν θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας τὴν ἔβλεπε μέσα, περισσότερο γιὰ τὸ θησαυρὸ.

Ἡ ἀθῶα ἡ Μάρω τοὺς διηγῆθη μὲ τὸ νῆ καὶ τὸ σῆμα τὸ τί τῆς συνέβη καὶ πῶς τῆς ἔδειξ' ἡ γρηγὰ τὸ θησαυρὸ, μὲ μίαν εἶδαν αὐτὰ εἶτε γιὰτὶ ἐλησμονήσας, εἶτε γιὰτὶ δὲν τὸ ἐθεώρησε σπουδαῖον δὲν εἶπε τίποτε περὶ τοῦ πῶς διηλάθη τὴν ἐρώτησ' ἡ γρηγὰ.

«Τί ἔχω, κόρη μ' , ἔσθ' ὁ κεφάλι ;» καὶ τί τῆς ἀπήντησ' αὐτὴ κατόπιν.

Ἡ μητριὰ μὲ μίαν ἀκούσε ὅλη τὴν ἄλλη διήγησ' ἀμέσως τῆς ἤρθε ἔσθ' ὁ νοῦ της μιά ἰδέα.

«Μπᾶ τὴν ἀνέσωστῃ τὴ στυχο-Μάρω, αὐτὴ μόνωχ ν' ἀποχτήσῃ θησαυρὸ ; Πρέπει νὰ στείλω καὶ τὴν μονάκριβή μου Κάλλω, — ἔτσι ἔλεγαν τὴν καθευτὸ κόρη της — κι' αὐτὴ θὰ φέρῃ περισσότερα διαμάντια καὶ χρυσάφια, εἰν' ὁμορφότερα ἀπ' τὴ Στυχο-Μάρω. Γιὰ δὲς τινε ! » Ἐνόμιξ' ἡ τκαλίπωρ' ὅτ' ἡ μορφή εἰν' ἐκείνη ποὺ κὰν' τὴν εὐτυχία ἔσθ' ἄνθρωπος. Ἄχ εἶναι τὸ μυαλὸ παιδάκι μου, ἡ ἀγαθὴ καρδιά.

Ἐν τῷ ἄμα λοιπὸν, ἀμέσως ἐφώνησε τὴν Κάλλω, τῆς ἔκαμε μιά κουλούρα καλλίτερη καὶ ὁμορφότερη ἀπ' τῆς Μάρως, τὴν ἐφοδιάσας μὲ χίλια δύο ἄλλα καλὰ, καὶ ἔστειλε ἔσθ' ἴδιον μέρος νὰ κορδοκύλισῃ τὴν κουλούρα.

Ἡ Κάλλω γεμάτη χαρὰ ἀπὸ προσητέρα γιὰτὶ ἦταν βέβαιη τάχα γιὰ τὴν εὐτυχία της, ἐπῆγε ἔσθ' ἡ κορφή τοῦ βουνοῦ καὶ ἔκαμε ὅ,τι τῆς εἶπαν. Καὶ γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογούμε ἔσθ' ὁ δρόμο ποὺ κατέβαινε συνήντησε τὴ γρηγὰ καὶ ἔσθ' ἡ πρόκλησ' ἡ ἐκάθησε νὰ τὴν χτενίσῃ.

Ἡ γρηγὰ τὴν ἐρώτησε πάλι ὅπως καὶ τὴ Μάρω : «Τί ἔχω κόρη μ' .»

«Ψώρα καὶ κασσίδα» ἀπήντησ' ἡ ἄμυαλη καὶ ὑπερήφανη Κάλλω.

«Ψώρα καὶ κασσίδα νὰ σὲ μάσῃ, κακορίζικη» εἶπε μὲ θυμὸ ἡ γρηγὰ.

Στὸ τέλος τῆς ἔδωκε κ' αὐτὴν ἕνα κλειδί καὶ τὴν ὠδήγησε ποὺ θὰ εὗρῃ τὸ σεντοῦκι.

Γεμάτη χαρὰ πάλι ἡ Κάλλω ἔτρεξ' ἐκεῖ καὶ δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα ποτε ν' ἀνοίξῃ τὸ σεντοῦκι γιὰ νὰ πάρῃ τὸν θησαυρὸ ὅπως ἐνόμιξ' ἡ ἀνύτη.

Τέλος τὸ ἀνοίξε. Μάνα μου, καὶ τί νὰ βρῆ μέσα ;

Δὲν ἐπορφῆσε καλὰ-καλὰ νὰ τὸ ἀνοίξῃ καὶ χύθησαν ἀμέσως φεῖδια χονδρά, μεγάλα, ὀχιές, σκίτουρες, σαπίτιδες καὶ τί ἤθελες καὶ δὲν ἐβγήκαν ἀπὸ τὸ σεντοῦκι.

Ἡ δυστυχισμέν' ἡ Κάλλω τάχασε, δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ. Φώναζε, ἔσκουζε, ἀλλὰ κανένα δὲν ἔρχονταν βοήθεια. Ἡ γρηγὰ ἀπὸ πέρα τὴν ἔβλεπε κ' ἔκαμε γούστο ποὺ τὴν ἔτρωγαν, μάλιστ' ὅτ' ἐφώνησε κάπου-κάπου :

«Τώρα θὰ σὲ κολλήσῃ ψώρα καὶ κασσίδα, παληκοκόκοτα» τῆς ἔλεγε.

Τέλος μὲ τὰ πολλὰ ἤρθε ἡ ὥρα ποὺ μ' ἕνα σφύριγμα ἀπὸ πέρα, ἡ γρηγὰ, τᾶβαλε ὅλα τὰ φεῖδια μέσα στὸ σεντοῦκι κι' αὐτὸ κλειστήκε μοναχὸ του.

Γιὰτὶ νὰ τὸ ξέρετε, τώρα σὰς τὸ λέγω, ἡ γρηγὰ ἐκεῖν' ἦταν τὸ στοιχεῖο τοῦ βουνοῦ ἐκείνου. Καὶ ἔς ὅποιον διαβάτην κ' ἂν περνοῦσ' ἀπὸ κεῖ ἔκαμε τὸ ἴδιον πρᾶγμα, κι' ἂν μὲν ἦταν καλὸς σὺν τῇ Μάρω, μ' ἕνα λόγῳ κρυφὸ πῶλεγε ἔκαμε τὸ σεντοῦκι γεμάτο διαμάντια, ἂν ὅμως ἦταν κακὸς ἔσθ' ἂν τὴν Κάλλω, τότε μ' ἕν' ἄλλο λόγῳ τὰ διαμάντια γίνονταν φεῖδια τσούχτρα. Κ' ἔτσι ὁ καθένας ἐλάμβανε κατὰ τὴν ἀξία του.

Ἡ Κάλλω μὲ μίαν εἶδ' αὐτὸ δρόμο πλεία, ὅπου φύγει-φύγει. Φευγάτε, ποδαράκια μου, εἶπε ἡ δυστυχισμένη.

Ἐργυ' ἐγλύτωσε, ἀλλὰ δὲν τὴ ρωτᾶτε τί χάλια ; Καταπληρωμένη, καταματωμένη, τὲς μύτες φραγμένε, τὰ χεῖλια, τ' αὐτιά, γεμάτη ψώρα καὶ κασσίδα.

«Ὅπως τῶπ' ἡ γρηγὰ κ' ἔγεινε...»

Κι' ὅταν πλησίαζε ἔσθ' ὁ σπῆτι πάλι τὰ κοκόρια ἐφώνησαν.

«Κι-κί, κί... ἡ Κάλλω ἔρχεται...»

Ἡ μητέρ' ἡ γρηγὰ τὴν ἐπεμείνη νομίζοντας πῶς ἔρχονταν μὲ διαμάντια καὶ μπριλλάντια φορτωμένη καὶ μάλιστα περισσότερο ἀπ' τὴν Μάρω.

«Κα-κά, κά... — πάλι τὰ κοκόρια — μὲ ψώρα καὶ κασσίδα φορτωμένη».

«Μπᾶ κακὸ νὰ σὰς εὗρῃ, εἶπε μ' ἕνα θυμὸ ποὺ δὲν γένοταν μεγαλείτερος, ἐγὼ τὴν ἔστειλα νὰ φέρῃ ἀσῆμι καὶ λογάρι καὶ σεῖς λέτε ψώρα καὶ κασσίδα ; τώρα νὰ ἰδῆτε τί θὰ πάθετε.»

Καὶ μιά καὶ δύο, τοὺς σκοτῶνε ὅλους τοὺς κοκόρους.

Ἄλλὰ τί ὠφελεῖ ; Ἡ Κάλλω ἤρθε μετ' ὀλίγον καὶ μ' ἔπαινε μέσα ἔσθ' ἡ χάλια ποὺ τὴν εἶδ' ἡ γρηγὰ πειά...

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι ὁ καθένας βρασκεῖ κατὰ τὴ διάθεσι καὶ κατὰ τὴν καλὴ ἢ κακὴν καρδιά του.

Ἐτσι κ' ἡ Μάρω ἡ περιφρονημένη ἀλλ' ἀγαθὴ βρῆκε καλὸ κατὰ τὴν καρδιά της. Ἡ δὲ Κάλλω ἡ χαυδεμένη ἀλλὰ ὑπερήφανη καὶ κακὴ βρῆκε τὸ διάβολο της.

Ὅστε φίλοι καὶ φίλαι μου, βάλτε μυαλὸ κι' ἀλλάξτε δρόμο οἱ κακοὶ γιὰ νὰ μὴ πάθετε ἔσθ' ἡ μοιά σας Κάλλω.

Ἄμυρος Ἀστέριος

Ἡθὴ καὶ ἔθιμα τῶν Κουτσοβλάχων τῆς Μακεδονίας καὶ Ἡπειροῦ

Ἡ φυλὴ τῶν Κουτσοβλάχων ἐγνωρίσθη τόσον καὶ ἐγένοντο τόσαι συζητήσεις εἰς τε τὸν ἑλληνικὸν καὶ εὐρωπαϊκὸν τύπον, ὥστε μιά περιγραφή τῶν ἔθιμων καὶ ἠθῶν αὐτῆς νομίζω ὅτι θὰ εἶνε ὅσον ἐπίκαιρος τόσον καὶ ἐθνικῆ.

Α'. Ἡ 15ῃ Ἀυγούστου γενικὴ ἡμέρα τῶν κουτσοβλαχικῶν γάμων. — Ἡ 15ῃ Ἀυγούστου εἶνε γενικὴ ἡμέρα τῶν κουτσοβλαχικῶν γάμων. Εἰς πᾶν γάμιον εἰς ὁ οἰκὸν Κουτσοβλαχικὸν τὴν ἡμέραν τῆς 15ῆς Ἀυγούστου (ὅταν συμπίπτῃ Κυριακὴν ἢ τὴν πρῶτην μετὰ ταύτην Κυριακὴν) πυροβολισμοὶ συνεχεῖς καὶ ἀδιάκοποι ἀντηχοῦσιν εἰς τὰς παρακειμένους χωράδας μάζυ μὲ τὰς βροντῶδεις καὶ διαπεραστικὰς κρυγὰς τῶν Κουτσοβλάχων ποιμένων, ὡς νὰ πρόκειται περὶ καταστροφῆς τοῦ χωρίου ὑπὸ ληστρικῆς συμμορίας. Αὐτὸ δύναται νὰ ὑποθέσῃ τις ἀγνοῶν τὰ ἔθιμα τῶν Κουτσοβλάχων.

Καὶ ἐν τούτοις τὸ χωρίον διασκεδάζει ! Εἶνε ἡ καθ' ἑαυτῆς ὑπὸ τῶν ποιμένων ἡμέρα, καθ' ἣν κατέρχονται τῶν ὀρέων, διὰ τὴν τέλεσιν τῶν γάμων των. Δέκα ἢ εἴκοσι γάμοι ἢ καὶ περισσότεροι τελοῦνται τὴν 15ῃν Ἀυγούστου.

Β'. Οἱ ἀρραβῶνες. — Τοὺς ἀρραβῶνας τελοῦσι τὴν ἑορτὴν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς. Ὀλίγας δὲ ἡμέρας πρὸ τῆς τελετῆς τῶν γάμων θέτουν ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ οἴκου ἡ μᾶλλον τῆς καλύβης, δέσμευον ἀπὸ διαφόρους χρωματιστὰς κλωστὰς, αἱ ὁποῖαι εἶνε σημεῖον διακριτικὸν τῆς προσεχοῦς τελέσεως τῶν γάμων. Ἡ προῖκα τῆς νύμφης σύγκειται μόνον ἀπὸ ἐνδυμασίας, ὡς μόνη ἡ νύμφη ἐξυφαίνει. Ἡ τελετὴ τῶν ἀρραβῶνων γίνεται ὡς ἑξῆς :

Ἐν συνοδείᾳ συγγενῶν καὶ φίλων ὁ γαμβρὸς πηγαίνει στὸ σπῆτι τῆς νύμφης. Θέτουν τὰ δακτυλίδια σ' ἕνα μαντήλι καὶ τὸ λαμβάνουν διαδοχικῶς οἱ συγγενεῖς λέγοντες :

— Προκοψιάστε, κερδισιάστε.

Μετὰ ἀνταλλάσσον τὰ δακτυλίδια καὶ οἱ ἀρραβῶνες ἐτελείωσαν.

Γ'. Ἡ ἡμέρα τῶν γάμων. — Τὴν Κυριακὴν 15 Ἀυγούστου στολιζοῦν τὴν νύμφην ἀπ' τὸ πρῶν, ὅποτε ἀρχίζουσι οἱ πυροβολισμοὶ, βροντοῦν τὰ «ντακούλια» καὶ γίνεται ὅλον ἐκεῖνο τὸ πανδαμῖον τὸ ὅποιον λέγεται ἡμέρα τῶν γάμων. Τὰ στολισματὰ τῆς νύμφης εἶνε τὰ ἑξῆς :

Ἡ σκούφια μὲ τὰ «φλωριά», ἡ «τραχηλιά» μὲ τὰ «τσιμαπράκια» καὶ ὡς ἔνδυμα τὸ πολὺπτυχον μαῦρον «ταπούνι» ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ «σιγχοῦνι».

Τοῦ δὲ γαμβροῦ τὰ ἑξῆς : Ἡ «φλοκάτα» (ἐπανωφόριον) ἡ «φουστανέλλα» τὸ «σελλάγι» καὶ τὸ «χάρμπι» (μικρὰ χαλύβδινα ῥάβδος).

Τὸ «χάρμπι» τίθεται στὸ «σελλάγι».

Ἡ γαμήλιος συνοδεία τοποθετεῖται ὡς ἑξῆς :

Προηγοῦνται ἑφίπποι ὁ γαμβρὸς καὶ οἱ «βλάμηδες» (ἰδιαιτέροι τοῦ γαμβροῦ φίλοι) καὶ ἀκολουθοῦν οἱ ἄλλοι συγγενεῖς καὶ οἱ κεκλημένοι πεζοί. Μόλις κινήσῃ ἡ συνοδεία σφάζεται ἀμνὸς δι' οὗ διέρχεται ὁ γαμβρὸς καὶ ἐκκινεῖ διὰ τὴν νύμφην. Ὁ ἀμνὸς τρώγεται ὑπὸ τῶν συγγενῶν θεωρουμένου κακοῦ οἰωνοῦ νὰ μείνῃ ἔχνος κρέατος. Ἡ ἐκκίνησης διδεται ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ καὶ τῶν «βλάμηδων».

Ἄμα φάσῃ ὁ γαμβρὸς στὸ σπῆτι τῆς νύμφης πεζεύει καὶ παραλαμβάνει τὴν νύμφην, ἐνῶ οἱ συγγενεῖς αὐτῆς δωροῦν αὐτῇ μανδήλια. Πρὶν ἐκκινήσῃ ἐκ τῆς οἰκίας τῆς νύμφης ἡ συνοδεία, ἕνα παιδίον χύνει νερὸ στὸ ἄκρον τοῦ ἐπενδύτου τῶν κεκλημένων, κρατούντων αὐτὸν διὰ τῶν δύο χερῶν, ἐξ οὗ κύπτουσα πίνει ἡ νύμφη.

Ἀκολουθῶς ἐκκινεῖ ἡ συνοδεία ἑδόντων καὶ πυροβολούντων τῶν κεκλημένων ἕως νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ γαμβροῦ.

Εἰσερχομένη ἡ νύφη ὑποχρεοῦται νὰ πῖνῃ νερὸ ἀπὸ τὸ «τσιπούνι» τῶν συγγενῶν τοῦ γαμβροῦ, νὰ ρίψῃ πρὸς τὰ ἄνω μίαν κουλούραν καὶ νὰ πῖνῃ ποτήριον ὕδατος. Πάλῃ τότε ἀρχίει συνάπτεται μετὰ τῶν κεκλημένων, ποῖος νὰ ἀρπάξῃ τὴν κουλούρα καὶ ἀνταρραβῆθῃ νικητῆς. Μετὰ εἰσερχεται ἡ νύφη καὶ γίνετα ἡ στέφισ, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας τινὲς κρατοῦσι διὰ ζύλων τὴν στέγην τῆς καλύβης. Καθ' ἣν στιγμὴν ἀλλάσσον τὰ στέφονα ἢ «νονὰ» σπεῖρει τὸ ρεῖ γιὰ νὰ ἀρπάξῃ ἡ νύφη.

Αἱ δὲ γυναῖκες τραγουδοῦν :

Σπείρε νονὰ τὸ κριθῆρι ;
Νὰ φυτρώσῃ μαργαριτῆρι κτλ.

Δύο συγγενεῖς τοῦ γαμβροῦ ροπαλοφοροῦντες ἴστανται εἰς τὴν εἴσοδον. Μετὰ τὴν στέφισ, κατὰ τὴν ἐξόδον τῶν κεκλημένων ἢ φιλοδωρήσων εἰς ἕνα ἕκαστον ἀνὰ ἐν διὰ τοῦ ροπαλοῦ κτύπημα, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ ἱερέως ἐξαρουμένου, ἐπὶ τῆς ῥάχως τὸν δὲ γαμβρὸν, ἐπεικῶς ἴσως φερόμενοι, γρονθοκοποῦν !

Μετὰ τὸ γρονθοκτύπημα γίνεται χορὸς εἰς τὸ προαύλιον, εἰς τὰς τρεῖς τοῦ οἴκου στροφὰς λαμβάνει μέρος καὶ ἡ νύφη, καὶ τραγουδοῦν :

Κερδισιάστε, προκοψιάστε
κιμέτε μπουῖε.

Τούτῃστι :

Νὰ προκόψουν καὶ νὰ κερδίσουν καλὴ τύχη !

Καὶ ἔπειτα :

Νὰ κάμῃ ἡ νύφη ἐννιά παιδιά
τῶνα νὰ γίνῃ στέλεγκας
τ' ἄλλο νὰ γίνῃ κουτέρης (1)
τ' ἄλλο νὰ φέρῃ τὸ τυρί
τ' ἄλλο νὰ φέρῃ τὸ βούτυρο
τ' ἄλλο νὰ φέρῃ τὸ μαλλί
ἕνα νὰ γίνῃ καρβουνιάτης
ἕνα νὰ γίνῃ φραδιάτης
ἕνα νὰ γίνῃ γκιζάρης
κι' ἕνα νὰ παῖξ' ὀλογέρη

Κερδισιάστε προκοψιάστε
κιμέτε μπουῖε.

Τὴν δευτέραν στέλνει ἡ πεθερὰ στὸν γαμβρὸ γλύκουσμα, ἐνῶ ἡ νύφη ἐν συνοδείᾳ καὶ ἄσματος κρατοῦσα δύο κενὰ δοχεῖα πορευεται ἐξω τοῦ χωρίου, ὅπου εὐρίσκουσα χαράδραν ἢ σπήλαιον τι ἀποσύρεται καὶ ἐν κρυπτῇ προσθέτει εἰς τὰ δοχεῖα. Μετὰ ταῦτα ἐννοετα μετὰ τῆς συνοδείας καὶ μεταβαίνουσα εἰς τὸ σπῆτι τοῦ γαμβροῦ ρίπτει νερὸ στὰ δοχεῖα καὶ δίδει νὰ πῖνῃ εἰς τὸν γαμβρὸν τὸ ἐκ τοῦ δοχείου, πίνει ταυτοχρόνως καὶ αὐτὴ. Τοῦτο συμβολίζει τὴν ἀγάπην τοῦ ζεύγους. Τί ὅμως θέτει εἰς τὰ δοχεῖα ἡ νύμφη ὅτε ἀποσύρεται τῆς συνοδείας ἀγνωστον. Πολλοὶ λέγουσιν, ὅτι πτύει ἐντόξ ! Ἄλλοι μαντεύουσι κάτι σπουδαϊότερον....

Τὸ ἀληθὲς ὅμως δὲν εἶνε γνωστὸν, τηρουμένου μυστικοῦ. Τοῦτο δὲ συντείνει εἰς τὴν ὑπόνοιαν, ὅτι πρόκειται περὶ γελοίας καὶ ἀκατανόμαστου πράξεως.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

(1) Σκουτέρης λέγεται ὁ ἡγέτης τῆς στάνης ἐκ τῆς βυζαντινῆς λέξεως Σκουτέριος, ἀξιωματικὸς τῆς Αὔλης.

ΣΤΙΧΟΙ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΙ

Τυλιγμένος τῇ Σημαίᾳ
Τὸ Στανὸδ κρατῶ
Καὶ τὴν πλειὸν καλὴν ἰδέαν
Δὲν τὴν παρατῶ.

Εἶμαι πάντα στρατιώτης
Κὶ ὅλο τὸ εὖρος ἐμπρός
Κὶ ὁ καθένας πατριώτης
Ἄς μοῦ δῆνῃ φῶς.

Φῶς γιὰ τὴν Πατρίδα
Φῶς παρηγορίας
Κόκκινη χλαμῦδα
Τῆς Ἐλευθερίας.

Ἐχω ὄνειρο μεγάλο
Γῆ κα

ROBERTOY A. STHVENSON

ΤΟ ΣΥΜΒΕΒΗΚΟΣ

ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΝΙΚΟΛΣΟΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ε'. Η επιστροφή του άσώτου υιού

Περὶ τὴν μίαν μετὰ μεσημβρίαν, τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων, ὁ Τζῶν, ἀφῆκε τὴν βαλίτσαν του εἰς τὸν ἐπιστάτην τῶν σταθμῶν, ἐπάτησεν εἰς τὸ λιθόστρωτον τοῦ Ἑδιμבורγίου, μὲ τὸν τερπνὸν ἐκεῖνο συναίσθημα καὶ τὴν βαθεῖαν ἀγάπην τὴν προκαλουμένην ἀπὸ τὴν πραγματοποίησην σχεδίων τὰ ἥοια ἐτρέφον ἀπὸ πολλῶν καιρῶν. Οὕτω ὁ νέος εὐρίσκειτο ἐκ νέου εἰς τὸ σπῆτι του, ἰγκόνητο καὶ πλούσιος! Μετ' ὀλίγον, θὰ ἤδυνάτο νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ πατρικὸν σπῆτι, βοηθούμενος ἀπὸ τὸ ἀντικλεῖδι του, τὸ ὁποῖον εὐλαβῶς εἶχε διατηρήσει ἐπὶ ὄλας του τὰς περιπετειάς. Θὰ ἤδυνάτο νὰ ὀψῆ εἰς τὸ τραπέζι τοῦ γοῦμα τοῦ ὁποῖον εἶχεν ἄλλοτε «θανεῖσθῆ». Καὶ ἤδη ἐβλέπεν ἑαυτὸν, διὰ τῆς φαντασίας, γινόμενον δεκτὸν κατὰ τὰς μετέπειτα ἡμέρας εἰς πολλὰς οἰκίας ἀξιοσεβάστους διὰ γεύματα ἀξιοσεβάστα. Ἐβλάδιζε λοιπὸν, χωρὶς νὰ σπεύδῃ, διὰ τῶν ὁδῶν τὰς ὁποίας τὸσον καλά ἐγνώριζε, καὶ τοῦ ἤγγοντος εἰς τὴν ἐνθύμησιν ὅλα τὰ παλαιὰ του, προκαλοῦντα εἰς αὐτὸν μίαν συγκίνησιν τερπνοτάτην διὰ τὸ καινοφανές της. Διαβάνων πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀλλάν, δὲν ἀντέστη εἰς τὸν πειρασμὸν ὅπως εἰσέλθῃ. Ἐκρούσε τὸν κωδωνίσκον, ἡ βασιεὶα θύρα ἠμῖνοιβήθη συγχαρομένη ἀπὸ ἄλλου, καὶ μία φωνὴ ἀπὸ μέσα τὸν ἠρώτησε τί ἐπιθυμεῖ...

— Ἐπιθυμῶ νὰ ἰδῶ τὸν κ. Οὐστωνα, εἶπε, τὸν κ. Ἀλλάν Οὐστωνα.
— Καὶ ποῖος εἶσθε, ὑπέλαθεν ἡ φωνή.
— Ὁ Τζῶν, λίαν ἐκπληκτος, εἶπε τὸ ὄνομά του.
— Ὁ νέος κ. Τζῶν, βέβαια; ἀνεκράζεν ἡ φωνὴ μὲ τόνον ἥδη παντελῶς μαλαχθέντα.
— Μα καὶ, ὅλος καὶ ὅλος!

Τότε ὁ γέροντος οἰκονόμος τοῦ μεγάρου ἦλθεν ὁ ἴδιος ν' ἀναστῆ τὴν ἀλυσιν καὶ εἰσῆγγαγε τὸν Τζῶν ὑπὸ τὸ πρόστατον τῆς οἰκίας, ψιθυρίζων μόνον:
«Φοβούμενον μπάς καὶ ἦτανε πάλι ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος.»

Ἄλλ' ἐπληροφόρησε τὸν ἐπισκέπτην ὅτι ὁ κύριός του δὲν ἦτο εἰς τὸ σπῆτι— ὁ Ἀλλάν διέμενε, πρὸς τὸ παρὸν εἰς τὴν ἐξοχικὴν τοῦ ἔπαυλου, εἰς Μουρεσφῆλδ. Ὁ Τζῶν, διαψευθεῖς εἰς τὴν πώλητον τοῦ ἐλλπίδα, περιεστῆθη ν' ἀνταλλάξῃ μὲ τὸν γηραιὸν θεοπρόντα τινας ἀσπιδάντους φρασκίς. Ἦδη ἡ θύρα εἶχεν ἐπανακλεισθῆ ὁπίσω του, ὁποῖον ἐμετάνησεν ὅτι δὲν ἠρώτησε τί ἦτο «ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος» τοῦ ὁποῖου ὁ οἰκονόμος ἐφαίνετο φοβούμενος τὴν ἐπίσκεψιν.

Ἄλλ' ἐσκέφθη ὅτι εὐρίσκειται δύο βήματα μακρὰν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῶν Μακένζης καὶ τίποτε δὲν τὸν στοιγίζει νὰ ὑπάγῃ νὰ ὀψῆ μίαν ματιὰ ἀπ' ἔξω. Καθ' ὅδον ἐσυλλογίζετο ὅτι ἡ Φλώρα τῶσα θὰ ἔγινε γυναῖκα καὶ διόλου ἀπίθανον καὶ νὰ ὑπανδρεύθῃ καὶ ἡ καρδία του ἐθλίβη εἰς αὐτὴν τὴν σκέψιν.

Τὸ σπῆτι ἦτο ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν του, φυσικὰ, ἀλλ' ἡ θύρα ἔφερον ἄλλον χρωματισμὸν, καὶ ἄλλην πινακίδα ἐπληρώσαν: ἡ πλάξ ἐπληροφόρησε τοὺς διαβάτας ὅτι ἡ ἀρχαία οἰκία τῶν Μακένζης ἦτο τοῦ λοιποῦ τὸ ἐνδιαίτημα τοῦ κ. Α. Ι. Προουδρόντ, διηγήροῦ. Ὁ Τζῶν ἀπετροπιάσθη αὐτὸν τὸν Προουδρόντ διότι ἐβεδήλου διὰ τῆς παρουσίας του αὐτὸ τὸ σπῆτι. Ἦ φοικιστὴς ἀόριστος ὀλίγου ἡ ἥοια κατέλαβε τὸν νέον, ὅταν ἔλαθε τὴν ἀπουσίαν τοῦ Ἀλλάν τοῦ ἐπανήλθη. Βεβαίως, κακῶς ἐπράξεν νὰ μὴ κατενυθῆ ἁμέσως πρὸς τὸ πατρικὸν σπῆτι. Καθεὶς, εἰς αὐτὸν τὸ κόσμον, πρέπει νὰ βασιζέται μόνον εἰς τὴν οἰκογένειάν του...

Εἶχε σχεδὸν νυκτώσει ὅταν ὁ Τζῶν ἐπανευρέθη πρὸς τὴν οἰκίαν του. Ὁ φανός, ἄνωθεν τῆς θύρας, ἔριπτε φῶς ζωρὸν, καὶ ἠπιώτερον, φροπούμενος ἀπὸ τὰ κίτρινα παραπέτασματὰ, ἐσογγον τὰ δύο παράθυρα τῆς τραπεζαρίας, ὅπου βέβαια θὰ ἔστρωνον τῶρα τραπέζιν, τὰ τοῖα παράθυρα τῆς ἀπολύτης, ὅπου ἡ Μαρία, βέβαια, ἐδιάβαζεν ἢ εἰλέθεσε περιμένονα τὴν ὥραν τοῦ δείπνου. Ἦτο διὰ τὸν νέον ὡσεὶ ὄραμα τοῦ παρελθόντος. Κατὰ τὰ δέκα αὐτὰ ἔτη ἀπουσίας του, ἡ ζωὴ ἐξηκολούθησε νὰ βαδίζῃ ὁμοιομορφῶς, αἱ λάμπαι καὶ αἱ ἐστῖαι ἦσαν ἀναμείναι, τὰ γεύματα παρετίθεντο, κατὰ τὰς συήθειάς ὡρας. Καὶ κατὰ τὴν συνηθῆ ὥραν, ὁ κώδων εἶχε σημάνη τοῖς διὰ νὰ συναλεθῆσθῇ τὴν οἰκογένειαν εἰς τὴν προσευχὴν τῆς ἐσπέρας. Εἰς αὐτὴν τὴν σκέψιν, ὁ Τζῶν κατελήθη ἀποτόμως ἀπὸ μεταμέλειαν διὰ τὰ σφάλματά του. Ἀνεπόλησεν ὅλας τὰς καλὰς πράξεις τὰς ὁποίας παρημέλησεν, ὅλας τὰς κακὰς τὰς ὁποίας ἠγάπησε. Καὶ μὲ προσευχὴν εἰς τὰ γαίλην ἀνέβη τὰς βαθμίδας τοῦ προθύου καὶ ἔμβασε τὸ κλειδί του εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ κλειθροῦ.

Εἰσέδυσεν εἰς τὸν φωτισμένον διάδρομον, ἐπανεκλείσεν ἐλαφρὰ τὴν θύραν ὁπίσω του, ἐκπληκτός διότι εὐρίσκειν ὅτι τίποτε δὲν εἶχε μεταβληθῆ. Τὰ κρεμαστήρια, αἱ βούρτσαι, τὰ πάντα ἦσαν εἰς τὴν αὐτὴν ὡς ἄλλοτε θέσω καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν. Δέκα ἔτη τῆς ζωῆς του ἐπέρασαν ὡς βελόνῃ μετὰ τῶν δακτύλων μας—καὶ ὁ ὡκεανός, τὰ ὄρη, αἱ πολυάνθρωποι ὁδοὶ τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, καὶ ἡ ἰδία του περιουσία, αὐτὰ ὅλα τοῦ ἀπέβησαν, διὰ μίαν στιγμὴν, ἰνδάλματα ὀνείρου ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀφυπνίζετο.

Ἐξέβαλε τὸ καπέλλο του καὶ ἐπροχώρησε

μηχανικῶς πρὸς τὸ κρεμαστήρι· ἀλλ' ἐκεῖ, ἐξηκρίβωσε μίαν μικρὰν μεταβολήν, ἡ ὁποία τοῦ ἐφάνη παμμεγίστη. Τὸ ἰδικόν του κρεμαστήρι τὸ ὁποῖον τοῦ ἀνήκεν ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας, εὐρίσκειτο κατελιημένον.

«Μποροῦσαν νὰ εὐλαβηθῶν τοὐλάχιστον τὸ κρεμαστήρι μου!» εἶπε καθ' ἑαυτὸν, καὶ παράτα, ὡσεὶ κανὲν ἐλατήριον ἀνεπρόηθον ἐντός του, ἐνεθυμήθη εὐκρινῶς ὅτι ἦτο εἰς ἀπλοῦς παρείσακτος, εἰς ξένο σπῆτι, ὅπου ἐβόηκε σχεδὸν διὰ ῥήξους.

Κρατῶν πάντοτε τὸ καπέλλο του εἰς τὸ χεῖρ, ἐπροχώρησε μέχρι τῆς θύρας τοῦ γραφείου τοῦ πατρὸς του, ἤνοιξε καὶ εἰσῆλθεν. Ὁ κ. Νικόλσον ἐκάρητο εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, κατὰ τὴν αὐτὴν στάσιν ὅπως τὴν πρῶταν ἐκεῖνην Κυριακὴν ὅτε ὁ Τζῶν εἶχεν ἔλθει νὰ τὸν διαταράξῃ μόνον ὅτι ἦτο, σήμερον, γεροντότερος, πλεόν λευκοχρῶς, καὶ πλεόν τραγῶς—καί, ὅταν ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶδε τὸν υἱὸν του, μίαν ἀλλόκοτος συγκίνησιν συνέστησε τὸ πρόσωπόν του.

— Πατέρα, εἶπεν ὁ Τζῶν, μὲ φωνὴν σταθερὰν, καθὼς καὶ φαεινὰν, διότι ἐπέστη ἡδὴ ἡ στιγμὴ διὰ τὴν ὁποίαν ἀπὸ τὸσον καιρὸν προηλείπετο, πατέρα, ἰδοὺ με, καὶ ἰδοὺ τὰ χεῖρά μου πῶς εἶχα πάρει. Ἐγύρισα διὰ νὰ σῆς ζητήσω συγχώρησιν, καὶ νὰ περάσω τὰ Χριστούγεννα μὲ τὰς καὶ μὲ τὰ παιδιὰ.

— Κράτει τὰ χεῖράτά σου, εἶπεν ὁ πατὴρ του, καὶ πῆγαινε ἀπ' ἐδῶ!

— Πατέρα εἶπεν ὁ Τζῶν, δι' ὄνομα Θεοῦ, μὴ μὲ ὑποδέχεσθε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον! Ἦλθα διὰ...

— Πρόσεξε εἰς αὐτὰ πρὸς θὰ σοῦ εἰπῶ, ὑπέλαθεν ὁ κ. Νικόλσον. Δὲν εἶσαι πλεόν παιδί μου—καὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, νίπτω τὰς χεῖράς μου! Μ' ὅλα ταῦτα, ἔγω ἀκόμη κατὰ νὰ σοῦ εἰπῶ, μίαν τελευταίαν πληροφορίαν νὰ σοῦ δώσω—μάθε ὅτι τὰ πάντα ἀνεκαλύφθησαν, ὅτι κατεκώκεσαι διὰ τὰ ἐγκλήματα σου, καὶ ὅτι ἂν εἶσαι ἐλεύθερος αὐτὴν τὴν ὥραν, εἶμι ἐμὲ τὸ χρωστικός! Ἄλλ' ἔκαμα διὰ σέ ὅτι ἠμπόρεσα—καί, ἀπ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν, δὲν θὰ κουνήσω πλεόν οὔτε δάκτυλο—οὔτε δάκτυλο—διὰ νὰ σέ γλυτώσω ἀπὸ τὴν κρεμάλα! Καὶ τώρα, ἐπόθεσε μὲ φωνὴν χαμηλοτέραν, μὲ νεῦμα ἐπιτακτικόν, καὶ τώρα, πῆγαινε!

ΣΤ'. Η ἔπαυλις τοῦ Μουρεσφῆλδ.

Πῶς ὁ Τζῶν ἐπέρασε τὰς ἀκολουθίας ὡρας, εἰς ποῖον στρόβιλον συγκεχυμένον κπέψιμον, εἰς ποῖας θεύλας ὀργῆς μεμιγμένης μὲ διαλεξιμὰτα σκυθρωπῆς ἀπελιπίας, ἡ ἀφήγησις αὐτῶν δὲν θὰ παροίεν ἐνδιαφέρον, καθὼς καὶ αἱ λεπτομέρειαι τῶν περιπλανήσεων του ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, τῶν κείσεδων του εἰς τὰ καπηλεία. Ἐπῆνε τὸ τέταρτόν του οὔτε καὶ ὅταν οἱ διαφοροῦμενοι καὶ ἀπειλητικοὶ λόγοι τοῦ πατρὸς του ἀνεκύνθη αἰφνης ζωρῶς εἰς τὴν μνήμην του καὶ τὸν ἔκαμαν νὰ οἰχθῆ ὡς ἐάν ἐβαλε τίς ἀποτόμως γείρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του: «Ἐγκλήματα... κατακώκεσαι... κρεμάλα». Ἦσαν λέξεις εὐτελεῖς, καὶ ἐξήρασε κῶς εὐτελεῖς διὰ τὰ ὅσα ἐνός ἀθώου: διότι ἐάν δικαστικὴ τίς πλάνη τὸν ἐπεβάρυνε, ὁ Τζῶν δὲν τὸ εἶχε τίποτε νὰ γίνῃ τὸ θυμὰ της. Οὕτω οἱ φόβοι του, ἀπᾶξ ἀφυπνισθέντες, ἐπέτεινον ἀπὸ ὡρας εἰς ὡραν, καὶ δὲν εἶχε πλεόν ἠσυχίαν.

Εἰς τὰς ἐννέα τὴν νύκτα, δὲν εἶχε φάγει ἀκόμη τίποτε ἀπὸ τὸ μεσημέρι. Ὁλίγον μεθυμένος ἀπὸ τὸ οὔτικον, ἐξηντλημένος ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, ἐστοχάσθη τότε τὸν Τζῶν Οὐστωνα. «Ὀχι μόνον ὁ Ἀλλάν τοῦ ἐφαίνετο ὡς ὁ μόνος του φίλος, ἀλλὰ τὸ σπῆτι τοῦ Ἀλλάν τοῦ ἐφαίνετο τὸ μοναδικόν του ἄστυον. Ὁ κίνδυνος ὁ ὁποῖος ἐκρέμετο ἐπ' αὐτοῦ ἦτο φύσει τὸσον ἀπροσδιόριστος ὡσεὶ δὲν ἤξευρε πῶθεν ἤδυνάτο νὰ τοῦ προέλθῃ, ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐσκέπτετο ὅτι ἐν σπῆτι ἰδιωτικόν, εἰς τὴν ἐξοχίαν, θὰ τοῦ παρεῖχεν ἄστυλον ἀσφαλτέτερον ἀπὸ κάθε ξενοδογεῖον. Οὕτω, λαθῶν τέλος τὴν ἀπόφασίν του, ἐπέστρεψεν ἁμέσως εἰς τὸν σταθμὸν, ἐπῆρσε τὴν βαλίτσαν του ἀπὸ τὸν ἐπιστάτην—καί, μίαν στιγμὴν ὑστερώτερον, διέστρεψε, μὲ ἄμαζαν, τὴν λεωφόρον Γλασκώθης.

Ἀπεκοιμήθη ἄλλως παρευθῆς, ἐν τῷ μεταξύ, καὶ ἐξυπνήσε μόνον ὅταν ἡ ἄμαζα ἐσταμάτησεν. Ἐσπευσε νὰ καταβῆ. Εὐρίσκειτο μέσα εἰς τὴν ἐξοχίαν, 200 περίπου μέτρα μακρὰν ἀπὸ τὸν τελευταῖον φανὸν τῶν προαστείων—καί, πρὸ αὐτοῦ, σὶς τὰ σκότη, ὠροθύτο ὁ ὕψηλός τοῖγος ἐνός κήπου, μὲ ἄγρους ἐνθεν καὶ ἐνθεν, καὶ ὁπίσω ὁ μελανὸς ὄγκος ἐνός δάσους. Τὸ φανάρι τῆς ἄμαζης ἐφώτιζεν ἁυθαῶς τὴν θύραν τοῦ κήπου, ὅπου ἐκρέμετο ἡ λαβὴ κωδωνίσκου.

Ὁ ἄμαζηλάτης, καταβὰς ἀπὸ τὴν ἔδραν του, ἐκρούσε τὸν κωδωνίσκον δύο ἢ τρεῖς φορές, ἐπὶ ματαίῳ.

— Σῆς περιμένει; ἠρώτησεν ὁ ἄμαζηλάτης, μὲ οικειότητα ἀμύροισαν εἰς τὸ μεθυστόμουτρόν του.

Καὶ ὅταν ὁ Τζῶν τοῦ εἶπεν ὅτι δὲν τὸν περιμένουν:
— Τότε λοιπὸν, εἶπεν, ἂν θέλετε νὰ μ' ἀκούσσετε, θὰ ξαναγυρίσωμε στὴν πόλιν. Καὶ ἡ συμβουλή μου δὲν εἶνε ἀπὸ συμφέρον ξέρετε! Γιατί ἔγω τὸ ἄμαζοστάσιό μου δύο βήματα ἐδῶ κοντὰ.
— Οἱ ὑπηρεταί, ἐν τούτοις, θὰ ἀκούσθαι! εἶπεν ὁ Τζῶν.

— Ἄ! τὸ πετύχατε! εἶπεν ὁ ἄμαζηλάτης, δὲν ξέρετε λοιπὸν πῶς δὲν ἔχει ὑπηρεταί, ἐδῶ; Μένουν σὸ ἄλλο σπῆτι, στὴν πόλιν. Ὡ! τὸν πηγάτω συγγὰ μέσα. Αὐτὸ, βλέπετε, εἶνε ἅν ἕνα εἶδος μοναστήρι.

— Στάσας νὰ κτυπήσω ἐγὼ, εἶπεν ὁ Τζῶν. Καὶ ἔσυρε τὸν κώδωνα, ἀπεγνωσμένος. Αὐτὴν τὴν ὥραν, οἱ δύο ἄνδρες ἤκουσαν βήματα ἐπὶ τῆς ἄμμου καὶ μετ' οὐ πολλῶν, μία φωνὴ ἀδημονόσα, φωνὴ προοιδίουσα ἀλλόκοτον νευρικὸν

ἐσεπιθμόν, ἐκράζε πρὸς αὐτοὺς, ὅπισθεν τῆς πάντοτε κλειστῆς θύρας:

— Ποῖος εἶσθε, καὶ ποῖον θέλετε;
— Ἀλλάν, εἶπεν ὁ Τζῶν, ἐγὼ εἶμαι, ὁ Νικόλσον, ὁ γονοκόμος! Ἐρχομαι ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν, καὶ ἦλθα νὰ κάω κοντά: ἐδῶ.
Ἐπληροθύθησε στιγμὴ στιγμῆ ὑστερον ἡ θύρα ἠνοιχθή.

— Καταίβασε τὴν βαλίτσαν μου! εἶπεν ὁ Τζῶν πρὸς τὸν ἀμαζηλάτην.
— Ἄλλ' ἔγι δά! Ἀφήστε τὴν βαλίτσα ἐκεῖ ποῦ εἶνε. Εἶπεν ὁ Ἀλλάν.

Ἦστερον ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ἀλλάν:
— Ἐυβα μὴ στιγμὴ. Πρέπει νὰ σοῦ μιλῆσω. Ὁ Τζῶν ἐβόησεν εἰς τὸν κήπον, καὶ ἡ θύρα ἐπανεκλείσθη ὁπίσω του. Ἐν κηρίον στημένον ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς διόδου, κοίσειόμενον εἰς τὸν ἄνεμον, ἔριπτεν ἐναλλάξ φῶς καὶ σκότος ἐπὶ τῶν χαρακτηρηστικῶν τοῦ Οὐστωνος, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἔκαμαν νὰ ταλαντεύεσθαι ἡ σκιά του ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Πέσαν, τὸ πᾶν ἦτο σκότος. Ἄλλ' ὁ Τζῶν πᾶρτα κατεπλάγη ἀπὸ τὴν ἄκραν ὠρότητα τοῦ φίλου του, καὶ ἀπὸ τὸν ἀλλόκοτον, στενωρόρον, τόνον τῆς φωνῆς του.

— Τί σ' ἔφερε ἐδῶ ἀπῆμ; ἠρώτησεν ὁ Ἀλλάν. Μάρτυς μου ὁ Θεὸς ὅτι δὲν ἦθελα νὰ φανῶ ἄγνη-ἀλλὰ δὲν μποροῦ νὰ σὰ δεγθῶ σπῆτι μου, Νικόλσον, δὲν μοῦ εἶνε δυνατόν!

— Εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη, Ἀλλάν, εἶπεν ὁ Τζῶν. Δὲν φαντάζεσαι τί μοῦ συνέβη. Ὁ Πατέρα μου μ' ἐβγάλε ἐξω ἀπὸ τὸ σπῆτι, καὶ δὲν πολὺ νὰ φανῶ τὸ ξενοδογεῖο, ἐπειδὴ μὲ ἀναζητοῦν διὰ δολοφονίαν, ἡ διὰ κατὶ παρόμοιον.

— Διὰ δολοφονίαν! ἐπανελάθεν ὁ Ἀλλάν μὲ μεγάλην φοικισίαν—καὶ ἐσκέπασε μὲ τὴν γείρα τοὺς ὀφθαλμοὺς.
— Πῶς; Τί ἔλεγες; ἠρώτησε κατόπι.

— Σὺ εἶπα πῶς μὲ ἀναζητοῦν, εἶπεν ὁ Τζῶν. Κατηγοροῦμαι δι' ἐγκλημα, ἐξ ὁσων ἐκατάλαβα. Πέρασα ἀλλήθως μίαν ἡμέρα τρομερῆ, Ἀλλάν, καὶ δὲν μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ στὸν δρόμο, μὲ νύκτα σὰν τὴν ἀποφινῆ, καὶ ἔπειτα μὲ τὴν βαλίτσα μου!
— Σοῦ! εἶπεν ὁ Ἀλλάν κλίνων τὴν κεφαλὴν. Δὲν ἤκουσες τίποτε;

— Ὀχι! εἶπεν ὁ Τζῶν, τρέμων καὶ αὐτός, χωρὶς νὰ ἤξευρῆ διατί. Ὀχι, τίποτε δὲν ἄκουσα. Γιατί;

Καί, μὴ λαμβάνων ἀπάντησιν, ἀνέλαθε τὴν ἀπολογίαν του:
— Μὰ σοῦ λέγω, Ἀλλάν, ὅτι πρέπει νὰ μὲ δεγθῆς. Καὶ πάω κατ' εὐθείαν νὰ παγκραῖω, ἂν ἔγεις νὰ ἔχω τίποτε. Ἰσως εἶμαι κομμάτιν πιωμένος—αὐτὸ εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς συμφορᾶς ποῦ μ' εὐρίσκει. Ἐγὼ, βεβαίως, δὲν θὰ σ' ἐδιωγων, ἂν ἦσων στὴν θέσι μου!

— Ἀλήθεια; εἶπεν ὁ Ἀλλάν. Καλὰ! δὲν θὰ σὲ διώξω, οὔ; ἐγὼ! Ἦμας νὰ καταβιάσομε τὴν βαλίτσα σου!
Ἦ ἀμαζηλάτης ἐπληρώθη καὶ ἀνέλαθε τὴν πρὸς τὴν πόλιν ἄγρυσαν. Οἱ δύο φίλοι ἔκειναν ὄρθιοι, πρὸ τῆς θύρας, παραπλευρώς εἰς τὴν βαλίτσαν, ἔως ὅτου ὁ κρότος τῶν τροχῶν ἐγάρθη εἰς τὴν σιγὴν. Ὁ Τζῶν ἠσθάνθη ὅτι ὁ Ἀλλάν ἀπένεμεν ὑψίστην σημασίαν εἰς αὐτὴν τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἄμαζης.

Τέλος, εἰς τὴν βαθεῖαν γαλήνην τῆς νυκτός, ὁ Ἀλλάν ἐδοξάζε τὴν βαλίτσαν, τὴν ἔμβασεν εἰς τὸν κήπον, ὑστερον ἐδιπλοκλείδωσε τὴν θύραν καὶ ἔσυρε καὶ τὸν σύστην. Μεθ' οὗ, ἐκ νέου, ἐβάνη παραοιδόμενος εἰς ἐδεμθῆν—καὶ ἔκεινε ὄρθιος πλησίον τῆς θύρας, μὲ τὸ χεῖρ εἰς τὸν σύστην.
— Τί περιμένεις αὐτοῦ; ἠρώτησεν ὁ Τζῶν.
— Αἶ; εἶπεν ὁ Ἀλλάν ἀφρησμένος.
— Ἀκούσε, ἀγαπητέ μου, εἶσαι ἀστεϊότατος. ὑπέλαθεν ὁ Τζῶν τί ἔγχετε;

— Ναι, πράγματι, εἶμαι ἀστεϊότατος. Εἶπεν ὁ Ἀλλάν.
Καὶ ἐκάρησεν ἐπὶ τῆς βαλίτσας, καὶ ἔκρουσε τὸ πρόσωπον μεταῦ τῶν χειρῶν του.
Ὁ Τζῶν, μολοντὴ μὲ τὴν μῆθη του δὲν εἶχε διολυθῆ ἤρχισε νὰ ἐκπληττεται σοβαρῶς.
— Ἐλα, πάμε μέσα γρήγορα, εἶπεν ἐπὶ τέλους.
— Ναι, ἀλήθεια, πάμε μέσα, ἐπανελάθεν ὁ Ἀλλάν.

Ἐπληκθῆ ἀποτόμως ἐπῆρσε τὴν βαλίτσαν μὲ τὸ ἔν χεῖρ, τὸ κεοὶ μὲ τὸ ἄλλο, καὶ κατηνυθῆ πρὸς τὴν οἰκίαν. Ἦτο αὐτὴ κτίριον μακρὸν καὶ χαμηλόν, σκεπασμένον ὅλον μὲ κισσόν. Πλήν μικρὰς λάμψους διαφευγούσης ἀπὸ τὰ φύλλα δύο παραθύρων, ἦτο βυθισμένη εἰς τὸ σκότος.
Εἰς τὸν μέγαν διάδρομον, ὁ Ἀλλάν ἤναψεν ἄλλο κεοὶ, τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν Τζῶν καὶ ἠνοιξε τὴν θύραν ἐνός κοιτώνος.

— Ἰδοὺ! εἶπε. Κοιμήσου. Καὶ μὴ δίδεις προσοχίαν εἰς ἐμένα, Τζῶν. Θὰ μὲ ὠκτεῖρες ἀργότερον, ὅταν ἐμάθαινες...

— Μιὰ στιγμὴ ἀκόμα, ἀπήντησεν ὁ Τζῶν. Πῆρα ἕνα πέτσιον κρῦο στὸν δρόμο, καὶ σὸ περὶ ὄβλι! Ἄς ἐμπουκε μὴν στιγμὴν στὴν τραπεζαρία. Ἐνα ποτηράκι μονάχα ἀπὸ κατὶ τι γιὰ νὰ ζεσταθῶ, Ἀλλάν.

Ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τοῦ διαδρόμου, ἦτο μία μπουτίλια μὲ οὔτικον καὶ ἕν ποτηρί. Προσχωρῶς ἡ μπουτίλια ἦτο ἀνοιγμένη, διότι ὁ φελλός καὶ τὸ τριμπουσὸν ἐκείνο παραπλεύρως αὐτῆς.
— Νά, πάρε! εἶπεν ὁ Ἀλλάν δίδων εἰς αὐτὸν τὴν μπουτίλια καὶ τὸ ποτηρί. Ἦστερον, μὲ κάποιαν τρυφήν, ὄθησε τὸν φίλον του εἰς τὸν κοιτώνα, καὶ ἐπανεκλείσεν τὴν θύραν ὁπίσω του.

Ὁ Τζῶν ἐστάθη ἀκίνητος, ἐκπληκτός ἔσειε τὴν μπουτίλια, καὶ μὲ νέον κατάπληξιν, ἐσεβασμῶς ὅτι ἦτο σχεδὸν ἀδειανῆ. Τοῖα—τέσσαρα ποτήρια τοῦλάχιστον ἔσειπον. Λοιπὸν ὁ Ἀλλάν εἶχε ξεβουλώσει μίαν μπουτίλια οἰνοπνευμα καὶ ἔσειε τοῖα—τέσσαρα ποτήρια, κατὰ σειάν, χωρὶς νὰ καθῆται, διότι καθίετα ἐκεῖ δὲν ὑπῆρχε, καὶ

αὐτὰ εἰς τὸν παγερὸν διάδρομον τῆς οἰκίας, μὲ αὐτὴν τὴν γεμινωτικὴν νύκτα.

Ἄλλως, αὐτὸ ἐξῆγε πλερέστατα τὸ ἐκκεντρικὸν τοῦ ἦθος, καὶ τοῦτο ἐσκέπτετο ὁ Τζῶν, ἐνῶ ἠτοῦαζεν ἐν γκρόγκ. Τὸν καίμενο τὸν Ἀλλάν! ἦτο μεθυμένος. Τί καλὸν πρᾶγμα ἡ μέθη, καὶ πόσον ὁ Ἀλλάν θὰ ἦτο ἐκδοτός εἰς τὸ ποτόν, διὰ νὰ πίνῃ ἔτσι μοναχικὰ, ὅπως τὸ γῆν! Ἄνθρωπος ποῦ τοῦ ἀρέσει νὰ πίνῃ μόνος,—ἐκτός ὅταν πίνῃ χάριν ὑγείας, ὅπως ἔκαμνε τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ Τζῶν—αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ξεγραφέ τον!

Ἐπῆε τὸ ποτόν του ὅλον, καὶ ἠσθάνθη ὅτι ἐξεστῆθη. Ἐπρόμαξε ν' ἀνοίξῃ τὴν βαλίτσαν του καὶ νὰ εὐρῆ μέσα τὰ νυκτικὰ του.

Καὶ ἁμέσως παρεδόθη εἰς βαθὺν ὕπνον. Ὅταν ἐξυπνήσεν, ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη προχωρήσει πολὺ εἰς τὸν οὐρανόν, ἀλλὰ τὸ ὄρολογί του Τζῶν ἦτο σταματισμένον. Καὶ ἠδυνήθη μόνον νὰ συμπεράνῃ ὅτι ἐπλησίαζε μεσημέρι. Ἐνεδύθη λοιπὸν βιαστικὰ, μὲ τὸν νουὸν του γεμάτον σκέψεις μελαγχολικάς, ὅπου τὸν

ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΝ Α.Ο.Δ.Ο.

Η ΠΝΟΗ ΤΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΝ

Δίηγημα του Armand Silvestre

Α.

Είς μίαν φιλήσυχον επαρχιακήν πόλιν τῆς Γαλλίας ἔζη ὁ κ. Πυρολάδης, ἀρχαῖος δικαστικὸς κλητῆρ, ἡ σύζυγός του Παυλίνα καὶ τὸ σκυλάκι του Ἀγωγὴ, οὕτω βαπτισμένον ἀπὸ εὐλαβῆ ἀνάμνησιν τοῦ πρώην δικαστικοῦ θεράποντος πρὸς τὸ κατηραμένον ἐπάγγελμά του.

Περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι ὁ κ. Πυρολάδης, δὲν ἦτο καθόλου εὐμορφος, ὅτι ἡ σύζυγός του Παυλίνα οὐτε ἦτο οὐτε ὑπῆρξε τοιαύτη, καὶ ὅτι τὸ σκυλάκι των Ἀγωγὴ ἦτο τὸ εἰδεχθέστερον ζῶον τῆς ὑφῆλιου, στιλπνὸν ἀπὸ λίπος καὶ φαλακρὸν ἀπὸ τὰ πόδια ἕως τὴν μούρη.

Β.

Ἀποκτήσας τὴν μικρὰν του περιουσίαν μὲ παντοειδῆς ρυπαρότητος πρὸς τὴν λυπὴν ἀνθρωπότητα, ὁ κ. Πυρολάδης ἦτο ἀπέριωτος ἀποσιωμένος εἰς αὐτήν.

Κάθε τάλληρον τὸ ὅποιον εἶχε κλεμμένον ἀπὸ πρόσθετα χαρτόσημα, τοῦ ἐφαίνετο καὶ ἐν ἀμάρτημα πρὸς ἐξίλειωσιν. Διότι εἶχε καὶ κάποιαν δεισιδαιμόνα θεοσέβειαν καὶ ποτὲ δὲν παρέλειπε νὰ ἀνάπτῃ τὸσον περισσότερα κερὰ ὅσον ἡ δίκη τῆς ὁποίας ἠύχετο τὴν ἐπιτυχίαν ἦτο πλέον ἄνομος καὶ πλέον ἐπικίνδυνος διὰ τὴν ὑπόληψίν του.

Οὕτω προσκολλημένος εἰς τὰ ἐπιγεία ἀγαθὰ, εἶνε ἀνάγκη νὰ προσθέσω ὅτι ὁ κ. Πυρολάδης ἦτο εἰς τὸ ἐπακρον συντηρητικὸς, συντηρητικὸς μέχρις ἐπαναστάσεως. Διότι θὰ ἀνέτρεπε ἀδίστακτως τὴν κυβερνήσιν, διὰ νὰ τῆς ἐπιβάλῃ μέτρον συντηρητικὸν κατὰ τοῦ ἐξογκουμένου ρεύματος τῶν ἀναρχικῶν.

Ὅταν ἔλεγεν : «ἡ πνοὴ τῶν ἐπαναστάσεων», οἱ μικροὶ στακτεροὶ ὡς τοκογλύφου ὀφθαλμοὶ του ἀνέπεμπον ἀστραπῆς θυμοῦ, καὶ τὸ στόμα του ἐμόρφαζεν ὡς ἐὰν αὐταὶ αἱ ἀπλαῖ λέξεις τοῦ ἀφῆκαν γεῦσιν πικρὰν ρεβεντίου ἢ ἀλόης.

Τότε ἡ κ. Πυρολάδης, ἡ μόνη ὑπαρξίς ἡ ὁποία ἔστρεφε ἀκόμη νὰ συνομιλῇ με αὐτὸν τὸν βλακέντιον, κατελαμβάνετο, κατὰ συμπάθειαν, ἀπὸ νευρικοὺς σπασμούς, οἱ ὅποιοι ἔσκειον τοὺς τρεῖς ἢ τέσσαρας ὀδόντας τῆς τοῦ ἐγκατεσπαρμένους εἰς στόμα φέρον ἐπάνωθεν του ἐν γελοιοῦδες μουστάκι, καὶ ἡ Ἀγωγὴ, κινουμένη ὡς ἀπὸ ἐσωτερικῶν ἐλατήριον, ἐγαυγίζε θρηνηδῶς σείουσα τὴν μαδῆμένην οὐράν τῆς.

Γ.

Ὁ κ. Πυρολάδης ἔτρεφεν ἀνεκὰθεν ἔμφυτον ἀποτροπισμὸν πρὸς τὰς ἐκρηκτικὰς ὕλας. Εἰς βαθμὸν ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ νὰ κουβαλοῦν ἓνα σκακί κουκκιά χωρὶς ν' ἀνατριχιάσῃ. Φντασθῆτε λοιπὸν τὸν τρόπον του ὅπῃσαν ἤκουε καμμίαν ἐκρηκτικὴν δυναμίτιδος.

Ἡ δυναμίτις εἶχεν ἀποβῆ ἡ μοναδικὴ μέριμνα τῶν στέρων ἀγρυπνιῶν του. Ἡ δυναμίτις τὸν ἐβασάνιζε. Ποτὲ δὲν τὴν εἶδε αὐτὴν τὴν ὕλην, ἀλλὰ παντοῦ τὴν ἀνεύρισκε. Πρῶτ' καὶ βράδῃ, ἐπιθεωρεῖ τὴν ἄμμον τοῦ κήπου του ἔφραζε τοὺς φεγγίτας τοῦ ὑπογείου του καὶ ὄχρῳσε με γυαλιὰ σπασμένα τὰς ἄκρας τοῦ τοίχου.

Ὅτι ἔμβαίνει εἰς τὸ σπῆτι του ἔπρεπεν ὁ ἴδιος νὰ τὸ ἐξετάσῃ με ἐπιμέλειαν τελωνοφύλακος. Ἡ Παυλίνα τὸν ἐβοήθει εἰς αὐτὸ τὸ ἐξερευνητικὸν ἔργον, ἀφοῦ ἐβγαζε ἔξω τὴν ὑπῆρτρίαν· διότι, ὅπως ὀρθότατα εἶχε ἀποφανθῆ ὁ σύζυγός της, ἀδὲν πρέπει ποτὲ κανεὶς νὰ βασίλειται εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους! Ὡς καὶ αὐτὴ ἡ Ἀγωγὴ προσελάμβανεν ὕφος δύσπιστον καὶ ἡ δύσμορφὴ της μούρη ἐξάρωνε σὰν καρύδι εἰς τὴν παρρησιακῶν ἀτυσοφαιρικῶν κινήσιν. Καὶ αὐτὴ ἐμυρίζετο «τὴν πνοὴν τῶν ἐπαναστάσεων».

Οὕτω, κατὰ δικαίαν ἀπόφασιν τῆς Προνοίας ἡ κακὴ κτηθεῖσα, εὐτυχία αὐτῶν τῶν τοκογλύφων ἐδηλητηριάζετο ἀπὸ αἰωνίου φόβου.

— Τὸ ἐννοῶ, ἔλεγεν ὁ κ. Πυρολάδης, νὰ

τινάξουν εἰς τὸν ἀέρα τὰ δημόσια κτίρια ποῦ εἶνε ἀξιοῦλογα, ποῦ θέλουν μῆνες διὰ νὰ ξανακτισθοῦν καὶ τοὺς ὑπόσχονται δουλειὰ γιὰ πολὺν καιρὸ. Μὰ τὸ σπῆτι μου, τὸ φτωχόσπιτό μου! Τί ἄλλον λόγον θὰ προβάλλουν, διὰ νὰ μοῦ τὸ τινάξουν, παρὰ μίαν ἀποτροπαικτὴν δὶψαν λαφυραγωγίας καὶ μουσαρὸν πνεῦμα καταστροφῆς;

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ἐπρόσθεσεν ἡ Παυλίνα, ὅτι θὰ ἔκαμναν πολὺ καλλίτερα νὰ τινάξουν τὸ μουσεῖο, ποῦ ἔχει μέσα ἓνα σωρὸ γδύμνιες προσβλητικαῖς διὰ νὰ τὴ βλέπουσιν καλῶς ἀνεθεραμμένες κυρίες.

Καὶ ἡ κυρία Πυρολάδης ἐσταυροκοπεῖτο συλλογιζομένη τὰ ἀγάλατα τῶν Ἀφροδιτῶν τῶν ὁποίων αἱ ἀνεπίληπτοι τύποι τῆς εἶχον πάντοτε ἐμπνεύσει μίαν κυρίαρχον καὶ εὐλαβῆ περιφρόνησιν.

Δ.

Ἀνεκὰθεν εἶμαι τῆς ἰδέας ὅτι τῆς τύχης τῆς ἀρέσει νὰ γελᾷ.

Δὲν δύναται ἄλλως νὰ ἐξηγηθῆ διαφορετικὰ τὸ καταπληκτικὸν συμβεβηκὸς τοῦ ὁποίου τὸ ζεῦγος ὑπῆρξε θύμα καὶ τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἔπαίξεν ἡ κακὸς τύχη Ἀγωγὴ.

Εἶπα ὅτι ἡ Ἀγωγὴ ἦτο δύσπιστός ἄλλ' ὄχι ὡς πρὸς ὅσα ἔτρωγε. Προκειμένου περὶ τροφίμων, ἡ λαίμαργία της ἀμέσως κατέπνιγε τὴν συνέσιν τὴν ὁποίαν συνήθως ἐπεδείκνυεν.

Οὕτω, εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς περιπάτους εἰς τοὺς ὁποίους συνώδεε πάντοτε τοὺς πιστούς της κυρίου, ἀφοῦ ἐπέρασε ἀρκετὴν ὥραν εἰς τὸ νὰ μυρίζῃ γελοῖως παρὰ τὴν βᾶσιν ἐνὸς φανοῦ, μίαν ἐξάτμησιν φωταερίου τοῦ ὁποίου ἡ ὁσμὴ εἶχεν ἐλκύσει τὴν προσοχὴν της, ἡ Ἀγωγὴ διέπραξε τὴν ἀπερισκεψίαν νὰ καταβροχθίσῃ, χωρὶς νὰ τὸ σκαλίση με προσοχὴν, ἓνα κομμάτι γλυκύσματος ἀκόμη τυλιγμένο εἰς τὸ χαρτὶ καὶ πεταγμένο εἰς τὸν δρόμον.

Τοιουτοτρόπως ἐκτὸς τοῦ θρεπτικοῦ μέρους αὐτοῦ τοῦ πακέτου, κατέπιε καὶ ἓνα ἀρκετὰ μακρὸν σπάγγον με τὸν ὁποῖον ἦτο δεμένο.

Ἡξεύρετε με πόσῃ ταχύτητι χωνεύουν τὰ σκυλιὰ, ταχύτητι εἰς τὴν ὁποίαν τὰ ὑπερτερεῖ μόνον ἡ πάπια. Δὲν θ' ἀπορήσετε λοιπὸν κινθάνοντες ὅτι μετὰ μίαν ὥραν, τὸ σκυλάκι τοῦ κ. Πυρολάδης ἐξηκολούθει τὴν πορείαν του, παρασύρον, ὑπὸ τὴν οὐράν του, ἐν μικρὸν προσάρτημα σχοινίον τὸ ὁποῖον ἐκρέματο κατὰ τὸν ἀστειότερον τρόπον.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Πυρολάδης οἱ ὅποιοι εἶχον τὴν ὄρασιν ἀμβλεῖαν, δὲν τὸ παρετήρησαν ἀλλὰ τὰ παιδιὰ τοῦ δρόμου εὐρήκην θεμα διασκεδάσεως, καὶ ἐπῆραν τὸ κατόπιν τῆς δυστυχημένης Ἀγωγῆς με γέλια δυνατὰ, ὑπὸ τοὺς ἀναθεματισμούς τοῦ καταθυμωμένου γηραιοῦ κλητῆρος καὶ τοῦ ἡμίσεως του.

Αὐτὸ τὸ περιστατικὸν τοὺς παρεκίνησε νὰ ἐπιστρέψουν ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους. Ἡ Ἀγωγὴ ἡ ὁποία ἐπροπορευέτο καὶ ἡ ὁποία αἰωνίως ἐτρεμούλιαζε, ἔτρεξε ἀμέσως νὰ κουλουριασθῆ σ' ἓνα εἰς τὸ τζάκι ὅπου ἔκαιε μίαν λαμπρὰ φωτιά.

Κακὸ ποῦ τῆς ἦλθε! διότι, ὕστερον ἀπὸ μίαν στιγμὴν, με ἓνα φοικῶδη πάταγον, ἐπῆδα ὡς βρέξι πυρίτιδος διασκορπιζόμενον εἰς τῆς τέσσαρας ἄκρας τοῦ δωματίου ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀπαισίαν ἐκρηκτικὴν. Εἶχε πιάσει φωτιὰν ἡ ἄκρη τοῦ σπάγγου τὴν ὁποίαν ἔσυρεν ὀπίσω της καὶ ἦτις, ἐκτελοῦσα χρέη θρυαλλίδος, τὴν μετέδωκεν εἰς τὸ ἀνθρακοῦχον ὑδρογόνον ἀέριον με τὸ ὅποιον ἀπερισκέπτως εἶχεν ἀλειφθῆ παρὰ τὴν βᾶσιν τοῦ φανοῦ.

Ἄλλ' αὐτὴ ἡ ἐξήγησις ἡ τὸσον ἀπλὴ καὶ τὸσον τελειῶς σύμφωνος πρὸς τοὺς ἱερῶς νόμους τῆς φυσικῆς ἀπεκρούσθη ἀπολύτως ἀπὸ τοὺς συζύγους Πυρολάδης.

Κατ' αὐτοὺς οὐδὲ ἔγνω ἀμφιβολίας ὑπῆρχε. Τὰ παληόπαιδα ποῦ ἐκυνηγοῦσαν τὴν Ἀγωγὴν, τῆς ἐβαλαν πασιλλίαν δυναμίτιδος ὑπὸ τὴν οὐράν, καὶ ἡ «πνοὴ τῶν ἐπαναστάσεων» εἶνε ἀκόμη ὑπεύθυνος τοῦ οἰκτροῦ της τέλους. Ἡ ἐρμηνεῖα αὐτὴ ἔγεινε γενικῶς παραδεκτὴ ἀπὸ τοὺς γείτονάς των. Εἶνε τῶρα ὁμοφώνως παραδεδεγμένον εἰς ἐκείνην τὴν συνοικίαν ἓνα τὰ παιδιὰ τῶν ἀνρχικῶν διασκεδάζον ἀνετινάχοντα τοὺς σκύλους τῶν συντηρητικῶν.

Οὕτω ἠδύνασθε νὰ κρατηρήσετε, ἐν εὐ-

ρίσκεσθε εἰς ἐκείνην τὴν επαρχιακὴν πόλιν τῆς Γαλλίας, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ ταῦτα, ὅτι οἱ μικροκτικαῖ τῆς μνημονευθείσης συνοικίας, ἐξέρχοντα: ἔκτοτε εἰς περίπατον κρατοῦντες τὰ σκυλιὰ των εἰς τὴν ἀγκάλην.

Δύο κύριοι ἔχουν ἀνοίξει ὀμιλίαν εἰς τὸ καφενεῖον.

— Θὰ πάτε ἀπόψε στὸ Σύλλογον ν' ἀκούσετε τὸν Μπάρκιν, ποῦ θὰ μιλήσῃ;

— Ναι, ἀπῆντησεν ὁ ἄλλος.

— Τὸ καλὸ ποῦ ὅσας θέλω νὰ μὴν πάτε. Εἶνε τρομερὰ πολυλογάς, καὶ θὰ ὅσας πιάσῃ νύστα.

— Δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ κάμω διαφορετικὰ, εἶπεν ὁ ἄλλος, εἶμαι ὁ Μπάρκιν.

— Ἐχετε ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἴδια ζάχαρην ποῦ μοῦ στείλατε τὴν ἄλλην φορὰ;

— Μάλιστα, κυρία, μεγάλην προμήθειαν ἀπὸ τὴν ἴδια. Πόσῃν θέλετε;

— Δὲν θέλω καθόλου.

Ἐκείνη. Ἀπορῶ πῶς ὁ κ. Β. μπορεῖ καὶ ἀγαπᾷ ἐκείνην τὴν νέα, ποῦ εἶνε χοντροὶ σὰν βάρβα.

Ἐκεῖνος. Εἶνε ἀνθρώπος ποῦ θέλει νὰ παίρῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα διὰ τὰ λεπτὰ ποῦ οἶδει.

— Ναι, ἔλεγεν ὁ Φ., συνήθιστα ὅλα νὰ τὰ χᾶψω, ἦμουν ὁ πλέον εὐκολόπιστος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ, ἐπρόσθεσεν, ἀφότου πῆρα αὐτὸν τὸν πονόλαιμον, δυσκολέομαι νὰ καταπίνω τὸ κάθε τι.

— Τὸ γάλα ποῦ μοῦ φέρνεις μοῦ φαίνεται πολὺν νερωμένο.

— Ἄ, κυρία! νὰ ξέρατε τί νερὸ πίνουν ἡ ἀγελάδες τώρα μ' αὐτῆς τῆς ζέστες!

Ἡ σκηνὴ εἰς τὸν Πειραιᾶ.

— Ὁ ἀφέντης σου ἐπάνω εἶνε;

— Ὁχι, κύριε, πῆγε στὰ μπάνια.

— Διάβολο! θ' ἀναίψω νὰ τὸν περιμένω.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε.

Ὁ ὑπῆρτης εἰσάγει τὸν ἐπισκέπτην εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου του. Περνοῦν μίαν ὥραν δύο, τρεῖς. Ὁ ἐπισκέπτης, χάνων τέλος τὴν ὑπομονὴν του, φωνάζει τὸν ὑπῆρτην.

— Μὰ δὲν σκοπεύει λοιπὸν νάρθῃ αὐτὸς ὁ εὐλογημένος ὁ ἀφέντικός σου!

— Μάλιστα, κύριε, θάρρη' ὕστερ' ἀπὸ ἓνα μῆνα.

— Μὰ δὲν μοῦ εἶπες πῶς πῆγε στὰ μπάνια;

— Μάλιστα, κύριε, στὰ μπάνια τῆς Αἰδηψοῦ.

Κάποιος νεοεκλεγείς δήμαρχος, θέλων νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν Κυριακὴν τὰ σωματεῖα τοῦ δήμου του, καὶ προνοῶν ὅπως κανὲν ἐμπόδιον μὴ διαταράξῃ τὴν λαμπρότητα τῆς τελετῆς, ἐτοιχοκόλλησε τὴν ἐξῆς προκήρυξιν:

«Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν, ἐὰν μὲν βρέξῃ τὸ πρωτ', ἡ ἐπιθεωρησις τῶν σωματείων τοῦ δήμου θὰ γίνῃ τὸ ἀπόγευμα, ἐὰν δὲ βρέξῃ τὸ ἀπόγευμα, ἡ ἐπιθεωρησις θὰ γίνῃ τὸ πρωτ'».

Ἡ μοδίστα μου, λέγει, τὸ θεωρεῖ ἀπόλαυσιν ὅποτε ἔχει νὰ γράψῃ φορεσιὰ δική μου.

Ἡ φίλη της. Τὸ θεωρεῖ εἶδος καλλιτεχνικοῦ θριάμβου, ὑποθέτω. Κάμνει ὅπως ὅλοι οἱ πραγματικοὶ καλλιτέχναι: τῆς ἀρέσουν ἡ δυσκολίες.

Γιατρὲ, χρεωστῶ νὰ σὲ εὐχαριστήσω γιὰ τὸ λαμπρὸ σου γιατρικόν.

— Σὲ ὀφείλωσεν; ἐρωτᾷ ὁ δόκτωρ κατευχαριστημένος.

— Μοῦ ἔκαμε πολὺν μεγάλον καλόν.

— Καὶ πόδες μπουτιλιῶς πῆρες.

— Ἐγὼ; καμμία! Ἦῆρε μίαν μπουτιλία ὁ θεὸς μου, καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ μόνος του κληρονόμος.

Ἐχω τρία παιδιὰ ποῦ εἶνε ὅλα τὸ ἀντίτυπὸ μου. ἔλεγεν ὁ Γιάννης με ἐνθουσιασμὸν.

— Οἰκτερῶ τὸ μικρότερον, εἶπεν ὁ Β. ἡσυχώτατα.

— Γιατί;

— Γιατὶ θὰ ἔχῃ νὰ σοῦ μοιάζῃ περισσότερον καιρὸ.

Ὁ διευθυντής. Τί ἐννοεῖς με τὴν φράσιν «Μεταξὺ τῶν ὀρειότερων δεσποινίδων εἰς τὸν χορὸν διακρίνετο ὁ λοχαγὸς Ἀνδριόν».

Ὁ λοχαγὸς εἶνε ἀνόθος.

Ὁ χρονικογράφος. Ναι, ἀλλὰ τὴν περισσότερον ὥρα του τὴν ἐπέρασε μεταξὺ τῶν ὀρειότερων δεσποινίδων.

Ὁ μικρὸς Μίμης φεύγει ὁρμαῖος ἀπὸ τῆς σάλας καὶ κράζει τὴν μητέρα του;

— Μαμά, μαμά, γρηγόρα τὸν γιατρὸ!

— Γιατὶ, παιδίμου;

— Ὁ κ. Προκόπης στὴ σάλα εἶπε στὴν

ἀδερφή μου πῶς θὰ πεθάνῃ ἐν ἐκείνῃ δὲν θέλει νὰ τὸν πάρῃ, κ' ἐκείνη τοῦ εἶπε πῶς δὲν θέλει. ἢ κακὴ!...

— Καὶ εἶνε ὁ σύζυγός σας κυνηγός!

— Ναι, ἀλλὰ τὸσον ἀδέξιος, ὥστε πάντοτε φοβοῦμαι μήπως τὸ ὄπλον του ἐκτραγῆ... εἰς γέλωτας.

Ἡ μικρὰ Φοφῶ τρώγει τὸ ἓνα γλύκισμα καὶ ἐτοιμάζεται νὰ φάγῃ καὶ τὸ ἄλλο, ὅταν ὁ μικρὸς ἀδελφός της τὴν σταματᾷ καὶ τὴν φωνάζει:

— Ἐρεῖς; τὸ ἓνα εἶνε γιὰ μένα.

Ἡ Φοφῶ συλλογίζεται ὀλίγον, καὶ ὕστερον λέγει με ζωνρότητα:

— Κρίμα! Ἀρχισὰ ἀπὸ τὸ δικό σου!

Εἰς μίαν κατάσχεσιν.

Συμβολαιογράφος. Γράψε μίαν φιάλη σαρτρεζ.

Ὁ γραφεὺς. (Ἐσβουλώνει τὴν μπουτιλία καὶ τὴν μυρίζει). Ὁχι, εἶναι βερμούτ.

Μετὰ ὀκτώ λεπτά τῆς ὥρας.

Ὁ συμβολαιογράφος. Γράψε μίαν φιάλη κενὴ.

Δύο φίλοι, κατόπιν νυκτερινῆς συμπλοκῆς:

— Μοῦ δώσανε μίαν γροθιά στὰ σαγόνια!... Καὶ μοῦ σφίξανε τὸν λαιμὸ ποῦ πῆγαν νὰ με πνίξουν.

— Ἐγὼ, τοὺς ἔδωκα καὶ κατάλαβαν!... ἐνὸς μάλιστα ὁ λαιμοδέτης μοῦ μείνει στὰ χέρια.

— Νὰ τὸν ἰδῶ... Μπᾶ! εἶν' ὁ ἰδικός μου.

Εἰπέ μου, φίλε μου, πῶς κάνεις καὶ βρίσκεισαι πάντοτε με λεπτὰ, με ὅλη αὐτὴ τὴν τὴν καταθρομὴ ποῦ σε κατατρέχει;

— Δὲν πληρώνω ποτὲ τὰ παλιὰ μου χρέη.

— Καὶ τὰ νέα!

— Τ' ἀφίνω καὶ παλιῶνουν.

Εἰς ἓνα ποῦ ἐγύριζεν ἀπὸ τὰ Σύνορα:

— Σοῦ ἔτυχε ν' ἀπαντήσῃς ἐκεῖ ἡστάς;

— Ἡστάς; ἄ, καλὰ τοὺς διώρθωσα!

— Ἐλα δὲ! Καὶ πῶς;

— Ὅποταν ἀπαντοῦσα κανένα λεροφορομένον, πῆγαινα καὶ τοῦ ζητοῦσα ἐλεημοσύνην.

Ὁ σύζυγος. — Ἀλλὰ δὲν εἶσαι οἰκονόμος.

Ἡ σύζυγος. — Πῶς, ἐν δὲν θεωρεῖς ὡς οἰκονόμον μίαν γυναῖκα ποῦ φυλάττει τὰ νομισμὰτά της διὰ ἐνδὲχόμενον δεύτερον γάμον, ἢ θελα νὰ ξέρω τί ὀνομάζεις οἰκονομίαν.

Ὅποιοι παίρνει γυναῖκα πρέπει νὰ γῆ κεφάλι, φίλε μου.

Μπορεῖ! Ἄλλ' ὁποῖος ἔχει κεφάλι δὲν πρέπει νὰ παίρῃ γυναῖκα, φίλιτά μου.

Εἶνε ποιητὴς δημοφιλῆς.

Πῶς αὐτὸς δὲν ἔχει γράψῃ τίποτα ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια.

Ναι! — γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε τόσο δημοφιλῆς!

Ὁ πελάτης. — Καὶ δὲν ξεβάφει στὸν ἥλιο αὐτὸ τὸ ὄψαμα;

Ὁ ἔμπορος. — Σὲς τὸ δίδω με ἐγγύησι, κυρία. Δυὸ χρόνια τὸ εἶχα κρεμασμένο στὴ μούστρα, καὶ κυττάζεις τὸ τί ὄψαμα ποῦ διατηρεῖται.

Ἐν χορὸν σημειωματᾶριον καὶ ἐν μολύβι εἶνε τὰ ἐφόδια τοῦ πνευματώδους ἀγγλοδραματουργοῦ Βασιλείου Χόου. Λέγει, ὅτι πάντοτε γράφει πρὸ παντός ἄλλου τὴν τετάρτην πράξιν (ἐν τὸ ἔργον εἶνε τετράπρακτον). Ἡ πράξις αὕτη εἶνε σχεδὸν ὀριστικῶς ἀποτελειωμένη προτοῦ ἀρχίσῃ νὰ γράφεται καμμία ἄλλη. Ἡ τρίτη πράξις ἔργεται κατόπιν — αὕτη εἶνε ἀπλοῦν σχεδιαγράφημα — καὶ ὕστερον ἡ δευτέρα. Ἡ πρώτη δὲ ἀφίεται διὰ τὸ τέλος.

Συλλέγων ἰδέας ἐνῶ ἐργάζεται, ὁ δραματογράφος κάμνει ἐπιμελεῖς σημειώσεις, καὶ τότε, παρεσιῶναι αὐτάς εἰς τὸ ἔργον του, ἀνασκευάζει τὰς περιπετείας καὶ τὸν διάλογον ὅπως ἀρμόζει.

εἶνε ἡ χώρα ὅπου οἱ κάτοικοι εἶνε οἱ πλουσιώτεροι παν-

τὸς τόπου τῆς γῆς, ὅπως ἀποδεικνύουν αἱ στατιστικαί, καὶ ὅπου ὑπάρχει ἡ μικροτέρα ἀπὸ παντοῦ ψευσιμότης.

είνε άπειρώς περισσότερον παραγωγική από την Ήραν. Υπελογίσθη ότι έν στρέμμα θλασσάς με άφθονον άλιείαν άποφέρει περισσότεραν τροφήν εις διάστημα έβδομάδος, παρ' όσον έν στρέμμα της πλέον καρποφόρου γης άποφέρει εις έν έτος.

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΤΟΥ ΑΪΦΕΛ

Τό μέλλον του πύργου "Αΐφελ άπέβη ήδη τό θέμα σοβαρών συζητήσεων. Είχε συμφωνηθή να καταστή κατά τό έτος 1910 κτήμα του δήμου των Παρισίων.

Τούτο ήγειρε τό ζήτημα εάν μετά την προθεσμίαν αυτήν ο πύργος δύναται να θεωρηθή, ότι εξεπλήρωσε πλέον την άποστολήν του, και να τον χαλάσουν.

Οι επιστήμονες όμως τον θέλουν, διότι τούς χρησιμεύει ως σημείον παρατηρήσεων. Άλλοι υποστηρίζουν, ότι ο πύργος χρησιμεύει ως φάρος οδηγός διά τό μισό Παρίσι, και οι στρατιωτικοί μηχανικοί τον θεωρούν ως χρήσιμον και πρόχειρον σταθμόν διά τον άνευ σύρματος τηλεγράφου.

Υπό την επήρειαν αυτών των ισχυρών επιχειρημάτων, οι δημοτικοί Σύμβουλοι των Παρισίων παρέτειναν την διατήρησιν του πύργου "Αΐφελ μέχρι του 1915.

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΤΡΟΧΟΥΣ

Άνθρωπος τις τελευταίον κατώρθωσε να επιτελέση τό μακρόν κοπιαστικόν σιδηροδρομικόν ταξίδι: 535 μιλίων, από Μασσακλίαν εις τό Παρίσι, προσκολλημένος εις ένα άξονα υποκάτω ενός των βαγονίων.

Όταν άνεκαλύφθη εις τον σταθμόν των Παρισίων, τόσον ήτο κατάκοπος, ώστε κατ' άρχάς εξελήθη ως μακρός. Ώδηγήθη εις την άστυνομίαν υπό της εταιρείας επί προθέσει άπάτης. Έκτός όλίγης αίμοδιάσεως, ήτο κατ'ά τα άλλα έντελώς καλά.

και ή σύζυγός

Ο ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΣ ΜΑΣΚΑΝΗΣ του φοροϋν μενταλιόνδμουιόμε ώρολόγι, τά όποια έγειναν άντικείμενον πολλών σχολίων. Είνε κοινά Ιταλικά νομίσματα, καθέν τρυπημένον με εξ τρύπηκ, μέσα εις τάς όποιάς είναι ένθετεμένα κάτι λευκά κομμάτια, ουσίας δυσηροδιοριστού, εκτός εάν εξετασθούν λεπτομερώς. Είνε άπλούστατα τά δόντια των δύο πρώτων παιδιών των—τό στολίδι της μητρός έμπεριέχει τά δόντια της μικρής θυγατρός της, ένψ τό στολίδι του πατρός φέρε τούς γαλακτικτάς του πρωτοτόκου υίου του.

από τάς πε-

ΜΙΑ ΖΩΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΜΟΥΡΙΑΛΟΥ ριφνημότερας, ή παριστώσα «την Άγίαν Οικογένειαν», είχεν επί έτη άπολεσθή και έρευναι έγειναν παντού άνευ άποτελεσματος. Τελευταίον έν τούτοις άνευρέθη εκ σειράς όλης περιστατικων, ήσυχώτατα κρεμασμένη εις τούς τοίχους μιας πτωχικής οικογενείας, διαμενούσης εις άφάνες μέρος της Γαλλίας.

Η ζωγραφία άνηκεν εις αυτήν την οικογένειαν από ενός τουλάχιστον αιώνος. Είς από τούς έμπευροτέχνικας του Λούδρου, όστις είδε την εικόνα, ύπολογίζει την αξίαν της εις 40,000 λίρας.

ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Τά αλφάβητα των διαφόρων γλωσσών του κόσμου ποικίλουν από 12 έως 202 γράμματα.

— Τό αλφάβητον της γλώσσης των κατοίκων της Χάβαϊ έχει μόνον 12 γράμματα.

— Ένω τό αλφάβητον των Τατάρων κατέχει τό άλλο άκρον. Έχει δηλαδή 202 γράμματα.

— Χάακων ο σημερινός βασιλεύς της Νορβηγίας, όταν τό πρώτον κατετάχθη εις τό Δανικόν ναυτικόν, υπηρέτει ακριβώς ως άπλός ναυτόπισ.

— Άν και ήτο έγγονος του βασιλέως της Δανίας.

— Οι όδηγοι των σιδηροδρομικών μηχανών εις Γερμανίαν, λαμβάνουν έν χρυσούν μετάλλιον και 100 λίρας καθεις εις κάθε δέκα έτη ύπηρεσίας, την όποιαν διήγουν χωρίς κανέν άπενκατόν.

ΑΠ' ΟΔΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

— Είς την Σαμόαν όλα τά νήπια διδάσκονται κολύμβι προτού γίνουν δύο χρόνων.

— Είς Ζουλουλάνδον, όταν ή δελήνη είναι γεμάτη, όλα τ' άντικείμενα διακρίνονται εύκρινώς πολύ μακρόν, μέχρις άποστάσεως έπτά μιλίων.

— Καί όταν είναι πανσέληνος, δύναται τις να διακρίνη και ν' αναγνωσκή καθαρά τά γράμματα του τύπου.

— Είς τό Σιάμ, τό άναμμα ενός σιγάρου έμφαίνει άρραδών.

— Είς αυτήν την χώραν, όστις θέλει να ζητήσει εις γάμον μίαν νέαν της εκλογής του, της προσφέρει άνθος, ή λαμβάνει την φωτιάν του σιγάρου της άν τυχόν εκείνη έχει τοιούτο εις τό στόμα της.

— Καί από την στιγμήν εκείνην, δεν μένει άλλο παρά να κανονισθούν τά της πληρωμής της προικός.

— Τά βαρυντότερα άδάκια δάμας τά όποια υπάρχουν εις όλον τον κόσμον, τά έχει ο Αύτοκράτωρ της Γερμανίας.

— Τά λευκά και τά μαύρα τετραγωνίδια των είναι κατασκευασμένα από άργυρον και χρυσόν.

— Οι πεδσοί της δάμας είναι όμοίως και αυτοί από άργυρον και χρυσόν, και φέρουν καθεις άδάμαντα ή ρουβίνι εις τό κέντρον.

— Κάθε χρόνον ή Άγγλία αγοράζει όλόν νέν περισσότερα αύτά από τό έξωτερικόν.

— Πέριστον εξώδεδυσεν ύπερ τά 2,000,000 λιρών στερλινών δι' αύτά Ρωσικά αύτά άξίας 1,500,000 λιρών εκόμισεν από την Δανίαν, 1,000,000 λιρών από την Γερμανίαν, 800,000 λιρών από τό Βέλγιον, 700,000 λιρών από την Γαλλίαν, και 129,000 λιρών από τον Καναδάν.

Η Μεγάλη Βρετανία έχει την μακροτέραν άκτοπλοϊκήν γραμμήν από πών άλλο έθνος της Ευρώπης, ύπερβαίνουσαν τάς 3,000 μίλια.

— Δευτέρα έρχεται ή Ιταλία με 2,472.

— Τρίτη έρχεται ή Ρωσία, και ή Γαλλία τετάρτη.

— Η Βομβάν έχει τά πρωτεία εις πυκνότητα πληθυσμού, και τά πρωτεία της δικειδική μόνη ή επίσης "Ινδική πόλις" Άγρα.

— Η Βομβάν έχει 760 ψυχάς εις κάθε στρέμμα εις τινα μέρη.

— Έν από τά θανμάσια της "Ιάδας είναι μία λίμνη με βράζουσαν ίλύν, δύο μιλίων περιμέτρου, εις τό κέντρον της όποιας παμμεγέθεισ ότΐλαι χλιαράς ίλύος διαρκώς ύψοϋνται και καταπίπτουν.

— Πλήν αυτών των στίλων, υπάρχουν δύο γιγάντεια φυσαλίδες πλυσίων εις την άκτήν, αί όποιαί φουσκόνουν ως μεγάλα άερόστατα και εκρήγνυνται τρεις φορές εις κάθε λεπτόν της ώρας.

— Μερικά θέατρα εις τό Παρίσι διδουν δωρεάν παραστάσεις τρεις ή τέσσαρας φορές τον χρόνον.

— Αί παραστάσεις διδονται διά τον πτωχόν λαόν, και ή συγκέντρωσις του πλήθους έξωθεν των θυρών άρχίζει συνήθως πολλάς ώρας πριν άρχισή ή παράστασις.

— Η καλλιέργεια της γης εις την Άγγλίαν δεν είναι και τόσον επικερδής.

— Διά τούτο ή προσφορά ποτέ δεν ύπερβαίνει την ζήτησιν.

— Έχει όμως μεγάλη προνόμια έπωφελη, και σήμεραν υπάρχουν εις την Άγγλίαν 1,453,485 έργάται ποριζόμενοι τον άρτον των από την γεωργίαν.

— Δεύτεροι έρχονται οι έργάται μεταλλείων άνερχόμενοι εις 937,482.

— Υστερον από τάς δύο αυτάς πολυπληθείς τάξεις έρχονται οι παντοειδεις ύπάλληλοι των έμπορικων, (631,933).

— Καί τελευταίοι οι έργάται των παντοειδών εργοστασίων (594,742).

ΕΙΚΩΝ

ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

(Κατά τό Γαλλικόν του Σαταβριάνδου)

"Ιδετε τό ήραιότερον θεάμα όπερο δύναται να παρουσιασθή ή γη. Έλθετε να ιδητε άποθνήσκουσα τόν πιστόν. Ήρεως καθήμενος παρ' τό προσκεφάλιον παρηγορεί αυτόν. Ο άγιος ούτος λειτουργός συνδιάλεγεται μετά του άγωνιάντος περ' της άθανασίας της ψυχής του, και ή ύψιστη σκηνή ήν ή άρχαίότης όλη παρέσχεν άπαξ μόνον, έν τῷ πρώτῳ των άποθνησκόντων φιλοσόφων της, ή σκηνή αυτή άνανεούται καθ' έκάστην, επί του ταπεινού κρεββάτου του τελευταίου εκπνέοντος χριστιανού. Η ύψιστη στιγμή έφθασε. Μυστήριο ήνέωξε εις τον δικαίον τούτον τάς θύρας του κόσμου, μυστήριο θά κλείση αυτάς. Η θρησκεία έλίκνισεν αυτόν έν τῷ λίκνω της ζωής. Οι ώραίτοι αυτής ύμνοι και ή μητρική αυτής χειρ θά άποκοιμηώσων αυτόν άκόμη έν τῷ λάκκῳ του θανάτου (τῷ φερέτρῳ).

Προετοιμάζει τό βάλτισμα της δευτέρας ταύτης γεννήσεως. Δεν εκλέγει πλέον τό ύδωρ, αλλά τό έλαιον, σύμβολον της ουρανίου άφθαρσίας. Τό άπελευθερωτικόν μυστήριον θραύει όλίγον κατ' όλίγον τούς δεσμούς του πιστού. Η ψυχή του, κατ'ά τό ήμισυ εκφυγούσα του σώματός του καθίσταται σχεδόν όρατή επί του προσώπου αυτού, άκούει ήδη τά ψήματα των Σεραφεϊμ

και είναι έτοιμη, να ύφωθη προς τάς χώρας όπου κλείει αυτήν ή θεία εκείνη έλπις θυγάτηρ της άρετής και του θανάτου.

Έν τούτοις ο άγγελος της Ειρήνης κκτερχόμενος προς τον δικαίον τούτον άπτεται διά του χρυσού σκήπτρου του των κεκοπιακόντων οφθαλμών του, και κλείει αυτούς ήδέως εις τό φῶς.

Άποθνήσκει, και ούδεις ήκουσε τον τελευταίον αυτού στεναγμόν.

Άποθνήσκει και πολύ μετά την στιγμήν άφ' ότου δεν ύπάρχει, οι φίλοι αυτού σιωπῶσι, νομίζοντες ότι κοιμάται άκόμη.

Τόσον ο χριστιανός ούτος άπέπτῃ ήδέως εις τούς ουρανούς.

(Μετάφρασις εκ του γαλλικού) Ο. Α. Τ.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Υπό Olive Scheiner

Ητό ποτε εις ζωγράφος όσως εξωγράφιζε μίαν εικόνα. Οι άλλοι ζωγράφοι είχαν χρώματα πλουσιώτερα και σπανιώτερα και εξωγράφιζον πλέον αξιολόγους εικόνας. Έκείνος, εξωγράφιζε την εικόνα του με έν μόνον χρώμα. Έν θανμάσιον κόκκινον τό όποϊον ήτο όλον ζωή. Οι άνθρωποι διέβαινον και ήλεγον :

— Άγαπῶμεν την εικόνα, αγαπῶμεν τό χρώμα.

Οι άλλοι ζωγράφοι ήλθον και είπον :

— Ποῦ τό εὔρισκε αυτο τό χρώμα ;

Τῶν ήρώτησαν περ' τούτου, και εκείνος έμειδίσας και άπεκρίθη :

Άδυνατώ να οῶς τό εἰπῶ.

Εξηκολούθησε να ερωτάται, με την κεφαλήν σκυμμένην και βαρείαν.

Είς των ζωγράφων ήπήγεν εις την μακρονήν "Ανατολήν" ήγόρασεν άντι ήπερόγκου τιμής πολύτιμα προϊόντα, κατεσκεύασε δι' αυτών έν χρώμα και εξωγράφησεν άλλα, μετά τινα χρόνον, ή ζωγραφία είχε φθαρή.

Άλλος τις άνεσκάλασε τά παλαιά βιβλία και κατεσκεύασεν έν χρώμα πλούσιον και σπάνιον" διαν τό ήπλωσεν επί του πίνακος, ήμαυροῦτο.

Άλλ' ο ζωγράφος εξωγράφιζεν άδιακόπως. Τό έργον του, όλόνεν, άπέβαινε πλειότερον κόκκινον και εκείνος, επί μάλλον και μάλλον, άπέβαινε όγρός. Μίαν ήμέραν τέλος, ευρέθη νεκρός τῷ της εικόνας του και τον παρέλαβον διά να τον θάψουν.

Οι άλλοι ζωγράφοι άνεζητήσαν εις όλα τά δοχεία και εις όλας τάς χόνας" αλλά δεν ήβρον τίποτε τό όποϊον να τοίς είναι άγνωστον.

Όταν τον εξέδυσαν διά να τον ένταφιάσουν, εύρον προς τό άνω μέρος του στήθους του, άριστερόν, τό έγκος μιας πληγής, ής προφανώς υπήρχεν εκεί καθ' όλην του την ζωήν, διότι τά χείλη της ήσαν άρχαία και άπεσκληρωμμένα, άλλ' ο θάνατος, όστις τά πάντα σφραγίζει, είχε προσεγγίσει τό έν επί του άλλου τά χείλη της πληγής και την είχε κλείσει.

Τον έθαψαν. Πάντοτε οι άνθρωποι διέβαινον λέγοντες :

— Ποῦ τό εὔρισκε τό χρώμα του ;

Και συνέβη, ώστε μετά τινα χρόνον, ο ζωγράφος έλησμονήθη, αλλά τό έργον του εξη. (Από τάς εκ του Άγγλικού διασκευῶς του Η. Davray.)

ΜΙΑ ΑΞΙΟΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ

επί αιώνα σχεδόν άναδληθεισα, έγεινεν έσχάτως εις Αυστρίαν. Η ιστορία χρονολογείται από την Έλληνικήν Επανάστασιν του 21, κατ'ά την όποιαν, τό 1818, εις ύπήκοος Αυστριακός ονόματι Φλόριο και τό πλοϊόν του συνελήφθησαν από τούς Τούρκους επί λαθρευπορίας. Αφού έμεινε κατάκλειστος εις τάς τουρκικάς φυλακάς επί τινα έτη ο Φλόριο άπέβη έλευθερος, αλλά δεν του εδόθη καμμία άποζημίωσις, και τό 1851 άπέθανε χωρίς να λάβη ίκανοποίησιν διά τάς ζημίας του, αλλά και χωρίς να παύση να την απαιτή. Ο υίός του, αξιωματικός του Αυστριακού ναυτικού, άνεκίνησε την ύπόθεσιν, άλλ' άπέθανε και αυτός έστράτως άπόστρατος ήλικιωμένος, χωρίς να ιδῃ τίσιον άποτέλεσμα, τό όποϊον, έν τούτοις, έπῆλθε τώρα διά την χήραν του και την οικογένειάν του, ήτις έπληρώθη 40000 λίρ. από την Υψηλήν Πύλην.

ΟΣΚΑΡ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΣΟΥΗΔΙΑΣ

Όσκαρ ο Β' ως λόγιος και ποιητής.—Τά άμερικανικά περιδικά ζητούν την συνεργασίαν του.—Ο Όσκαρ ναυαγοσώστης.—Πῶς διάγει στο παλάτι του.—Η γλωσσομάθειά του.—Άστεία και εύφυλολογία Όσκαρ του Β'.

Είς βασιλεύς όστις, χωρίς να παρεμβή τα βασιλικά του καθήκοντα, διάγει βίον σοφοῦ, ποιητοῦ, τεχνοκρίτου και ρήτορος, δεν είναι τι από τά συνήθη. Η Α. Μ. Όσκαρ ο βασιλεύς της Σουηδίας τά συγκεντρώνει αυτά όλα.

Και σήμεραν άκόμη με όλα τά 77 έτη της ήλικίας του, ο μονάρχης αυτός συνθέτει έν συνένον, άνοίγει συζητήσιν περ' μαθηματικων ή περ' φορολογίας επίσης άσφαλώς και λαμπρώς όμως οδηγεί μοίραν ναυτικού ή ήλην ήπικου.

Ο βασιλεύς Όσκαρ είναι καταγωγής γαλλικής, διό επισκέπτεται τό Παρίσι συχνότατα. Μόνον ότι, κατ'ά συνήθειαν δεν δέχεται δημοσιογραφικας συνεντεύξεις, και οι ήθρευται των τούτων συνεντεύσεων δια να επιτύχουν να τον ιδούν πρέπει να μεταβούν εις Στοκχόλμην. Διότι εις την Σουηδικήν αύλήν, κατ' άρχαίον έθιμον, μοναδικόν εις την Ευρώπην, κάθε Τρίτην, ο βασιλεύς δέχεται έλευθερα εις τό παλάτι του όλους του τούς ύπηκόους. Ούτω βλέπει τις να κρελούνουν μακράι σειραι επισκεπτών πάσης άμφοίσεως, οι όποιοι έρχονται να προσφέρουν εις τον «Όσκαρ των» τά σέθη των. Καί έρχονται πολλάκις χάριν τούτου από πολύ μακράν,

Τό θερος, κί λαπωνικί φυλαί άποτολμούν την κατάβασιν του κόλπου της Βοθνίας διά να έλθουν να προσφέρουν εις τό παλάτι κέρατα ταρανδών και δοράς λευκής άρκτου. Κκι ο κλειδοϋχος της ύπηρεσίας άναγγέλλει, κατ'ά δωδεκάδα, άγαθούς δασονόμους με μόντες και χιτώνια δερμάτινον, οι όποιοι εκάμον οκταήμερον θαλάσσιον ταξίδι διά να έλθουν να ερωτήσουν τον βασιλέα πῶς έχει εις την υγείαν του.

Ο βασιλεύς Όσκαρ είναι ο πλέον ύψηλόσωμος εξ όλων των μοναρχών, με όλον δε τό γήρας του, διατηρείται εισέτι εύσταλέστατος.

Ο Όσκαρ διηγείται γελῶν την ιδέαν την όποιαν συνέλαβον δύο άμερικανικά περιδικά να του γράψουν εις Στοκχόλμην ζητούντα από τον βασιλέα «εξαιρετικώς» την συνεργασίαν του: τό έν από αυτά τά περιδικά του έπρόσφερον ήσυχώτατα 20 δολλλάρια (ήτοι 100 φράγκα) διά κάθε λέξιν. Έννοείται ότι βασιλεύς δεν ήζήωσε ούτε να άπαντησή.

Ο Όσκαρ είναι ο μόνος εκ των μοναρχών όστις έχει λάβει, και επαξίως τό γαλλικόν παράσημον του ναυαγοσώστου. Τό έπεισόδιον του όποίου έγινε ήρωσ συνέβη τό 1861, εις Νίκαιαν, όπου επήδησεν από τό λαντώ του και έροίθη επί κεφαλής των ήπων μιας άμάξης οι όποιοι άρηνιάσκντες έτρεχον προς την θάλασσαν. Έως την σήμερον, ο ναυαγοσώστης ήγεμών φορεῖ τό παράσημον τούτο παραπλευρώς του έθνικού μεγαλοστύρου του.

Η ζωή ή καθημερινή την όποιαν διάγει Όσκαρ ο Β' εις τό παλάτι του έν Στοκχόλμη είναι λίαν πολυάσχολος. Ο βίος του είναι και ήτο πάντοτε λίαν ένεργητικός: είναι άκαταπόνητος εις την εργασίαν.

Από όλας τάς θερινάς του επαύσεις άγαπῶ περισσότερο την λεγομένην «άναπαυτήριον της Σοφίας», ίδρυμα της βασιλίσης. Εκεί, εις την έξοχήν, ή ζωή της αυλής είναι άπλουστάτη και τό τραπέζι είναι λιτότατον: κηφές εις τάς όκτώ, γεύμα εις την μίαν, και δειπνον με όλίγων ειδών φαγητά. Άλλ' εις τό παλάτι της Στοκχόλμης τά γεύματα έχουν χροϊαν πολυτελή, της όποιας την έπισημότητα άποτείνει ή άρχαιοπρεπής άμφοίσις των θεραπόντων.

Ο Όσκαρ είναι γοητευτικός όμιλητής. Καί έχει τό σπανιώτατον τούτο χάρισμα, ότι δύναται να χαριτολογή εις εξ γλώσσας, των όποιων είναι βαθύς γνώστης. Όσάκις συμβαίνει να ύποδέχεται ταυτόχρονως τούς άπεσταλμένους διαφόρων εθνικοτήτων, όμιλεί εις τον καθένα με την γλώσσάν του, έν είδει βαθυλάνιας. Είς μίαν τοιαύτην περίπτωση, προς τούς γαλλους άπεσταλμένους ύτινες τῷ ήλεγον :

— Η Υμετέρα Μεγαλειότης δεν έπτο-

ήθη απ' αὐτὴν τὴν εἰσβολὴν δημοκρατικῶν εἰς τὰ ἀνάκτορά της ;

— Καθόλου, ἀπεκρίθη φαιδρῶς Ὁσκάρο β'. Ἀγαπῶ πολὺ τὰς δημοκρατίας. . . Εἰς τὰς ἄλλας χώρας. Τί τὰ θέλετε ; εἰς τὸν δικό μου τόπον, εἶμαι φιλοβασιλικός.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας διαπρέπει εἰς τὰς εὐφυολογίας, ὅσον καὶ εἰς τὰ ἀστεία. Μίαν ἡμέραν, Ὁσκάρο β' φορῶν τὴν κυνηγετικὴν στολὴν εἶδε κάτω δύο Ἀγγλοὺς περιηγητὰς οἱ ὁποῖοι, μὲ ὅλας τὰς ἀρνήσεις τοῦ φρουροῦ, ἀπήτουν νὰ ἔμβουν εἰς τὸ παλάτι. Ὁ βασιλεὺς ἔκαμε νεύμα· ἀφῆκαν τοὺς ἐπισκέπτας νὰ ἔμβουν, καὶ αὐτοὶ οἰκειῶς ὁμιλοῦν μὲ τὸν «ἐπιστάτην». Ἦλθον νὰ ἰδοῦν τὸ παλάτι, θέλουν νὰ ἰδοῦν τὸ παλάτι, ἄλλως ἔχουν καὶ συστατικὸν γράμμα, διὰ τὴν Α. Μεγαλειότητα. . . Ὁσκάρο β', ἀτάραχος, ὁδηγεῖ τοὺς περιηγητὰς εἰς ὕλας τὰς αἰθούσας, δεικνύει καὶ ἐπεξηγεῖ εἰς αὐτοὺς ὅλα τὰ καθέκαστα.

Τέλος, ἐνθ' εἰς ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτας ἐρουν εἰς τὸ βαλάντιόν του, ὁ ἄλλος ἐρωτᾷ : — Φαίνεται πῶς τὰ ξέρεις ὅλα τὰ καθέκαστα τοῦ παλατιοῦ ; ἔχεις καλὴ θέσι· ἐδῶ ; — Καλοῦτσικη, εὐχαριστῶ, ἀπαντᾷ ταπεινῶς ὁ βασιλεὺς. Εἶμαι, πῶς νὰ σὰς πῶ. ὁ νοικοκύρης.»

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΚΟΠΕΥΤΑΙ ΔΙΑ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΟΥ

Τὰ σκοπευτικά ἄθλα τοῦ βασιλέως Κάρολου τῆς Πορτογαλλίας. — Ὁ πρῶτος σκοπευτὴς τοῦ κόσμου. — Τὰ θανμάσια κατορθώματα ἐνὸς σκοπευτοῦ Γάλλου.

Τὸ κατορθῶμα τοῦ βασιλέως τῆς Πορτογαλλίας Κάρολου εἰς Ἀγγλίαν νὰ περάσῃ πέντε ἄλλεπαλλήλους βολὰς περιστρόφου, ἐξ ἀποστάσεως 30 βημάτων, μέσα ἀπὸ τὴν τρύπαν, τὴν ὅποιαν ἤνοιξεν ἡ πρώτη βολὴ τοῦ περιστρόφου του, μὰς ἀποδεικνύει, ὅτι εἰς χεῖρας διενεῶ σκοπευτοῦ τὸ περιστρόφον εἶνε ἐπίσης ἀκριβεστάτον, ὅπως τὸ τελειότερον τῶν ὄπλων.

Ὅτε ὁ βασιλεὺς Κάρολος διέτριβεν εἰς τὸ Παρίσι, προτοῦ ἐπισκεφθῆ τὴν Ἀγγλίαν, ἔδωκε καὶ ἐκεῖ δείγματα τῆς σκοπευτικῆς του διενεῶς, κυρηχῆς ἐξ ἀποστάσεως 20 ὑπερῶν 60 μικρὰς κούκλας διὰ περιστρόφου καὶ φουτέσας 12 ἄλλεπαλλήλους βολὰς εἰς τὸ σῶμα ἐνὸς ἀτρέχοντος κονίκλου, καὶ ἀπὸ 30 ὑπερῶν ἀπόστασιν ἐπέρασε 12 βολὰς ἐντὸς 28 δευτερολέπτων, εἰς ἕν ἀνδρείκελον, τὸ ὅποιον ἂν ἦτο ἀνθρώπος, θὰ ἐλάμβανεν ὅλας τὰς βολὰς τριγύρω τῆς καρδιάς.

Ὅταν ὁ βασιλεὺς Κάρολος εἶνε εἰς τὸ βασιλείον του, ἡ εὐνοουμένη διασκέδασίς του εἶνε νὰ στέχη παρὰ τὴν λίμνην καὶ μάλιστα ἰσθμὸς περὶ τὴν νὰ τὸν πυροβολῇ μὲ τὸ περιστρόφον του καὶ πάντοτε σχεδὸν ἀσφαλῶς τὸν φονεῖν, προτοῦ πάλιν κρυβῆ εἰς τὸ ὕδωρ.

Ἄλλ' ὅσον καὶ ἂν εἶνε θυμιάσια τὰ σκοπευτικά κατορθώματα τοῦ βασιλέως Κάρολου, μεγάλως τὸν ὑπερτερεῖ ὁ Ἀγγλος Οὐάλτερ Οὐίνων, ὁ παγκόσμιος πρωταθλητὴς εἰς τὸ περιστρόφον. Μίαν φορὰν ἐξ συνήθη ἐπισκεπτήσιν ἐτοποθετήθησαν κατὰ σειράν, εἰς ἀπόστασιν 15 ποδῶν ἀπὸ τὸν σκοπευτὴν, ὅστις μὲ ἐξ βολὰς ἐχώρισε τὰ πέντε εἰς τὴν μέσσην.

Εἰς Οὐίμβλεδῶνα, τῷ 1889, εἰς ἀγώνισμα 60 βολῶν μὲ Γάλλον σκοπευτὴν, ἐπέτυχε τὸ ἀνδρείκελον 58 φορὰς ἐπὶ τῶν 60.

Ἡ Γαλλία κατέχει τὸν μοναδικὸν σκοπευτὴν διὰ περιστρόφου Γάσωνα Βορδεβερῆν, ὅστις εἶνε ἀληθὲς φαινόμενον διὰ τὰ παράτολμα ἄθλά του, ἐκ τῶν ὁποίων παραθέτομεν ἐν ὧς παραδείγμα.

Τηλοθετεῖ ἐν μικρὸν κομματί ζάχαριν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐνὸς τῶν παριστιανῶν καὶ ἐξ ἀποστάσεως 50 ὑπερῶν τὸ κτυπᾷ καὶ τὸ ρίπτει μὲ τὸ περιστρόφον του, χωρὶς νὰ θίξῃ τριχὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου. Τότε, τὴν ζάχαριν ἀντικαθιστᾷ μὲ ἕν ἀργυρῶν νόμισμα τοῦ μισοῦ φράγκου, τὸ ὅποιον ρίπτει πέραν ἐπίσης ἢ ἀλάνθαστος σφαῖρα του, ἐνθ' μὲ τρίτην βολὴν κῶπει εἰς τὰ δύο ἐν ἐπισκεπτήσιν, τὸ ὅποιον ὁ παριστιανὸς κρατεῖ πλαγίως.

εἰς κεντὸν γαλῆνιον δύναται νὰ ταξιδεύουν μὲ τάχος 1,200 ὑπερῶν κατὰ πρῶτον λεπτόν.

Ὅταν ἐπικρατεῖ σφοδρὸς ἄνεμος πνέων πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς πτήσεως, ἡ ἀγγελιαφόρος περιστέρα διανύει 1,900 ὑπερῶν εἰς τὸ λεπτόν.

Η ΝΕΑ ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΒΟΡΕΙΟΥ ΠΟΛΟΥ

Μεταβάσις καὶ ἐπάνοδος εἰς διείδημα ἔξῃνα ὡρῶν! — Εἰς τὸ κέντρον τοῦ Πόλου μὲ αὐτοκίνητον.

Η ΤΥΧΗ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕ.

Τὴν 11 Ἰουλίου 1897, εἰς τὴν νῆσον τῆς Δανίας, εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῆς Σπιτσεβέργης, τρεῖς ἄνδρες, τρεῖς ἡμέρας, ἀνήρχοντο εἰς τὴν λέμβον τοῦ γιγαντείου ἀεροστάτου Ἄστοῦ, τὸ ὅποιον μετ' ὀλίγον, ἐφέρετο ταχέως πρὸς τὸν οὐρανόν, διευθυνόμενον πρὸς τὰς χώρας τοῦ Βορείου πόλου. Ἐπὶ ὡραν πολλῆν οἱ ἄνθρωποι παρηκολούθουν ἀπὸ τὴν γῆν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ἀερόστατον τὸ ὅποιον, κατὰ μικρόν, ἐχάνετο μέσα εἰς τὴν ὁμίχλην.

Οὐδέποτε πλέον ἐμελλον νὰ τὸ ἐκνίδουν.

Ὅποια ὑπῆρξε ἡ τύχη τοῦ Ἄνδρε καὶ τῶν δύο του συντρόφων, τοῦ Φρένκολ καὶ τοῦ Στρίνδεργ; Ὅποιοι φρικτὸς θάνατος ἔθηκε τέραμα εἰς τὸ ὡσαύτον ὄνειρόν των ; Τὸ μυστήριον ἀπέμεινεν ἀδιερεύνητον.

Εἰς Νεὸς Εξερευνητήσ.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἐξερευνητὴς Οὐέλμαν, μὴ ἀποθαρρυνόμενος ἀπὸ τὴν τραγικὴν τύχην τοῦ Ἄνδρε, ἀπεφάσισε νὰ ἀνανεώσῃ τὸ ἡρώϊκον πείραμα, διατρέχων καὶ αὐτός, δι' ἀεροστάτου, τὴν τεραστίαν ἀπόστασιν ἧσις χωρίζει τὴν Σπιτσεβέργην ἀπὸ τὸν Β. πόλον.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἀναγινώσκετε αὐτὰς τὰς γραμμάς, ὁ κ. Οὐέλμαν καὶ τὸ προσωπικόν του τὸ ὅποιον τὸν συνοδεύει θὰ ἔχουν ἤδη ἐκτελέσει τὸ σχέδιόν των, ἐκτὸς ἂν ἐξαίρετικαί περιστάσεις τοὺς ἀναγκάσουν ν' ἀναβάλουν διὰ τὸ ἐπιόν ἔτος τὴν προγυμναστικὴν τοῦ προγράμματός των.

Εὐτυχῶς, ὁ νέος ἐξερευνητὴς τοῦ πόλου κατέχει ὅπλα διαφορητικῶς ἰσχυρὰ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὅποια εἶχε εἰς τὴν διάθεσίν του ὁ Ἄνδρε. Ἀπὸ τοῦ 1897, ἡ ἀεροστατικὴ ἔκαμε τεραστίαν προόδον. Ὁ Ἄνδρε εἶχε ἀπλῶς ἐν ἀερόστατον σφαιρικόν, ἀκυβέρνητον, τὸ ὅποιον, μοιραίως, ἐμελλε ν' ἀποβῆ τὸ παίγιον τῶν ἀνέμων. Ὁ κ. Οὐέλμαν ἐκκινεῖ μὲ ἀερόστατον πηδάλιουχόμενον κατὰ τὰς νεωτάτας μεθόδους, ταχύ, καὶ ἱκανόν ν' ἀντιμετωπίξῃ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀνέμους τῶν καταυγίδων.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟΝ.

Ἐκ πρώτης ὄψεως, δὲν παρουσιάζει τίποτε τὸ διαφορητικόν, τὸ ἀερόστατον τοῦ κ. Οὐέλμαν, ἡ ἀερόστατον τῆς Πολιτικῆς ἀποστολῆς Οὐέλμαν τοῦ «Κήρυκος τοῦ Σικάγου» (διότι ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ διοργανώθη ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Κήρυκα τοῦ Σικάγου»), ἀπὸ τὸ εὐδιόικητον ἀερόστατον τοῦ Λεβωδῆ τὸ ὅποιον ὡς γνωστὸν ἔχει διατρέξει μίαν περιουχὴν τῆς Γαλλίας. Τὸ αὐτὸ σχῆμα γιγαντείου χώρου, ἡ αὐτὴ στερεὰ προσδεμένη λέμβος, οἱ αὐτοὶ μηχανισμοὶ πρὸς πηδάλιουχισιν εἰς κινήτηρ μὲ δύο ἔλικας, τὴν μίαν εἰς τὴν πρῶταν, τὴν ἄλληλιν εἰς τὴν πόρνην τῆς λέμβου. Δι' ὡραν ἀνάγκης, τὸ ἀερόστατον Οὐέλμαν ἔχει προσθέτως καὶ ἕνα κινήτηρα ἐπικουρικόν.

Τὸ παμμέγεθες πύρρον, ἐξογκούμενον διὰ καθαροῦ ὑδρογόνου, ἔχει μήκος 50 μέτρων, καὶ διάμετρον 10 μέτρων. Ὁ κύριος κινήτηρ του, δυναμῶς 50 ἴππων, κινεῖ τὴν ἔλικα τῆς πρῶτης, ἔχουσαν διάμετρον 5 μ. 60, καὶ δυναμένην νὰ ἐκτελῇ 260 στροφὰς εἰς κάθε λεπτόν τῆς ὥρας.

Ὁ δευτέρος κινήτηρ, κινεῖ τὴν ἔλικα τῆς πρῶτης. Τὸ ἀερόστατον, ἐὰν ὀδεύει μὲ τὸν πρῶτον κινήτηρα μόνον, διανύει 24 χιλιομέτρα τὴν ὥραν, μὲ τὸν δευτέρου κινήτηρα μόνον 17 χιλιομέτρα, καὶ τέλος μὲ ἀμφοτέρους ἐξ ὑπαμιωθῆς φθάνει τὰ 32 χιλιομέτρα. Τὸ καθαυτὸ ἀερόστατον εἶνε ἀπὸ ὑφασμα μεταξωτόν, βαμβακερὸν καὶ καουτσούκ ἐξωτερικῶς, διὰ νὰ ἔχῃ ἐπιφανείαν λειοτέραν, διὰ νὰ μὴ τὸ διαπερᾷ ἡ ὑγρασία, καὶ διὰ νὰ μὴ βαραινῆ τὸ ἀερόστατον εἰς τὰ νέφη.

Τοῦ ἀεροστάτου ἐπιβάνει μαζὶ μὲ τὸν κ. Οὐέλμαν, ἀρχηγὸν τῆς ἀποστολῆς, ἕν ἀνδρῶν, πλῆρωμα, ἀποτελούμενον ἀπὸ ἕνα Γάλλον, τὸν κ. Βερβιέ, πηδάλιουχον, ἀπὸ τὸν ταγματάρχην Ὁρσεύ, ἀπεσταλμένον τῆς κυβερνήσεως τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ ἀπὸ δύο καύτας Νορβηγούς, ἐν ὄλῳ πέντε πρόσωπα.

ΜΕ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ Εἰς ΤΟΥΣ ΠΑΓΟΥΣ.

Τὸ ἀερόστατον τοῦ κ. Οὐέλμαν ἀποκαμίζει ζωτροφίας, ἐκ 75 ἡμέρας, ἐν ἀκάτιον ἐκ χάλυβος, ἔρμα κλπ., καὶ τέλος τέσσαρα ἑλικήτρα αὐτοκίνητα, εἶδος τρικύκλων τῶν ὁποίων αἱ δύο ὅπισθεν τροχοὶ θ' ἀντικατασταθοῦν μὲ παγοπέδιλα.

Αὐτὰ ὅλα ὡς βλέπετε ἀποτελοῦν βάρος ἀρκετὰ ὀπωδῆποτε σημαντικόν. Ἄλλα σημειώτεον ὅτι ἡ ὑψωτικὴ δύναμις τοῦ ἀεροστάτου ὑπολογίζεται εἰς 7048 χιλιογράμματα. Τὸ ἀερόστατον ζυγίζει, μὲ ὄλον τὸν ὄπλισμόν του, 2,600 χιλιογράμματα, ἐξ ὧν τὰ 1425 διὰ τὸ περιβάλλυμμα.

Μόλις ἀνυψωθῆ εἰς τοὺς ἀέρας, τὸ ἀερόστατον θὰ πλῆρ χαμηλὰ εἰς τὸ ἔδαφος, τῆ βοήθειά τοῦ καλωδίου, τὸ ὅποιον θὰ μὲνη εἰς διαρκῆ συγκοινωνίαν μετὰ τοῦ ἐδάφους. Τὸ ἀερόστατον τοῦ κ. Οὐέλμαν εἶνε ἀληθῶς ἐν ἀπὸ τὰ θαυμάσια τῆς συγχρόνου ἀεροστατικῆς μηχανικῆς.

Ἄν ὑποθεθῆ ὅτι ὅλα αἱ περιστάσεις θὰ τῷ ἀποδοῦν εὐνοϊκά, καὶ ὅτι δὲν θὰ τῷ τύχη κανὲν ἐμπόδιον κατὰ τὴν πορείαν του, τὸ ἀερόστατον θὰ δυνηθῆ νὰ διατρέξῃ ταχέως τὰ 1000 χιλιομέτρα τὰ ὅποια ἔχει νὰ διανύσῃ. Ἐν διαστήματι 30 ὡρῶν, θὰ ἔχῃ φθάσῃ εἰς τὸν πόλον.

Καὶ ἂν ἀστοχήσῃ αὐτὸ τὸ λαμπρὸ ἀποτέλεσμα, ὁ κ. Οὐέλμαν ἀρκεῖται νὰ προσεγγίσῃ ὅσον τὸ δυνατόν τοὺς περισσότερον εἰς τὸν Β. Πόλον, νὰ φθάσῃ εἰς τὸ μέρος ἀκριβῶς ὅπου ἐσταμάτησεν ὁ Νάνσεν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ νὰ προχωρήσῃ δι' ἐλικήθρου μέχρι αὐτοῦ τοῦ πόλου.

Ὁ Οὐέλμαν σκοπεύει νὰ ἐκκινήσῃ περὶ τὰ μέσα Αὐγούστου (κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον) ὅποτε αἱ ἀτμοσφαιρικαὶ περιστάσεις εἶνε αἰ εὐνοϊκώτεραι εἰς Σπιτσεβέργην καὶ εἰς τὰς πολιτικὰς χώρας. Δηλαδή ἤδη πιθανόν νὰ ἐξεκίνησῃ.

Ὅσον διὰ εἰδήσεις περὶ τῶν λεπτομερειῶν τῆς ἀποστολῆς του, ὁ Οὐέλμαν ὑπόσχεται ὅτι θὰ παρέχῃ ἀφόδουον τοικύττα, διότι τὸ ἀερόστατον κατέχει ἐν σύστημα τηλεγράφου ἄνευ σύρματος, καὶ θὰ εὐρίσκειται εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ δύο ἄλλα σημεῖα ἀποκατεστημένα, τὸ ἐν εἰς Χαμμερλέστην, τὴν βορειοτέραν πόλιν τοῦ κόσμου, τὸ ἄλλο εἰς ἕν πλοῖον τὸ ὅποιον θὰ σταθμεύῃ μετὰ τῆς Σπιτσεβέργης καὶ Τρομπόης.

Τὸ ἀερόστατον στοιχίζει ἐν ἑκατομμύριον διακοσίας πενήντα χιλιάδας φράγκων.

ΕΝΑΣ ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΑΡΓΑΛΕΙΟΣ

Ἄν ὁ Ἐδισων εἶνε ὁ γόνις τοῦ Νέου Κόσμου, ὁ Ζᾶν Σιζετσεπανικ κατέχει ἀνάλογον θέσιν εἰς Εὐρώπην. Κρίτσι· 32 μόλις ἐτῶν, τὸ ὄνομά του εἶνε ἤδη ἀθάνατον ὡς ἐφευρέτου ἐνὸς ἀργαλειοῦ ὁ ὁποῖος εἰς διάστημα ὀλίγων ὡρῶν ἐκτελεῖ ἐργασίαν ὅση διὰ τῶν παλαιῶν μεθόδων θὰ ἐπετυγχάνετο εἰς διάστημα ἐτῶν ὀλοκλήρων! Παρουσίασεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα τῆς Αὐστρίας ἐν κυματί τάπητος περιέχον 200,000,000 διασταυρώσεις μεταξωτοῦ νήματος, καὶ κκκασκευασθὲν εἰς διάστημα πέντε ὡρῶν. Μὲ τὰς παλαιὰς μεθόδους ἀπητοῦντο τέσσαρα ἔτη πρὸς κατασκευὴν του.

κ. Α. Α. Ἀδμορόν.—Ἐνεγράφητε. Τὸ ἀποσταλὲν ἁμοιάζει ὀλίγον κατὰ τὴν ὑπόθεσιν μὲ ἐν ἀπὸ τὰ παραμύθια τοῦ Γάλλου Περὸλτου. Ἄλλ' εἶνε ἐξαιρετὰ γραμμένον εἰς τὴν φυσικὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ τοῦ τόπου. Φροντίσατε ὅπως τὰ ἀποστελλόμενά σας εἶνε πάντοτε γνήσια· διεγῆσεις χωρικῶν, καὶ γραμμέναι, φωτοτυπικῶς οὕτως εἶπειν, εἰς τὸ γλωσσικὸν ἰδιώμα των. Περιεχο-

πόντες ἐνοεῖται ἢ μετατρέποντες δεδῶτες τὰ προσκρούοντα εἰς τὴν κοινὴν καλαίσθησαν μέρη ὅποτε τυγγίνου τοικύττα. Στέλλετε περισσότερα τοῦ ἐνὸς διὰ νὰ ἐγῶμεν ἐλευθέραν τὴν ἐκλογὴν. Προσμίξτε τὰ σύντομα, καὶ συντομεύετε κατὰ τὸ δυνατόν τὰ ἐκτενῆ.

κ. Γ. Χ. Μ. Ἐνταῦθα.—Αἱ λύσεις τῶν δύο αἰνιγμάτων, λίαν ἐπιτυχεῖς.

Σατανῶν, Βόλον.—Καὶ σεις ἐστειλάτε ἐπιτυχεῖς λύσεις τῶν αὐτῶν αἰνιγμάτων τοῦ φύλλου 136. Φυσικώτατα ἄλλως, καθὸ Σατανᾶς. Εἰς τὸ σημερινὸν Σαλόνι τοῦ φύλλου εὐρίσκετε ἐρωτήσεις καὶ αἰνίγματα τὰ ὅποια σεις παρέχουν νέον στάδιον ἐνεργείας.

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ Α. Ο. Δ. Ο.

Ἡμ. τοῦ Περιοδικοῦ.—Παρακαλοῦνται ὅλοι οἱ στέλλοντες διὰ τὸ Σαλόνι, νὰ υπογράφωνται πρὸς ἐξοικονόμησιν χώρου εἰς τὸ φύλλον. μὲ ψευδώνυμα εἰ δυνατόν μονοσύλλαβα ἢ δυσύλλαβα, ἢ καὶ ἀπλῶς μὲ ἀρχικά στοιχεῖα ὅπερ κάλλιον.

Τρεῖς ἐρωτήσεις.

Ὁ κ. Π. Σ. ἐκ Πειραιῶς, υποβάλλει τὰς δύο πρώτας ἐκ τῶν κάτωθι ἐρωτήσεων, καὶ ὁ κ. Φ. τὴν τρίτην :

Α'—Πότε κατεσκευάσθησαν αἱ πρώται ἐκ χάλυβος πέννες ;

Β'—Πότε κατεσκευάσθησαν τὰ πρώτα ωσφόρα (τὰ σπρίττα) ;

Γ'—Αἱ κατάληξις ατος τῶν Κεφαλληνιακῶν ὀνομάτων καὶ ὀσουλῶν τῶν Πελοποννησιακῶν, τί καταλήξις εἶνε καὶ τί σημαίνουν ;

Σημ.—Ἡ ἀπάντησις εἰς ἐκάστην τῶν ἀνω τριῶν ἐρωτήσεων ἢ ἵποια θὰ ἐγκριθῆ ὡς ἡ καλύτερα καὶ συντομώτερα. θὰ δημοσιευθῆ διὰ τοῦ φύλλου, θὰ δοθῆ δὲ ὡς δῶρον εἰς μὲν τὸν ἀποστολέα τῆς Α' ἀπάντησεως ἕν βιβλίον γαλλικόν, εἰς τὸν τῆς Β' τὸ τελευταῖον τεύχος τοῦ γαλλικοῦ περιοδικοῦ «Lectures Pour Tous», καὶ εἰς τὸν τῆς Γ' τὸ τελευταῖον ὡκώδες τεύχος τοῦ γαλλικοῦ περιοδικοῦ «Je Sais Tout».

Αἰνίγμα.

Ὁ κ. Ε. Γ. Η. προτείνει τὸ ἐξῆς αἰνίγμα :

Ὅταν εἶμαι στρογγυλὸ μπαίνω στήν ἀρχή, μπαίνω καὶ στή μέσση ὅταν δὲ καμποιαστό, μόνον εἰς τὸ τέλος ἔχω τότε θέσι.

Σημ.—Ἐκαστὸς λύτης τοῦ αἰνιγματος θὰ λάβῃ ὡς δῶρον ἐν τεύχῳ κατ' ἐκλογὴν ἀπὸ τὰς ἐξῆς δύο ἐκδόσεις «Ἀκροπόλεως» : «Ἡμερολόγιον τῆς Ὑγείας», «Λάθη καὶ σφάλματα τῶν ἱατρῶν». Ὁ δὲ πρῶτος λύτης θὰ λάβῃ προσθέτως καὶ τὸ τεύχος «Ὁ Ἐγκλήματων Ἀνθρώπου» τοῦ Λομπόζου.

Ὅλαι αἱ λύσεις, καθὼς καὶ αἱ ἀπαντήσεις εἰς τὰς ἀνω τρεῖς ἐρωτήσεις πρέπει νὰ ἔχουν ἀποσταλῆ εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Περιοδικοῦ μέχρι τῆς 1 Σεπτεμβρίου, διὰ νὰ ληφθοῦν ὑπ' ἕξιν. Ἡ Ἐλ. Σ. ἐκ Πατρῶν δηλοῖ ὅτι ἐμφανίζεται καὶ αὐτὴ εἰς τὸ Σαλόνι τοῦ Περιοδικοῦ. Περιεμμένον λοιπὸν τὰ πνευματικὰ τῆς παιγνίδια, ἐρωτήσεις, αἰνίγματα, κλπ.

Ἀπὸ τὴν Οὐίλλεντῶνα τῆς Νέας Ζηλαντίας μὰς ἦλθεν ἡ κάτωθι ἐπιστολή, τὴν ὅποιαν καὶ δημοσιεύομεν ὀλοκλήρως εἰς τὸ Σαλόνι, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θ' ἀναγνωσθῆ μετὰ ἰδιαίτοντος ἐνδιαφέροντος.

Ἀγαπητόν μου Α. Ο. Δ. Ο.

Σὲ διαβάζω τῶρα καὶ 8 μῆνας εἰς τὰ μεμακρυσμένα μέρη ποῦ εὐρίσκομαι καὶ σὲ θεωρῶ ὡς τὸν καλλίτερον σύντροφον καὶ τὸν ἀγνώτερον Ἑλληνα. Μὲ συνδέει πνευματικῶς μετὰ τῆς προσφιλοῦς πατρίδος καὶ ὁτιῶσις καὶ διαβάζω νομίζω ὅτι εὐρίσκομαι εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ πατῶ τὰ γιώματά της. Γι' αὐτὸ δὲν παραλείπω τὴν εὐκαιρίαν νὰ σε συγχαρῶ καὶ νὰ εὐχθῶ ὑπὲρ τῆς εὐδοκιμησεῖς σου.

Θὰ μοῦ ἐπιτέψετε ἐδῶ νὰ παρατηρήσω εἰς τοὺς γραμματικῶς σας ὅτι ἡ Νέα Ζηλανδία δὲν εἶνε East Africa (Ἀνατολικὴ Ἀφρική) καὶ ὅτι δὲν ἀποτελεῖ μέρος καθόλου τῆς καύσης Ἠπειροῦ. Ἡ Νέα Ζηλανδία δὲν εἶνε μέρος Ἠπειροῦ, εἶνε νῆσος τοῦ Νοτίου Ὀκεανοῦ. Ἰδοῦ ἡ γεωγραφικὴ τῆς θέσις ἐὰν δὲν ἔγω λάθος, γιατί δὲν εἶμαι οὔτε πλοίαρχος οὔτε μαθηματικός. Κεῖται κάτω τοῦ Ἰσημερινοῦ πρὸς Νότον 1740 ἀνατολῶς τοῦ Greenwich καὶ 400 κάτω τοῦ Ἰσημερινοῦ.

Ἀπέγει 1350 μίλλια τῆς Μελβούρνης καὶ 1200 τοῦ Σίδνεϋ.

Γιὰ νὰ ἐνοεώσῃτε ὅλα αὐτὰ ποῦ γράφω σὰς ἐσωκλείω τὸν φάκελλον τῆς ἐπιστολῆς ἣν ἔλαβον ἐδῶ. Δὲν εἶνε βέβαια ζήτημα μεγάλο αὐτό, ἀλλὰ οἱ Ἑγγλέζοι μὰς κοροϊδεύουν καὶ μάλιστα νὰ προσέχεται καὶ ἀπὸ μίαν ἐφημερίδα, ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς γνώσεως. Ὅταν μὲ δῶτανε τὸ γράμμα μὲ εῶπῃσε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖ ποῖος μοῦ γράφει. Τοὺς εἶπα ἕνας φίλος μου ὅ ὁποῖος δὲν γνωρίζει. Ἐποῦτοι ἐδῶ τὸ θεωροῦν προσβολὴ νὰ τοὺς γράφουν πῶς ἡ πατρίδα τους εἶνε Ἀφρική Ζουλου-λάνδ καὶ Καρριλάνδ.

Αὐτὰ πρὸς τὸ παρὸν

Σοῦ εὐχῶμαι καλὴν προόδον

Ν. Καδόαβέτης

ΤΥΠΟΙΣ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ